

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 35 / Hejmar 418 / Cotmeh 2016

Kürt sorununun çözümünde Mûsil Savaşı belirleyici olacaktır

Mûsil sorunu, aslında Kürt sorunudur. Mûsil'da anlamaya ulaşılarak, Kürt sorunu, yani Kürdü inkar ve imha etmek isteyen zihniyet ve sistem ortaya çıkartılmıştır. Kürt soykırımı, Mûsil pazarlığı temelinde oluşturulmuştur. Bugüne kadar da Mûsil üzerindeki kavga biçiminde sürmüştür.

Kerkûk, Silêmanî, Hewlêr, Dihok Mûsil'dan kopartılarak, "Irak'ta yeni bir ulus devlet sistemi yaratıyoruz" denilip Mûsil'in demografik yapısı değiştirilmeye, Mûsil vilayetinde çoğunluk olan Kürt nüfus azınlığa düşürülmeye çalışılmıştır.

Çeyrek asırdır devam eden ve 1. Dünya Savaşı'nın yarattığı statükoyu hedefleyen 3. Dünya Savaşı'nın da bugün gelip Mûsil Savaşı halini alması bu bakımdan önemlidir ve anlaşılır bir husustur. Mûsil Savaşı dar, yerel bir savaş değil 3. Dünya Savaşı'nın, yani Ortadoğu savaşının ta kendisidir.

> 2-4

Bêrîtanların direniş ve zafer çizgisinde özgürleşme zamanıdır

PAJK Koordinasyonu

Şehitler yaşayan gerçeklikler olarak toplumların hafızasında yerini korur ve geleceği yaratırlar. Ölümsüzlük kavramı kaynağını buradan alır. Bu anlamda mücadelemizin ortaya çıkardığı şehadet gerçekliği Kemal Pir arkadaşın ifadesiyle, 'Yaşamı uğruna ölecek kadar sevmek' ile bağlantılı olan bir gerçekliktir. Bu anlamda Ekim ayı kadın şehitlerimizi, yaşamın yaratıcı ve sürdürücü değerleri olarak tanımlamak yerinde olacaktır.

25 Ekim'de Xakûrkê alanında işbirlikçi-ihanetçi çizginin temsilcisi KDP'nin, Türk ordusu ile ortaklaşarak yürüttüğü tasfiye operasyonlarında teslimiyet dayatmalarına karşılık, kendisini Lelîkan uçurumlarından atarak şehit düşen Bêrîtan (Gül-naz Karataş) arkadaş Kadın Özgürlük Hareketi açısından 'savaşta zafer, yaşamda özgürlük' çiz-gisi olmuştur.

> 19-21

Doğru ideoloji ve doğru siyaset mücadele eden örgüt gerçeği ile yaşam bulur-II

Cemil Bayık

Özgürlük mücadelesi verenlerin, özgürlük tutkusu, özgür ve demokratik yaşamda iddiası olanların, 'Ben Önderliğe, PKK'ye, değerlere, şehitlere bağlıyım, Kürt halkının ve Kürdistan'ın özgürlüğünü istiyorum' diyenlerin, kesinlikle mevcut yetersiz durumu görmeleri, bununla mücadele etmeleri, bunun aşılması konusunda üzerine düşen rolü oynaması gerekir. Mevcut durumda kadroyuz, yönetimiz, militanız, örgütüz, diyebiliriz ama bu

örgüt, kadro ve yönetim anlayışıyla bir yere varılamaz, bir yere gidilemez. Herkes büyük bir devrimci mücadele içinde olduğumuzu bilmeli, ona göre davranmalı. Hem de dünyanın en despot, en zorba zihniyetine, baskıcı bir güce, soykırımcı sömürgeciliğe karşı -altını çiziyorum- soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele veriyoruz.

> 5-9

Komple ortamının oluşmasında bazı felsefi ve siyasi yaklaşımlar

Rêber Apo'nun Özgür İnsan Savunması'ndan alınmıştır

Özelde Atina'da, genelde Avrupa'da şah-sıma yönelik olarak gerçekleştirilen komplovari yaklaşımların, sıradan bir kişiye karşı tesadüfen veya savcının çok ustaca ve en ince ayrıntılarına kadar sözde anlatmak istediği gibi olmadığı kesindir. Çok açık olmasına rağmen, yine de bu yaklaşımları doğru ele alıp yorumlamak, tarihi olduğu kadar çarpıcı gelişmeleri de doğuracak anlama sahiptir.

Bunlar şahsımla sınırlı olsaydı, bu kapsamda bir savunmayı gerekli görmezdim. Kişiliğimde bir halk ve dostları, 'vurdumduymazlığa' getirilerek muazzam bir emeğin ürünü olan özgürlük çabaları, çıkarlar uğruna en alçakça biçimde peşkeş çekilmek istenmiştir. Şüphesiz komplot ve ihanette, suç sadece Atina oligarşisine yüklemek doğru değildir. Çok tarafı vardır. Hep-sini sınırlı da olsa özlüce ifade etmek büyük öneme sahiptir.

> 14-18

Zindanda iradenin zaferi faşizme karşı toplumsal direnişi de zafere taşıracaktır

Muzaffer Ayata

> 25-27

İktidar ve devlet inisiyatifinde olan bir medya her yaştan insanı zehirler

Hêlîn Ümit

Medya alanı, günümüz dünyasında savaşların ilk önce yürütüldüğü bir alan konumundadır. Sadece bilgilendirme konumunu çoktan aşmıştır. Basın-yayın çalışmaları toplumu haberlerle sadece bilgilendiren bir konumda değildir. Sadece tercihleri de sunmamaktadır. Daha fazlasıdır. Toplumun beğenilerini oluşturan, sermayeye alan açan, duyguları yaratan, düşünceleri yönlendiren ve tercihleri belirleyen bir konumdadır. İdeolojik mücadelenin en yoğun alanı olarak sistem güçleri tarafından ele geçirilmiştir. Bu araç ile toplumlar günlük, anlık bombardıman altında kalmakta, doğrular ile yalanlar iç içe geçmekte, zalim kurtarıcı olmaktadır.

Yaygınlık ve etki bakımından güçlenen medya alanı, iktidar ve devlet inisiyatifinde her yaştan insanı zehirleyen bir konumdadır.

> 10-11

Devrimci halk savaşında aslanan öncünün devrimci mücadelesidir

Dilzar Dîlok

Bu sürecin en büyük dersi yaşamını savaşa göre örgütlenme ile özyönetim inşasının birlikte yürütülmesidir. Özyönetim direnişlerinin geliştiği ve tarihsel duruşların ortaya çıktığı Bakur'da Cizîr, Nisêbîn, Sûr, Şirnex, Hezex başta olmak üzere bir çok kentte evleri yıkılan halk kışa zor koşullarda girmesine rağmen buna ilişkin yeterince bir sahiplenmenin geliştiğini söylemek zordur.

Özyönetim direniş süreci mücadele tarihimizde yeni bir sayfa açmıştır. Çiyager ve Nucan direniş ruhunu, mücadele kararlılığını, Mehmet Tunç iradesini ve gücünü, Delîl savaşıçılığını, Agir, Yılmaz, Mazlum ve direniş alanlarında can veren yüzlerce genç kahramanı tarihimize nakşetmiş, onların tanıklığındaki bizleri de bu tarihin bir parçası kılmıştır.

> 22-24

Faşizm direniş ile yıkılır

Duran Kalkan

Faşist soykırımcı AKP yönetiminin zihniyeti ve politikaları temelinde geliştirdiği saldırılar dikkate alınırca zorlu bir kış sürecine girmekte olduğumuz, önümüzdeki kış döneminde tarihimizin en büyük devrimci mücadelelerinden birini ve belki de en büyüğünü yaşayacağımız açıkça görülebilir. Bu temelde Kürdistan merkezli olarak Ortadoğu'daki gelişmeleri doğru anlamak büyük önem taşımaktadır. Her şeyden önce başlayan Mûsil savaşını doğru anlamak ve yaklaşmak önemlidir. İkincisi ise faşist AKP diktatörlüğünün Kürdistan ve Ortadoğu açısından anlamını doğru değerlendirip, buna karşı görev ve sorumlulukların bilincine varmak çok önemlidir.

Öncelikle başlayan Mûsil operasyonunu dar anlamda DAİŞ'e karşı bir operasyon olarak ele almanın son derece yetersiz, tarihsel bakış açısından ve somut gerçeklikten yoksun bir bakış açısı olacağını belirtmek gerekir. Yaşanılanlar, Mûsil etrafında kapsamlı bir savaş olduğunu, bunun da 3. Dünya Savaşı'nın çok önemli bir aşaması olduğunu ifade etmektedir. Aslında yeni Ortadoğu'nun şekillenmesinde Mûsil Savaşı'nın sonuçları çok önemli olacaktır. Ortadoğu'da aşılına çalışılan ulus devlet statükosunu yaratan 1. Dünya Savaşı 1918 yılında bitti. Türkiye'de ise 1. Dünya Savaşı 1923'te Lozan Antlaşması'yla bitmiş olmasına rağmen, Kürdistan'da ancak 5 Haziran 1926 Ankara Antlaşması'yla ve Mûsil üzerinde bir anlaşmaya varılarak sonuca gidilmiştir.

Mûsil üzerinde Kürdü inkar eden ve imha etmeyi öngören bir zihniyet ve politikanın ilgili güçler tarafından kabul edilmesi ve bu temelde Mûsil'in İngiliz egemenliğine bırakılmasıyla 1. Dünya Savaşı sonuçlanmıştır. 90 yıldır sürdürülmeye çalışılan ulus devlet sistemi de bu temelde ortaya çıkmıştır. Bu bakımdan Mûsil'da olanları sadece bir operasyon veya çatışma olarak görmemek yine sadece Başûr'la ilgili bir sorun olarak ele almamak, yerel bir husus olarak görmemek gerekir.

Mûsil sorunu, aslında Kürt sorunudur. Mûsil'da anlaşmaya ulaşarak, Kürt sorunu yani Kürdü inkar ve imha etmek isteyen zihniyet ve sistem ortaya çıkarılmıştır. Kürt soykırımı, Mûsil pazarlığı temelinde oluşturulmuştur. Bugüne kadar da Mûsil üzerindeki kavga biçiminde sürmüştür. Kerkük, Silêmanî, Hewlêr, Dihok Mûsil'dan kopartılarak, 'Irak'ta yeni bir ulus devlet sistemi yaratıyoruz' denilip Mûsil'in demografik yapısı değiştirilmeye, Mûsil vilayetinde çoğunluk olan Kürt nüfus azınlığa düşürülmeye çalışılmıştır.

Çeyrek asırdır devam eden ve 1. Dünya Savaşı'nın yarattığı statükoyu hedefleyen 3. Dünya Savaşı'nın da bugün gelip Mûsil Savaşı halini alması bu bakımdan önemlidir ve anlaşılır bir husustur. Mûsil Savaşı dar, yerel bir savaş değil 3. Dünya Savaşı'nın, yani Ortadoğu savaşının ta kendisidir. Dolayısıyla Mûsil'da ortaya çıkacak sonuç 3. Dünya Savaşı'nın sonuca gitmesi açısından da çok önemli ve belirleyici roller oynayacaktır. Demek ki hem Ortadoğu bölgesinin yeniden yapılandırılması ve yeni bir siyasi statükonun

Önümüzdeki süreçte Bakurê Kurdistan ve Türkiye çalışmalarını, mücadelesini, AKP saldırganlığını kırarak, yenilgiye uğratabilecek bir çizgide geliştirmemiz şarttır. Her alandaki mücadele de buna göre olmalıdır. Her türlü saldırıya karşı bu temelde direnilmelidir. Bu kış mevsimine geçen kışlar gibi bakmamak gerekir. Geçen kış ve önceki süreçler bu konuda önemli bir tecrübe birikimi oluşturmuştur. Onlardan çıkartılan derslerle ve yaratıcı bir yaklaşımla AKP'nin faşist saldırganlığını kırarak bir direniş geliştirmemiz şarttır.

oluşturulması açısından hem de Kürt sorununun çözümü açısından Mûsil Savaşı ve buradan ortaya çıkacak sonuçlar tarihi öneme sahiptir. Herkesin bu gerçeğe göre mevcut gelişmeleri takip etmesi, politik-askeri-toplumsal görevleri bu temelde oluşturarak gereklerini pratikte yerine getirmesi gerekir.

AKP geleceğini Özgürlük Mücadelesi'nin yok edilmesine bağlamıştır

Diğer yandan Türkiye'de yaşanan mücadele; faşist bir diktatörlük oluşturmaya yönelik AKP'nin oturduğu siyasi çizgi tümüyle Kürt düşmanı, dinci-milliyetçi bir çizgidir. Tayyip Erdoğan yönetimi, 93 yıllık cumhuriyeti Kürt düşmanı olarak ve dinci milliyetçi çizgide, yani Türk-İslam sentezci çizgide yeniden bir

bağlanmış ve bütünleşmiştir.

Bu durum bir yandan Bakur, Başûr ve Rojava'daki siyasi-askeri mücadeleyi birleştirirken, diğer yandan Kürdistan üzerindeki savaşın 3. Dünya Savaşı'yla iç içe geçmesini ortaya çıkarmıştır. Bu durumun tarihsel olarak Sümerler'den bu yana gelen iktidarcı-devletçi erkek egemenlik sistemiyle bağı olmakla birlikte; daha yakın tarihsel bakımdan, 1. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı ulus devlet statükoculuğunun bir sonucudur.

Bugünkü sonuca iki yönden gelinmiştir: Birincisi; Ortadoğu'nun ulus devlet statükoculuğu ile siyasal kapitalist modernite sistemi arasındaki 3. Dünya Savaşı'nın çeyrek asırdır devam eden gelişimi bugün böyle bir noktaya ulaşmış durumdadır. TC ve İran devletinin başını çektiği bölgenin ulus devlet statükoculuğu var olan düzeni olduğu gibi sürdürmek isterken,

İran'ın, geçici olarak kendini böyle bir savaşın kuyusuna çekmeyi başararak Türkiye'yi savaşın odaklandığı birincil alan haline getirmiştir. TC devleti, küresel kapitalist modernite sistemiyle yaşanan 3. Dünya Savaşı'nda, Ortadoğu'nun ulus devlet statükoculuğunu temsil eden, savaşın bir tarafı olan komuna sahip olmuştur.

Arap coğrafyasında birçok ulus devlet faşist diktatörlüğü yıkılmış fakat yeni bir sistem ortaya çıkarılamamıştır. Böyle bir sistemin oluşumuna TC ve İran devletleri izin vermemiştir. Türkiye ve İran'daki ulus devlet statükosunda değişiklik olmadan Ortadoğu'nun siyasi sisteminin yeniden yapılanması mümkün olmamaktadır. Çünkü, Ortadoğu'daki ulus devlet statükoculuğu Türkiye ve İran egemenliği üzerinden şekillenmiştir. Bu iki gücün paylaşımı ve rekabeti mevcut

ulus devlet faşizmi olarak yapılandırmak istemektedir. Şimdiye kadar yürüttüğü mücadelede elde ettiği sonuçları kendisi için bir avantaj olarak değerlendirmekte ve böylece Kürtleri 'birinci düşman' olarak ilan edip kara, beyaz ve yeşil Türkçü faşizmini bu temelde birleştirerek, kendi dinci-milliyetçi faşist diktatörlüğünü inşa etmek istemektedir. Böylece Tayyip Erdoğan yönetiminin varlığı ve geleceği, Kürt halkının ve Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin yok edilmesine bağlanmış durumdadır.

Öncelikle çeyrek asırlık 3. Dünya Savaşı'nın bugün gelip Türkiye-Suriye-İrak üçgeninde odaklandığı tespitini yapmamız gerekir. Hem Bakurê Kurdistan'da AKP faşizmine karşı Özgürlük Hareketi'mizin yürüttüğü mücadele hem Rojava'da, Suriye'de yaşanan savaş hem de DAİŞ faşizmine karşı mücadele adı altında başlayan Mûsil Savaşı, bu gerçekliği açıkça göstermektedir. Dolayısıyla; Türkiye-İrak-Suriye üçgenindeki siyasi-askeri gelişmeler ve olaylar birbiriyle daha fazla

mevcut sistem ulus-üstü sermayenin azami kar hırsı ile elde etmek istediklerine engel oluşturmaktadır. Bu da küresel sermaye güçlerinin azami kar yasası doğrultusunda, sermayenin daha hızlı ve daha çok kar edeceği biçimde dolaşımına izin verecek yeni bir Ortadoğu sisteminin yapılması arayışına ve istemine götürmüştür. Böylece çeyrek asırdır devam eden ve adına 3. Dünya Savaşı denen bir savaş gerçeği, küresel sermaye güçleriyle ulus devlet faşist statükocu güçleri arasında yaşanmıştır.

Erdoğan ikinci Atatürk olmak istemektedir

Başta Körfez Savaşı'yla Irak ve Kuveyt hattından başlayan ve Arap coğrafyasında süren bu savaş günümüzde Türkiye'de odaklanmıştır. Böyle bir noktaya gelmesi anlamlı ve anlaşılırdır. Çünkü Ortadoğu'da ulus devlet statükoculuğunu temsil eden ve ayakta tutan iki temel güç TC devleti ile İran'dır.

Ortadoğu çelişki ve çatışmalarının belirleyeni olmaktadır. Bu gerçeklik de Ortadoğu'daki ulus devlet statükosunda değişiklik yapmak isteyen küresel kapitalizmin, 3. Dünya Savaşı biçimindeki saldırılarının, Türkiye'de odaklanmasını gündeme getirmiştir.

Türkiye'de yaşananları, bir boyut olarak 3. Dünya Savaşı kapsamında ele almak gerekir. 'Fethullahçı-Tayyipçi' biçiminde yaşanan çatışmanın arka planı, küresel kapitalist modernite sistemiyle, Ortadoğu'nun ulus devlet statükoculuğu arasındaki çelişki ve çatışmadır. Küresel kapitalist modernite sisteminin saldırıları ve arayışları 'Fethullahçı hareket' adı altında dile getirilen, Tayyip Erdoğan diktatörlüğü altında da 93 yıllık geleneksel Kürt düşmanı ulus devlet faşist diktatörlüğü kendisini ifade etmektedir.

Burada 93 yıl öncesinden farklı olan tek şey, laiklik yerine dinciliğin geçirilmesi, Sünni mezhebine dayalı bir devlet egemenliğinin öngörülmesidir. 93 yıl önce

CHP'nin oluşturduğu gibi ulus devlet faşist diktatörlüğü de esas olarak Kürt düşmanıydı ve laik milliyetçilik çizgisinde oluşturulmuştu. Şimdi Tayyip Erdoğan ya da AKP yönetiminin oluşturmaya çalıştığı yeniden yapılanma da Kürt düşmanlığını esas almakta, dinci milliyetçi bir çizgide kendisini şekillendirmektedir. Aslında Kürt düşmanlığında da, Türk milliyetçiliğinde de herhangi bir değişiklik yoktur. Farklılık sadece laiklik yerine AKP dinciliğinin geçirilmesidir.

Tayyip Erdoğan yönetimindeki AKP, TC devletini bu temelde yeniden yapılandırmaya, eskinin 'CHP devleti' yerine şimdi 'AKP devleti'ni oturtmaya ve bunu tüm dünyaya kabul ettirmeye çalışmaktadır. Böylece Tayyip Erdoğan, ikinci Atatürk olmak istemektedir. Geçmişte Kenan Evren'in, Tansu Çiler'in özenip de başaramadığını, şimdi Erdoğan kişiliği bu biçimde başarmak istemektedir.

İkincisi; Türkiye, Irak, Suriye üçgeninde odaklanan mevcut savaş durumunu ortaya çıkartan diğer boyut ise Kürt ve Arap halklarının 1. Dünya Savaşı'nın şekillendirdiği ulus devlet faşist diktatörlüklerine karşı geliştirdiği mücadeledir. Kürt halkı 1925'ten bu yana 1. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı söz konusu Kürdistan'ı parçalayan ve Kürdü inkar ve imha altına alan statükoyu kabul etmemiş, tüm Kürdistan'da bu statükoya karşı direnmiştir. Bu direnişler son 40 yılda Önder Apo öncülüğündeki PKK hareketinin özgürlük ve demokrasi mücadelesinde birleşerek mevcut Kürdü inkar ve imha statükosunu parçalayan, söz konusu sınırları işlemez kılan, Kürdistan'ı bölüp parçalayıp Kürt toplumunu inkar ve imha altına almak isteyen zihniyet ve siyaseti ciddi bir biçimde darbelemiştir. Bu zihniyet ve siyaseti aşılma noktasına getiren bir düzeye ulaşmıştır. Kürdistan'ın bugün 3. Dünya Savaşı'nın yaşandığı temel bir merkez, Kürt sorununun ise 3. Dünya Savaşı'nın çözmesi gereken temel sorun haline gelmesi, işte buradan kaynaklanmaktadır.

Türkiye'nin bölgeye dayatmaya çalıştığı ulus devlet faşizmidir

Bununla birlikte Arap toplumu da Türk ve Fars egemenliğine dayalı ulus devlet statükosu biçiminde şekillenen ve Arapları ikinci sınıf topluma düşüren Ortadoğu statükosunu kabul etmemiş ve içine sindirmemiştir. Bu statükoya karşı geliştiğini söyleyen Arap milliyetçiliğini bir dönem bu nedenle desteklemiş fakat Nasırcılık, Baasçılık vb adlar altında gelişen söz konusu Arap milliyetçiliğinin aslında ulus devlet statükoculuğunu aşma gücünde olmadığını görünce, onlara karşı da direniş geliştirmiştir. Özellikle son beş yıldır 'Arap Baharı' adı altında bütün Arap ülkelerinde gelişen karmaşık halk isyanlarının bu temelde ele alınıp değerlendirilmesi, gerçeğin daha doğru ve yeterli anlaşılmasını getirir.

Mevcut direnişlerin bu kadar karmaşık olmasının altında da, işte bu çelişkili durum yatmaktadır. Bir taraftan Arap milliyetçiliği kendisini emperyalizmin yarattığı ulus devlet statükoculuğuna karşı mücadele eden güç olarak göstermiştir. Ama milliyetçilik toplumun beklentilerine cevap olmamış ve toplumda hayal kırık-

Doğru ideoloji ve doğru siyaset mücadeleye eden örgüt gerçeği ile yaşam bulur-II

Cemil Bayık

Son yıllardaki çatışmasızlık ortamı ve demokratik-siyasal mücadele dönemi, bilinçli bilinçsiz yanlış ele alınmıştır. Önder Apo'nun çatışmasızlık ilan ederek siyasal çözümden söz etmesiyle; sanki çözümün düşmandan beklendiği ve görüşmelerle çözümün gerçekleşebileceği biçiminde yanlış eğilim ve yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. Önder Apo'nun attığı adımlar ve ortaya koyduğu yaklaşımlar sömürgeci soykırımcılığı değiştirme mücadelesi olarak görüleceğine, sanki soykırımcı sömürgecilik hemen çözüme yanaşacakmış, anlaşma oluyor, uzlaşma oluyor, her şey bitmiş, artık mücadele etmeye, etkili mücadele eden bir örgüt olmaya gerek yokmuş gibi kendini bırakan, gevşeten, örgüt anlayışını ve yaşamını bozan, örgüt ölçülerini getiren bir eğilime dönüştürülmüştür. Çatışmasızlık ortamına yanılıgılı yaklaşım, böyle bir duruma neden olmuştur. Tasfiyeciliğin etkileri daha tümden silinip, örgüt tümüyle Önderlik çizgisinde etkili bir örgüt haline getirilmediği bir dönemde, çatışmasızlık ilan edilip demokratik siyasal yöntemlerin devreye konulması gündeme gelince; yanlış eğilimler, kadro, örgüt ve yönetim duruşları ortaya çıkmıştır. Yaşamda sistemeçileşme başlamıştır. Artık tüm yaşamını Kürdistan için, Kürt halkının, ezilenlerin özgürlüğü için mücadeleye adanmış, kendini yaşatan bir kadro duruşu ve örgüt duruşu ortaya çıkmıştır.

Örgüt ve kadro ölçüleri düştüğü için kendini yaşatma eğilimi açığa çıktı. Kendini yaşatmak, kendine göre, keyfi ve sorumsuz olmak için, yine daha az çalışmak için örgüt, yönetim ve kadro anlayışı bozulmuştur. Bakurê Kurdistan'da neredeyse örgüt kalmamış, herkes birey olmuştur. Örgüt denetimi, örgüt ölçüleri, denetleme mekanizmaları kalmamıştır. Ne yönetim ne kadro bunun mücadelesini veriyor ne de bunun mekanizmaları ortada bulunmaktadır. Bu da giderek Bakurê Kurdistan'da örgütün, kadronun ve yönetimin dağılmasına yol açmıştır. Yönetim vardır ama anlayış geridir. Örgüt vardır ama mücadele edecek durumda değildir. Kadro vardır ama anlayışları geridir, mücadele edecek durumda değildir, militanlıktan düşmüştür, sistemeçileşmiştir. Bütün yaşamını ve duygusunu halkın özgürlüğü için veren bir kadro olmaktan çıkmıştır. Ya da etkili mücadele eden bir kadro, örgüt ve yönetim anlayışı, duruşu ve ölçüleri ortadan kaldırılmıştır. Bu temel ölçüler gerileyince de artık bireyler kendini yaşatmaya başlamıştır. Bireylerdeki ölçüler Önderlik, Parti, örgüt ölçüleri değil, kendine göredir. Örgütün itibarını ve etkisini, Önderliğin etkisini kullanmak için bazı şeylere uyulmaya çalışılmıştır. Bu durum, örgütü daha etkili hale getiren, mücadeleyi başarıya götüren bir örgüt ve kadro anlayışı değil, mücadeleyi geriye çeken, kendini yaşatan, biraz örgütte, biraz sistemde olan bir örgüt, kadro ve yönetim duruşu, gerçekliği ortaya çıkarmıştır. Bu nedenle belli bir mücadele yürümüş ama daha etkili mücadele etmeye yönelindiğinde, bu yapılamamıştır.

● PKK soykırımı uğratılmak istenen bir halkın devrimci örgütüdür, devrimci militanlar topluluğudur. Bu militanlar topluluğunda, bu halkı var etmek, yok olmaktan kurtarmak, özgürleştirmek, bu ülkeyi özgürleştirmekten başka bir düşünce yoktur. Bunun dışındaki her türlü düşünce düşkünlüktür, haramdır. Kürt genci için, Kürt kadını ve Kürt insanı için köle yaşamak artık züldür.

Çatışmasızlık süreci hangi yanlış eğilimleri doğurdu?

Daha çok demokratik mücadele denilen eylemler ve etkinlikler, seçimler olduğunda biraz çalışılmış ama düşmanla, soykırımcı sömürgecilikle daha etkili mücadele etme gündeme gelince ve daha örgütlü, sert mücadele içine girilince, böyle bir örgüt, kadro ve yönetim anlayışının ortada olmadığı görülmüştür. Örgütün ihtiyaçları doğrultusunda bazı planlamalar yapılmış, perspektifler verilmiş ama pratiğe gelince bunları gerçekleştirecek örgüt ve kadronun bulunmadığı, örgütün toplumla ilişkisinin bu planlamaları gerçekleştirecek düzeyde olmadığı açığa çıkmıştır. Bu açıdan; çatışmasızlık döneminin örgütte yarattığı eğilimlerin üzerinde durulması gerekiyor. Çatışmasızlık süreci hangi yanlış eğilimleri doğurdu, militanlıkta, örgütte nasıl zayıflamalar ortaya çıkardı, kadro ölçülerinde niye zayıflama oldu, yaşam ölçüleri niye düştü, niye sistemeçileşme gelişti, niye devrimci mücadele yerine reformist, teslimiyetçi eğilimler gelişti? Bunların üzerinde durulması gerekiyor.

Reformist ve yumuşak mücadeleler söz konusu olduğunda görünen örgüt ve kadro, sıra devrimci ve sert mücadeleye gelince yok! Bu, Apoculuğun çıkış dönemindeki durumla karşılaştırmayı beraberinde getirmiştir. O zamanlar ortaya çıkan gruplar vardı; DDKD, Özgürlük Yolu, Rizgarî, Ala Rizgarî ve Kawacılar vardı. Bunlar da örgütü, Kürt ve Kürdistan diyorlardı. Ama

Önderlik, bunların Kürdistan'da mücadeleyi geliştirme açısından bir anlamı olmadığını söyledi. Bunların örgüt anlayışının, kadro duruşlarının, mücadele çizgilerinin söyledikleri hiçbir şeyi yerine getiremeyecek düzeyde olduğunu, bu nedenle halkı kandırdıklarını söyledi. Söylem ve düşüncelerde bulunup ama bunu yerine getirecek bir örgüt ve mücadele anlayışını ortada olmamak, bir örgüt, kadro ve yönetim duruşu içinde olmamak, bu söylemleri başarıya götürecektir bir fedailik, fedakarlık düzeyinde olmamak hakkında Önder Apo; "Halkı kandırmak ve işbirlikçilik" dedi. Bunların yaptıklarını, "Kürdü oyalamak ve aldatmak" olarak tanımladı.

Bu açıdan yumuşak mücadele dönemindeki durumların gerçekten irdelenmesi gerekir. Hala soykırımcı sömürgecilik vardır, zihniyet değişmemiştir. Eskisi gibi Kürtleri aldatmayacaklarını gördüklerinden bazen Kürtlükten söz ediyorlar. 'Kürt' diyerek Kürdü yok etmek istemektedirler. Yoksa zihniyet ve amaç değişmemiştir. Bu soykırımcı sömürgecilik karşı her koşulda etkili mücadele etmeden, Kürdü ve Kürdistan'ı özgürleştirmek mümkün değildir. Mücadelenin bütün yol ve yöntemleri denenebilir ama soykırımcı sömürgecilik söz konusu olduğunda her zaman en sert mücadeleye hazır olmak, bu mücadeleyi verecek konumda olmak gerekmektedir. Bu olmadığı sürece Kürdistan'da bir adım bile ilerlemek, gelişme yaratmak, Kürdistan'da herhangi bir şeyi gerçekleştirmek mümkün değildir.

Orta sınıf konformisttir sert mücadeleye giremez

Ateşkesler döneminde ortaya çıkan diğer bir durum da; bu dönemde Kürdistan'a giren, kapitalizmden nemalanan ve belediyelerden aldıkları ihalelerle belli bir ekonomik imkana kavuşan orta sınıfın durumudur. Orta sınıf, kapitalizmin tüketim toplumunun önemli bir parçasıdır. Aslında kapitalizmi ayakta tutan orta sınıftır. Orta sınıf olmadan kapitalizmin ayakta kalması mümkün değildir. Kapitalizm işçileri ve emekçileri sömürerek palazlanır ama orta sınıf kapitalizmi hem zihniyet olarak toplum içinde yaşatan hem de tüketici karakteriyle kapitalizme can veren en temel ayaklarından biridir. Kapitalizm sadece burjuvazi ve işçilerden oluşmaz; bir de küçük burjuvazi, orta sınıf denilen kesimler vardır. Bunlar, kapitalist zihniyetin ve yaşam anlayışının var olmasında ve sürdürülmesinde en temel etkenlerdir. Burjuvazi tek başına kapitalizmin meşruiyetini sağlayamaz, sadece burjuvalarla kapitalist sistem ayakta kalmaz. Kapitalizm özellikle tüketim toplumu aşamasında, tamamen orta sınıfa dayanan, orta sınıfla kendisini meşrulaştıran bir sisteme dönüşmüştür. Bu açıdan Özal; "Orta direk kapitalizmin her şeyidir" diyordu. Özal kadar kapitalist kafalı insan yoktur. Hatta kapitalizmi Türkiye'ye getiren kişidir bile demek yanlış olmaz. Bu nedenle; 'Orta direk geliştiği kapitalizm ayakta durur, sistemin direğidir' demistir. Orta direk dediği de; orta sınıftır, küçük

burjuvazidir. Kürdistan'da hala dar gelirli ve yoksulluk ağırlıkta olsa da, son yıllarda böyle bir kesim ve sınıf da ortaya çıkmıştır.

Bu sınıf dönem dönem Kürt ve Kürdistan'dan da söz eder. Kürdün kimliğinin ve temel haklarının elde edilmesini ister. Ama sınıf karakteri, mücadele anlayışı buna uygun değildir. Soykırımcı sömürgecilikle çok sert mücadele edebilecek bir konumu ve pozisyonu yoktur. 1970'lerde reformcu-milliyetçi kesim ve onların dayandığı bir sınıf vardı. Onlar da çoğunlukla ya Kürt ağalarının ve beylerinin çocuklarıydı ya da bu kesim kökenli, Kürdistan'da yeni gelişen kapitalizmin ortaya çıkardığı kompradorlardı. Reformist-milliyetçiliğin dayandığı bir kesim de; bir kısım memur ve küçük burjuvalardı. Bunlar da Kürt ve Kürdistan'dan bahsediyordu. Kürdistan'daki soykırımcı sömürgecilik Kürdü yok etmek için her yol ve yöntemi, her türlü kirli savaşı deneyen bir sömürgeciliktir. Ama bu kesimler; böyle bir soykırımcı sömürgeci sistem karşısında Kürdün, Kürdistan'ın özgürlüğünü getirecek örgüt ve mücadele anlayışına, kadro, militan ve fedai duruşa sahip değildiler. Onun için PKK onları eleştirmiştir, eleştirdiği için de gelişmiştir. Eğer Kürdistan'da o zihniyet hakim olsaydı hiçbir şey gelişmezdi. Mücadele olmayınca da bu gelişme olmazdı. O dönemde verilen ideolojik mücadeleyle o eğilimler geriletildiği, ideolojik olarak kazanan Apocu çizgi olduğu için, yani reformist çizgi yenilip devrimci çizgi ideolojik

olarak kazandığı için Kürdistan'da gelişme sağlanmış ve mücadele gelişmiştir. Şimdi Kürdistan'da ortaya çıkan orta sınıfın da geçmiş dönemdeki reformist eğilimlerin yaklaşımına benzer bir karakteri vardır. Kürt ve Kürdistan diyor, Kürt sorununun çözümünü de istiyor, ama karşımızdaki soykırımcı sömürgeciliği aşacak, aşırarak zihniyete, duruşa ve mücadele anlayışına sahip değildir. Böyle sert bir mücadeleye girecek konumda değildir. Konformisttir, rahatının bozulmasını istemez. Tüketim toplumu afonyonunu içmiş ve sert mücadeleye giremeyecek düzeyde afonyonlanmıştır.

Orta sınıf çatışmasızlık döneminde mücadeleyi etkilemiştir

Çatışmasızlık döneminde orta sınıfın gelişmesi, kendi siyasi anlayışını yansıtan reformist-milliyetçi bir yaklaşım içine girmesi, Kürdistan'daki bütün mücadeleyi etkilemiştir. Hatta Özgürlük Hareketi'ni bile etkilemiştir. Özgürlük Hareketi'nin kadrosu, örgüt yönetimi bunlarla iç içedir. Mücadele çok geliştiği ve çok boyutlu olduğu için bunlar da mücadelenin parçası haline gelmişlerdir. Bunlarda belli bir yurtseverlik vardır. Ancak bu eğilimlerini özgürlük mücadelesinin yanında olarak yaşatmak istemişlerdir. Çünkü 12 Eylül'den sonra reformist-milliyetçi ve küçük burjuva gruplar tasfiye olmuşlar, yaşayamamışlardır. Onlar da yaşamlarını ancak PKK'nin öncülük ettiği özgürlük mücadelesinin içinde bulmuşlardır. PKK dışında mücadele geliştiremediklerinden Özgürlük Hareketi'nin yanında yer almışlardır. Sert mücadele vakti gelip çatığında da hep geriye çekilmişlerdir. 1990'lı yıllarda özgürlük mücadelesi gelişip Hareketimiz büyüyünce, küçük burjuvalar ve orta sınıf mücadeleye katılmışlardır. Hatta neredeyse her yerde en fazla yurtsever onlar gözükmüşlerdir. Öne atılmış ve destek sunmuşlar, fakat faili meçhul cinayetler başlayıp, köyler yakılıp sert mücadele dönemi başlayınca ilk geri çekilen yine bu kesimler olmuştur. HEP'in kuruluşunda birçok yönetici bu kesimlerden oluşturuldu fakat düşman sert yönelince sinip geriye çekildiler. Çatışmasızlık döneminde de yine öne çıkan böyle bir eğilim olmuştur.

Kuşkusuz bu kesimler de mücadelenin içindedirler; destek vermişlerdir, yurtseverlikleri vardır, Kürt sorununun çözümünü istemişlerdir ancak o çözümlü yaratacak iradeye ve mücadele anlayışına sahip değillerdir. Böyle olunca da sert mücadeleye gelmiyorlar.

düşmanı hem de örgütü eleştirme adına özgürlük mücadelesini tartıştırmış meşruyetini zayıflatıyorlar. Örgüt karşısında rahatsızlıklarını dile getiriyorlar. Bu tutumlarıyla mücadeleyi olumsuz etkiliyor, özgürlük mücadelesinin gelişmesinde olumsuz rol oynayarak soykırımcı sömürgeciliğin politikalarına hizmet ediyorlar. Kadro anlayışında yanlışlıklar ve eksiklikler niye çıktı derken, bir de bu etkiyi görmek gerekir. Çünkü bu anlayış Kürdistan'daki siyasal ortamı çatışmasızlık döneminde önemli oranda etkilemişlerdir. Bu dönemde yanlış eğilimlerin ortaya çıkmasında anlayışları ve tutumlarıyla rol oynamışlardır.

● Örgüt içine orta sınıf eğilimi yansımıştır. Kadromuz bile neredeyse giderek orta sınıf eğilimine girmiş, orta sınıf zihniyetinin etkisinde kalmıştır. Bir nevi orta sınıfın reformist, milliyetçi eğilimi, sadece yumuşak koşullarda mücadele edebilen ama zor koşullara gelince mücadele etmeyen, bunu karşılamayan, buna cevap olamayan örgüt, kadro, mücadele anlayışı Özgürlük Hareketi'nin, örgütün, kadronun, militanların, toplumun, tabanın içine kadar etkide bulunmuştur.

Bakur örgütü orta sınıf eğiliminin etkisinde kalmıştır

Özgürlük mücadelemiz bugün sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Kürdistan'ın dört bir yanında büyümüş, toplumsal tabanı ve ilişkileri gelişmiştir. Bakurê Kurdistan'da mücadele çok yönlü yürütüldüğünden, demokratik kurumlar, dernekler, partiler, demokratik platformlar ortaya çıkmıştır. Özellikle orta sınıf kendini burada ifade etme imkanına kavuşmuştur. Demokratik siyasal parti içinde fazlasıyla yer almışlardır. Bu nedenle seçim dönemi ya da diğer dönemlerde aktif olan bu kesim devlet savaş kararı alınca, Kürt sorununu çözümünde adım atma yerine, ortaya çıkan birikimi ezmek isteyince hem geri çekilmişlerdir hem de örgütün bu saldırılara karşı yürüttüğü mücadele karşısında mırıldanmalar içine girmişlerdir. Soykırımcı sömürgecilik, çatışmasızlık ortamından Hareketimizin de yararlandığını görünce Kürt Özgürlük Hareketi'ni tüm kazanımlarıyla birlikte tasfiye etmeye yönelmiştir. Soykırımcı sömürgeciliğin mücadelemizi şiddetle ezmeye yönelmesi karşısında Özgürlük Hareketimiz tutum koyup mücadele içine girince, teslim olmayacağını, boyun eğmeyeceğini, savaş kararına karşı mücadele edeceğini ortaya koyunca orta sınıf mücadeleyi geriye çeken, tartıştıran, geçen dönem ne kadar güzeldi, 'ne kadar güzel şeyler oluyordu' diyerek mücadeleyi geriye çeken yaklaşım içine girmiştir. Kaldı ki, geçen dönemi de ortaya çıkaran örgüttür, Önder Apo'dur. Ama o koşullar farklıydı. De-

Kadrodaki bu tür yanlış eğilimlerin önemli bir kısmı çatışmasızlık ortamının ortaya çıkardığı bu yumuşak mücadele döneminin ürünüdür. Bu yönüyle örgüt içine orta sınıf eğilimi yansımıştır. Kadromuz bile neredeyse giderek orta sınıf eğilimine girmiş, orta sınıf zihniyetinin etkisinde kalmıştır. Bir nevi orta sınıfın reformist milliyetçi eğilimi, sadece yumuşak koşullarda mücadele edebilen ama zor koşullar gelince mücadele etmeyen, bunu karşılamayan, buna cevap olamayan örgüt, kadro, mücadele anlayışı Özgürlük Hareketi'nin, örgütün, kadronun, militanların, toplumun, tabanın içine kadar etkide bulunmuştur.

şünürler. Özgürlük tutkusunun zayıflığının nedeni bireysel eğilimlerin ortaya çıkmasından kaynaklanır. Özgürlük tutkusunun eksikliği; toplumu, örgütü, özgürlüğü ve mücadeleyi düşünen değil de kendi yaşamını düşünen, kendine göre olma durumu ifade etmektedir. Bu da aslında kapitalizmin yarattığı ruh hali ve kişilik özelliğidir. Sorumsuz, topluma karşı sorumlu olmayan kişiliklerin özelliğidir bu. Bireycilik ya da özgür birey olma cilası altında köleliği kabul eden, zulmü ve baskıyı yapanlara karşı mücadele etmeyen, boyun eğen kişiliklerin ortaya çıkmasıdır. Evet, bugün, 'çok özgürüm' diyen bireylerin tümüne yakını köledir. Özgür birey adına devletin zul-

AKP ile KDP'nin işbirliği Kürdü kölelik altında tutmak içindir

Kuşkusuz başka etkenler de var. Başürê Kurdistan etkeni var. Başürê Kurdistan'da federasyon kurulmuş ve bu federasyon AKP ile ilişkili. KDP de AKP ile ilişkisinden dolayı Kürdü mücadeleden alıkoymak için her türlü yol ve yöntemi deniyor. Kürdistan'da Kürt halkını, Özgürlük Hareketi'ni mücadelesiz bırakmak istiyor. AKP ile KDP'nin işbirliği Kürdü mücadelesiz bırakma ya da etkisizleştirme işbirliğidir. Kürdü kölelik altında tutmak içindir. KDP kendini yaşatmak için Bakurê Kurdistan halkının özgür ve demokratik yaşamını

münü kabul eden, ona karşı direnmeyen, boyun eğen, devletin baskısı ve zor karşısında kaçan kişiliklerdir. Bunlar özgür kişilikler olabilir mi? Zulme ve soykırıma karşı direnmeyen Kürt özgür olabilir mi? Böyle özgür Kürt olabilir mi?

Çatışmasızlık döneminde örgütte, kadroda ve yönetimde bozulmalar olmuştur. Artık sert mücadeleye gelmeme durumu ortaya çıkmıştır. Mücadelenin zorluklarına katlanmayan duruşlar ortaya çıkmıştır. Halbuki özgürlük tutkusu, özgürlük militanlığı, demek idamı da, bin yıllık zindanı da, işkenceyi de göze alan, her türlü zorluğu ve sıkıntıyı göze alarak mücadele eden kişi demektir. Özgürlük tutkusu tam da budur. Özgürlük tutkusu olan militan başka kaygı ve endişe taşımaz. Tek endişesi halkın ve ülkenin özgürlüğüdür. Bunun dışında bir şey düşünmez. Hele Kürtler gibi yok edilmek istenen, soykırıma uğratılmak istenen bir halkın evlatları başka bir şey düşünebilir mi? Asla. PKK böyle bir soykırıma uğratılmak istenen halkın devrimci örgütüdür, devrimci militanlar topluluğudur. Bu militanlar topluluğunda, bu halkı var etmek, yok olmaktan kurtarmak, özgürleştirmek, bu ülkeyi özgürleştirmekten başka bir düşünce yoktur. Bunun dışındaki her türlü düşünce düşkünlüktür, haramdır. Kürt genci için, Kürt kadını ve Kürt insanı için köle yaşamak artık züldür (alçalma-utanç verici duruma düşme). Elli yıl önce olabilirdi ama artık Önderlik ve PKK gerçeğinde, büyük mücadeleyle yaratılan bu gerçeklik ortamında kölelik kabul edilebilir mi? Kabul edilmesi mümkün müdür? Böyle bir düzene karşı ancak militanca mücadele verilir. Ama çatışmasızlık or-

düşünmeyen bir durumdadır. 'Mücadeleye gerek yok' diyor. Sanıyor ki AKP sorunu çözecek. Çatışmasızlığı PKK, Önder Apo başlattı. Ama AKP bunu çözmek için değil, aldatmak ve oyalamak için kullandı. Onlarca hatta yüzlerce yıl daha Kürdün kandırılıp aldatılması için plan kurdular. KDP Türk devletiyle ilişkilerinden dolayı bunun devam etmesinden yanadır. Bu çerçevede KDP de Kürdistan'daki mücadeleyi geriye çeken, toplumu, hatta örgütü mücadelesiz kılmak isteyen bir çaba içindedir. Türk devlet gerçeğini ve AKP gerçeğini tersyüz eden, sanki Kürtler için iyi şeyler yapılmış gibi toplumu aldatan bir durumdadır. Bir yönüyle KDP; Türk özel savaşının hizmetine girmiş, ona hizmet etmektedir. Bunun böyle bilinmesini istiyoruz. Bu konu daha kapsamlı değerlendirilebilir ama KDP'nin ilişki ve yaklaşımlarının Kürdistan'daki mücadeleyi şöyle ya da böyle olumsuz etkileyen, geriye çeken bir durum arz ettiği ortadadır. Kuşkusuz KDP'nin örgüt, kadro ve yönetimden daha çok toplumu etkileyen yanları var. Ve bu yaklaşımlar şu ya da bu düzeyde mücadelemizin parçası olan çeşitli kurumlarımızı da olumsuz etkilemektedir. Bu gerçeğin de bilinmesinde fayda vardır.

İdeolojik ve örgütsel mücadelenin sürekli verilmesi gerekiyor

Kuşkusuz Bakurê Kurdistan'da örgüt ve kadro anlayışının bu duruma gelmesinden sadece oradaki örgüt, kadro ve yönetimi sorumlu görmek yanlıştır. Yönetimin, kadronun, örgüt duruşunun bu hale gelmesinde, zamanında müdahale edemeyen genel örgüt gerçeğinin, PKK'nin ideolojik, örgütsel çizgisinin hakim kılınmamasının payı vardır. Bakurê Kurdistan'daki örgütte var olan yanlışlıklara karşı mücadele etme zorunluluğunun genel örgüt tarafından etkili pratikleştirilememesinin ve yanlışlıklara karşı mücadele çizgisinin hakim kılınmamasının payı vardır. Bu yönüyle bütün yetersizliklerden ve eksikliklerden genel yönetim kendini sorumlu tutacaktır. Çünkü bu durum öyle kısa sürede, kendiliğinden ortaya çıkmış bir durum değildir. Örgüt yönetimimizin zamanında müdahale edememesi ya da yaptığı müdahalelerin bu yanlış eğilim, örgüt ve kadro yanlışlarını giderecek nitelikte ve etkide olmaması sonucu mevcut gerçeklik ortaya çıkmıştır. Ancak hem genel örgütün hem de alandaki örgüt, yönetim ve kadroların bu gerçeği bütünlüklü görmesi gerekmektedir.

Bakurê Kurdistan'daki örgüt, kadro ve yönetim anlayışında ölçülerin düşmesi ve yaşanan bozulmalar mücade-

● Kesinlikle Kürt halkı mücadeleden kaçan bir toplum değildir. Kürt toplumu mücadele edebileceğini defalarca gösterdi. Çok sert mücadelelerden, zorluklardan geçti. Bu yönüyle en zor koşullarda dahi mücadele edebilecek bir toplumsal gerçekliği vardır. Ancak bunun yanında örgütün, kadronun, yönetimlerin ve kurumların halkı örgütleyecek ve en sert mücadeleyi etkili yürütecek durumda olması gerekmektedir. Bunlar sert mücadeleye hazır olmazsa, halk nasıl hazır olacak?

Sert mücadeleyi eksik ve yanlış buluyor, hatta eleştiriyor, anlayışlarıyla tıkatıyorlar. Çünkü zorlu mücadele zamanı geldiğinde kaldıramıyor, zorlanıyorlar. Rahatları bozuluyor. Mücadele edemiyor, mücadelenin gerisinde kalıyorlar. Bu nedenle, düşman gerçeğini göreceklere, düşman gerçekliği karşısında ancak sert mücadele verilir, başka yol yoktur diyebileceklerine, ya 'niye bu sert mücadele ortaya çıktı' diyorlar ya da sert mücadele ortaya çıkınca kenara çekiliyorlar. Bir kısmı da bırakalım kenara çekilmeyi, mücadelenin sertleşmesini ve ortaya çıkan sıkıntıları Özgürlük Hareketi'ne bağlıyor. Böylelikle mücadelenin meşruyetini zayıflatmaya çalışıyorlar. Hem

mokratik siyasal mücadele de, çatışmasızlık da hep çözüm içindi, mücadeleyi geliştirmek içindi. Ama soykırımcı sömürgecilikte çözüm zihniyeti olmadığından savaşarak ezme kararına yönelince Özgürlük Hareketi ne yapacaktı? Tabii ki kırk yıldır olduğu gibi mücadele edecek, teslim olmayacaktı. Şimdi, teslim olmaması, direnmesi karşısında 'bu da nereden çıktı' denilebilir mi? Ya da hiç kimse bu örgüte, 'devletin bu saldırısı karşısında direnme, boyun eğ' diyebilir mi? Bu örgüt halkın geleceğini bu hükümetin, bu devletin insafına mı bırakın? Gerçek buyken Bakur örgütümüz bile Hareket'in mücadeleye karar vermesi karşısında şaşkınlık içine girmiştir.

görülmektedir. Bu da sorunların çözümlenmesini doğurmaktadır.

Bu bakımdan Bakurê Kurdistan'daki en önemli eksikliklerden biri; örgütün, yönetimin, kadroların sorunları çözmemesi, biriktirmesi ve çözümsüz bırakmasıdır. Sorunların çözümsüz olduğu ortamda da her türlü çürüme ve olumsuzluk yaşanır. Önderlik, özgürlük tutkusundaki eksiklikten söz etti. Özgürlük tutkusundaki eksiklik ne demektir? Sorumsuzluk, ciddi olmama, özgürlüğe, halkın ve ülkenin özgürlüğüne kilitlenmemek demektir. Özgürlük tutkusundaki zayıflık, toplumsal değerlerden uzaklaşma anlamına gelir. Özgürlük, toplumla ilgili bir durumdur. Bu nedenle özgürlük tutkusundan uzak bireyler kendini dü-

tamında bu duygularda ve tutumlarda gerileme olmuştur. Yanlışlıklarla yana yana yaşanmış, mücadele edilmemiştir. Yaşanan amiyane deyimle, 'yumuşak dönemde biraz çalış ama zorluğa geldi mi sıvış!' şeklindedir. Bazıları gerçekten zor mücadele gördüler mi bırakıp, kaçtılar. Bu bir gerçekliği ifade ediyor. Kürdistan'da zorluklara katlanılmadan mücadeleye edilemez. Zorluklar karşısında tek yol devrimci militanlıkla mücadele etmedir. Ancak Önder Apo ve PKK çizgisinde Kürdistan'da özgürlük kazanılabılır. Özgürlüğü başka türlü kazanmak mümkün değildir. Soykırımcı sömürgeciliğin her gün 'Kürdü yok edeceğiz, bitireceğiz' söylemleri ortada değil midir? Her gün 'tek tek tek' denilmiyor mu?

lemizin gelişmesini olumsuz etkilemiş, ortaya çıkan imkan ve fırsatların değerlendirilememesi durumunu ortaya çıkarmıştır. Kuşkusuz bunlara vurgu yapmak kadrolar hiç çalışmamış, mücadele etmemiş anlamına gelmemektedir. Ancak önemli olan düşmanın saldırılarının boşa çıkarılması ve başarılı sonuçlar elde edecek bir mücadele tarzının ve gücünün ortaya konulmasıdır. Belki bazı kadro ve çalışanlar kendilerini mücadelenin ihtiyaçlarına göre katmış olabilir ama genel durum dikkate alındığında bunların çabasının bir sonuç vermeyeceği açıktır. Nitekim ortaya çıkan durum ve sonuçlar dikkate alındığında, bunların genel içinde çok fazla bir etkisinden ve varlığından söz edilemez.

Şu açıktır; Türkiye ve Kürdistan'da soykırımcı sömürgeciliğin çok kapsamlı bir özel savaşı vardır. Soykırımcı sömürgecilikle iç içe bulunan ortamda mücadele etmek kolay değildir. Bunun ciddi sıkıntıları ve zorlukları vardır. Ka-

yaptığı zaman diğeri küser ya da eleştiriyi tepki duyarsa tepkisel, bireysel eleştiriler geliştirilirse tabii ki böyle bir yerde doğru ideolojik ve örgütsel mücadele, eleştiri ve özeleştirilmez. Dolayısıyla, düzeltme gerçekleşmez. Bu kadar yanlış eğilimin gelişmesinin bir yönü de; örgüt içinde yanlışlıklara karşı mücadele edecek zeminin yaratılması, yani eleştiri ve özeleştirin sağlığı yürüyeceği, eleştiri ve özeleştirilme karşısında devrimci tutumun konulacağı örgüt ortamının olmamasıdır.

Kesinlikle Kürt halkı mücadeleden kaçan bir toplum değildir

Bu yönüyle Bakurê Kurdistan'da ideolojik ve örgütsel mücadelenin süreklileşeceği bir ortamın yaratılması gerekiyor. İşte bu olmadığı zaman ideolojik ve örgütsel mücadele anlamsız hale gelir ve o zaman gerileme başlar. Tasfiyecilik bunu yarattı; ideolojik ve örgütsel mücadeleyi durdurdu, yanlış-

oluyorsa, sert mücadele döneminde mücadeleye katılımda zaman zaman yetersizlikler ortaya çıkıyorsa, sert mücadele dönemine toplum diğer mücadele yöntemlerinde olduğu gibi aktif katılmıyorsa bunun nedenini örgütten başlayarak kadroya, militana, yine demokratik siyasal kurumlara kadar var olan yanlış anlayışların toplumdaki yansımaları olarak görmek gerekir.

Kesinlikle Kürt halkı mücadeleden kaçan bir toplum değildir. Kürt toplumu mücadele edebileceğini defalarca gösterdi. Çok sert mücadelelerden, zorluklardan geçti. Bu yönüyle en zor koşullarda dahi mücadele edebilecek bir toplumsal gerçekliği vardır. Ancak bunun yanında örgütün, kadronun, yönetimlerin ve kurumların halkı örgütleyecek ve en sert mücadeleyi etkili yürütecek durumda olması gerekmektedir. Örgütün, demokratik kurumlar ve Kürt halkının özgürlük mücadelesini verdiğini söyleyen kişi ve çevreler sert mücadeleye hazır olmazsa, halk nasıl hazır

direnmeden, sert mücadele verilmeden Kürdistan'da kimse özgür ve demokratik yaşamı kazanamaz. Aksi durumda sadece kendini kandırılmış ve aldatılmış olmaz, halkı da kandırılmış ve aldatılmış olur. Bu tür yaklaşımlar Türk devlet gerçeğini, soykırım gerçeğini, özel savaş gerçeğini anlamamaktır. Önder Apo'yu anlamamaktır.

Önder Apo niye çatışmasızlık koşullarını yarattı, niye siyasal süreç başlattı, bunları doğru anlamak gerekir. Bunların hepsi Önderlik'te mücadele yol ve yöntemlerinin denenmesidir. Ama Önderlik hiçbir zaman sadece şu yolla, bu yolla olacak dedi mi? Dememiştir. Önderlik mücadeleyi bütün olarak görmüştür. En başta da sert mücadeleyi göze almayan hiçbir anlayış ve zihniyet Önderliğe ait değildir, Önder Apo'yla izah edilemez. Hiç kimse Önder Apo'yu kendisine alet etmemeli, kendisine şahit göstermemelidir. Önder Apo, mücadele önderliğidir; en sert koşullarda mü-

hak kazanmasını istemiyor. Bu gerçeklik ortadayken böyle bir sömürgeciliğe karşı fedaice mücadele edilmezse, bedeller göze alınmazsa kim özgür ve demokratik yaşam kazanacak diyebilir? Bu soykırımcı sömürgeci gerçeklik anlaşılmasın da kimse mücadele edemez ve özgürlüğü kazanamaz. Bu soykırımcı sömürgeciliğe karşı en sert koşullarda mücadele vermeden, özgür ve demokratik yaşamın kazanılacağına zannedenler kendilerini aldatanlar, kandırılanlardır. Bunlar sadece kendilerini aldatıp kandırmazlar, Kürt halkını da aldatan, kandıran durumuna düşerler. Mevcut soykırımcı sömürgecilik gerçekliği ortadayken sadece demokratik siyasal yollarla özgürlüğü kazanırız, diyemeyiz. Böyle bir şey demeye hakkımız yoktur. Dediğimiz zaman Kürdî, Kürt insanını kandırılmış oluruz.

Dünyanın en despot, zorba, soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele veriyoruz

Özcesi; Bakurê Kurdistan'da ortaya çıkan mücadeleye öncülük yapmayan, inisiyatifli olmayan, sert mücadele içine girmeyen, sorumluluktan kaçan, kolektif öncülük yapmayan, birbirine güç ve cesaret vermeyen yaklaşımlar, geçmiş dönemin yarattığı olumsuzluklardır. Bunların geçmiş dönemdeki tasfiyecilikle, çatışmasızlık dönemindeki ortaya çıkan yanlış eğilimlerle, yanlışlıklara karşı mücadele etmeyen, yan yana yaşayan eğilimlerle, sistemçileşen örgüt ve kadro anlayışlarıyla bağı vardır. Bu açıdan örgüt dışı anlayışlara, kadro, örgüt ve yaşam ölçülerinin düşürülmesine karşı mücadele verilerek Önder Apo çizgisinde bir örgüt gerçeğine ve mücadeleyi başarıya götürececek Apocu örgüt, kadro ve yönetim çizgisine ulaşmak gerekir. Buna ulaşmadan Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşam kazanılmaz. Bu açıdan, geçmiş dönemdeki yanlış anlayışlar, yanlışlıklar bir nevi örgüt içine sokulan tasfiyeciliktir, tasfiyeci eğilimdir. Belki örgütlü bir tasfiyecilik değil ama duyguda, düşüncede, yaşamda örgütü mücadeleden düşüren anlayışlar, örgüt içinde yaşam bulmuştur.

Özgürlük mücadelesi verenlerin, özgürlük tutkusu, özgür ve demokratik yaşamda iddiası olanların, 'Ben Önderliğe, PKK'ye, değerlere, şehitlere bağlıyım, Kürt halkının ve Kürdistan'ın özgürlüğünü istiyorum' diyenlerin, kesinlikle mevcut yetersiz durumu görmeleri, bununla mücadele etmeleri, bunun aşılması konusunda üzerine düşen rolü oynaması gerekir. Mevcut durumda kadroyuz, yönetimiz, militanız, örgütüz, diyebiliriz ama bu örgüt, kadro ve yönetim anlayışıyla bir yere varılmaz, bir yere gidilemez. Herkes büyük bir devrimci mücadele içinde olduğumuzu bilmeli, ona göre davranmalı. Hem de dünyanın en despot, en zorba zihniyetine, baskıcı bir güce, soykırımcı sömürgeciliğe karşı -altını çiziyorum- soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele veriyoruz. Soykırımcı sömürgecilik kadar zalim, sert bir düşman, acımasız bir güç yoktur.

Bu kadar zalim, baskıcı güce karşı nasıl mücadele edilecektir? Böyle bir güce karşı nasıl özgür ve demokratik yaşam kazanılacaktır? Böyle bir güç nasıl geriletecektir? Soykırımcı sömürgeciliğe, 'Bana şunu ver, bunu ver' demekle kimse bir şey elde edemez. Soykırımcı sömürgeciliğe, 'Sen çağ dışısın, sen akıl dışısın, sen akıllı düşünmüyorsun, geri düşünmüyorsun' demekle hiçbir şey elde edilemez. Soykırımcı sömürgecilik her şeyi bilinçli, bilerek yapmaktadır. Onu geriletecek değil, amaç olarak görüyor. En temel

● Özgürlük mücadelesi verenlerin, özgürlük tutkusu, özgür ve demokratik yaşamda iddiası olanların, 'Ben Önderliğe, PKK'ye, değerlere, şehitlere bağlıyım, Kürt halkının ve Kürdistan'ın özgürlüğünü istiyorum' diyenlerin, kesinlikle mevcut yetersiz durumu görmeleri, bununla mücadele etmeleri, bunun aşılması konusunda üzerine düşen rolü oynaması gerekir. Mevcut durumda kadroyuz, yönetimiz, militanız, örgütüz, diyebiliriz ama bu örgüt, kadro ve yönetim anlayışıyla bir yere varılmaz, bir yere gidilemez.

pitalist modernite, düşman saldırıları ve politikalarıyla, zulmü ve baskısıyla iç içe mücadele yürütülmektedir. Bunun kolay olduğu söylenemez. Bunun için; örgüt içi ideolojik ve örgütsel mücadelenin, ölçü mücadelesinin sürekli verilmesine, yanlışlıklara karşı sürekli mücadele verilmesine ihtiyaç vardır. Çünkü öyle bir alanda mücadele verilmektedir ki, bu alandaki bir anlık gevşeklik her türlü yanlış eğilimin ortaya çıkmasına yol açabilir. Bu açıdan Bakurê Kurdistan ve Türkiye alanında ideolojik ve örgütsel mücadele sürekli verilmelidir. Bu mücadele; kavga, dövüş, bölünme, parçalanma, sürekli çekişme ve didişme içinde olmak demek değildir. Bu mücadele yanlış eğilimleri ve eksiklikleri giderme, herkesin kendi eksikliklerini gidereceği bir örgütsel mekanizmaya, işleyişe sahip olmak demektir. Eleştiridir, özeleştirmedir, bunların süreklileşmesidir. Böyle olursa Bakur gibi bir alanda yanlışlıklara karşı mücadele edilebilir. Eleştiri, özeleştirilmezse, birisi eleştiril-

liklerle yaşamayı normal hale getirdi. Bu durum bir dönem örgütü olumsuz etkiledi. Daha tasfiyeciliğin etkileri tümünden örgüt içinden sökülüp atılmadan çatışmasızlık dönemleri gelince ve bu süreç de doğru anlaşılamayınca örgüt, kadro ve yönetim anlayışındaki gerilikler düzeltilemedi, hatta daha da derinleşti. Çatışmasızlık dönemleri bir mücadele, örgütü daha da geliştirip güçlendirme, örgütteki yanlışlıkları giderme fırsatı olarak görüleceğine, yanlışlıklarla yan yana yaşama olarak anlaşıldı. Sadece örgüt ve kadro anlayışı gevşemedi, mücadele anlayışı da gevşedi. Artık sert mücadele yöntemleri bir tarafa bırakıldı. Sadece seçim dönemleri ya da yürüyüşleri hazırlama dönemi, bazı demokratik eylem ve etkinlik dönemlerinde çalışan, kendini buna endekslemiş bir örgüt, kadro ve yönetim olma anlayışı ortaya çıktı. Örgüt, yönetim ve kadro anlayışı böyle olunca doğrudan toplum da bundan etkilendi. Eğer toplumda sert mücadeleye karşı belli tereddütler

olacak? Kesinlikle halkta bir eksiklik yoktur. Hiç kimsenin, 'Halk şu eyleme katılmadı, bu eyleme yetersiz katıldı, şuna iyi katılıyordu, buna yetersiz katıldı' biçiminde eleştiri yapmaya hakkı yoktur. Kuşkusuz değerlendirmeler yapılır ama halkta, sert mücadeleye girmede kimi yetersizlikler ortaya çıkmışsa, bunun nedenini başta genel örgüt olmak üzere demokratik siyasal alan, demokratik kurumlar kendisinde arayacaktır. Halkta iç içe ve yan yana yaşayan herkes önce kendine bakacaktır. Demokratik siyasal alanın, demokratik kurumların halkın bazı eylemlere etkili katılmamasında payı çok fazladır. Demokratik siyasal alanın ve demokratik kurumların bu gerçeği görmeleri gerekiyor. Soykırımcı sömürgeciliğe karşı sanki sadece seçim yöntemiyle, sadece bazı demokratik eylemliliklerle mücadele edilmiş gibi bir yanlış eğilim ortaya çıkmışsa, bunda en büyük pay demokratik siyasal alanda mücadele edenlere aittir. Soykırımcı sömürgeciliğe karşı

cadele etme, mücadeleyi daha etkili yürütme önderliğidir. Önderliğin ortaya koyduğu bir yol ve yöntemi, tek yol ve yöntem olarak ortaya koymak kendini kandırmaktır. Geçmiş dönemde bu yönlü kendini kandırmalar oldu. Sanki sadece seçilen milletvekilleriyle bu sorun çözülebilmemiş gibi tarihi yanlılığı içine girilmiştir. Elbetteki bu alan da, demokrasi ve özgürlükler açısından bir mücadele alanıdır. Demokratik siyasal mücadele yöntemini ortaya çıkaran, bunun olmasını isteyen de Önder Apo ve Özgürlük Hareketi'dir. Ama mücadelenin tamamını bu tür yol ve yöntemlerde görmek, hele AKP iktidarının ve Türk devletinin tutumu ortadayken sert mücadele tutumu içine girmeden, zorlukları olan mücadelenin içine girmeden Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin kazanılacağına sanmak gaflettir. Bu devlet, bırakalım Bakurê Kurdistan'da, Rojava'da da, Başûr'da da, Rojhilat'ta da, dünyanın hiçbir yerinde de Kürdün

modeli denilerek en ağır saldırılarla Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme saldırıları yürütülürken, buna karşı tarihin en büyük direnişlerinden biri ortaya konulmuşsa; Önder Apo üzerindeki tecridin uygulanması, Dolmabahçe Mutabakatı'nın reddedilmesi, 7 Haziran seçimleri sonrası Kürt halkına yönelik yürütülen yok etme savaşına karşı dağda, ovada gerilla, şehirlerde halkımız, gençler, sivil savunma birlikleri kahramanca direnerek bütün saldırılara rağmen boyun eğmemişlerse; bugün de yapılabilecek ve gösterilmesi gereken tutum mücadeleyi yükseltmek olmalıdır. Bundan başka her tutum Kürt için ölümdür, imhadır.

Gerillasından şehirdeki direnişçiye, demokratik siyasetçiye, demokratik kurumlara, her alanda var olan örgütlü birimlere kadar herkese ve her güce düşen görev; direniş iradesi ve kararlılığı göstermektir. Geçmiş dönemde, çatışmasızlık döneminde ortaya çıkan gevşek durumların, mücadeleye kilitlenmeyen örgüt, kadro ve yönetim gerçeğinin, bir bütün olarak Özgürlük Hareketi'nin tereddütlü duruşunun ne düzeyde olumsuzluklara yol açtığını görerek mücadeleyi yükseltmede kararlı olmak, bu duruşu sarsılmadan yürütmek gerekmektedir. Özyönetim direnişleri sürecinde Bakur'daki örgütümüzün, yönetimin ve kadronun, demokratik siyasal alanın, demokratik kuruluşların gösterdiği tereddüt düşmanı cesaretlendirmiş, saldırılarını şiddetlendirmiş, bu büyük tarihi direniş hamlesinin tüm Kürdistan'ı sarıp daha büyük gelişmelere yol açarak özgür ve demokratik yaşamın kazanılması mücadelesinde olumsuz rol oynamıştır. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; Bakur'da ne örgüt yapımızın ne toplumsal alan örgütlenmelerinin ne demokratik siyasal alanın ne de diğer demokratik kuruluşların özyönetim direnişlerinde, 'Şu eksiklik oldu, bu eksiklik oldu' demeye hakkı vardır. Kuşkusuz eksiklikleri ve yetersizlikleri vardır ama esas eleştiri ve özeleştirme gereken bu direnişçilere gereken desteği vermeyen kurumlardır. Ya da bu direnişe tereddüt yaklaşan kurumlardır. Bu direnişlere yanlış yaklaşım içinde olanlardır. Bunların kendilerini gözden geçirmesi, özeleştirme vermesi ve bugün yürüttüğümüz tarihi direnişte doğru tutum içine girmeleri gerekmektedir.

Bu açıdan geçmiş dönemden çıkarılan derslerle bu dönemdeki direnişte kararlılık gösterilmelidir. Saldırıları karşısında kararlı duruşta ısrar etmek gerekiyor. Bu düzeydeki saldırılar karşısında direnme kararı içinde olmamak ya da direnme kararında tereddütler içine girmek soykırımcı sömürgecilğe ve bunların saldırılarına cesaret vermekten ve daha da saldırgan hale gelmesinden başka bir sonuç vermez.

Tüm toplumun direniş içinde olması gerekiyor

Şimdi en sert düzeyde saldırılara karşı cevap vermenin ve mücadeleyi yükseltmenin zamanıdır. Mücadeleyi yükseltmenin yol ve yöntemleri çeşitli olabilir. Sadece gerillanın mücadeleyi yükseltmesiyle olmaz. Sadece şehirde YPS'nin direnişleriyle olmaz. Tüm toplumun bu direniş içinde olması, direnişin bir parçası haline gelmesi gerekiyor. Bir dernekten tutalım demokratik kuruma, demokratik siyasal alana kadar tüm herkes, Kürdün özgür ve demokratik yaşamını isteyen herkes mücadele içinde olması, kendi zemininde örgütlenip mücadelesini geliştirmesi gerekiyor. AKP iktidarından hiçbir şey beklemeden, bu soykırımcı faşist sömürgeci iktidara karşı tek yolun direniş

olduğu bilinciyle mücadeleyi yükseltmek gerekir. Bunun dışındaki her tutum yanlıştır. Bunun dışındaki her tutum irade kırılmasıyla, teslim olmayla, tasfiye olmayla karşı karşıya kalır. Direnmeyen tasfiye olur, direniş göstermeyen ezilir. Sadece direnişle ayakta kalınır. Bu dönemin karakterinin böyle olduğunun bilinmesi gerekir. Çünkü soykırımcı sömürgecilik bunu dayatıyor. Kuşkusuz direnme yol ve yöntemleri bizim irademizle gelişecektir ama karşı saldırının karakteri de direniş etkiler, direnişin yol ve yöntemlerinin belirlenmesinde etken olur. Hele dünyada görülmemiş biçimde bir halk soykırımına uğratılmak isteniyorsa ve bu soykırımda kararlı bir saldırganlık, bir özel savaş, bir kirliliğe varsa buna karşı dünyanın herhangi bir yerinde gösterilen direnişle başarılı olmak mümkün müdür?

Şu bir gerçektir, Kürdistan herhangi bir sömürge olsaydı on kere, yüz kere kurtulurdu. Kürdistan'daki sömürge-

kararı alınmıştır. Tek düşman vardır; Kürtlerdir, Kürt Özgürlük Hareketi'dir, PKK'dır, Önder Apo'dur. Önder Apo ve PKK gerçeğinde tüm Kürtler yok edilmek isteniyor. İstedikleri kadar, 'Biz Kürtlere değil, PKK'ya karşıyız, desinler, bu bir demagojidir, yalandır, aldatmadır. Yapılan Kürt düşmanlığıdır. Şu anda Kürtler içinde en büyük mücadeleyi de Önder Apo ve PKK verdiği için PKK düşmanlığı yapıyor. Bu büyük mücadeleyi yürüten isim PKK değil de başka bir isim olsaydı ona da düşman olunurdu. Gerçeklik böyledir. Bu bakımdan bu dönemde soykırımcı sömürgecilğe karşı başarılı olmayacak direnme ve mücadele tutumlarıyla hiçbir yere varılamaz. Reformist teslimiyetçilikle, orta sınıfın zor koşullara dayanmayan siyasal anlayışıyla, sert mücadele karşısında gösterilen olumsuz yaklaşım ve ruh haliyle soykırımcı sömürgecilğe karşı mücadele yürütülemez. Bu gerçekliğin herkes tarafından görülmesi gerekmektedir.

cadele verildiyse, halk mücadeleyi yükselttiyse ve tüm bunlar 14 Temmuz direnişçiliğinin yarattığı ölçüler temelinde geliştirse, bugün de şehir direnişlerinde gösterilen yiğitlik, kahramanlık ve fedakarlıkla en üst düzeyde ortaya çıkarılan direniş yükseltme iradesi ve kararlılığı temelinde önümüzdeki dönemde gelişecek özgürlük ve demokrasi mücadelesinin başarısı güvenceye alınmıştır. İşte şimdi bu kahramanca direnişin ortaya çıkarttığı ölçüler, kararlılık ve duruşla mücadeleyi geliştirme zamanıdır.

İhtiyacımız olan 14 Temmuz ruhudur özyönetim direnişlerinin kahramanlık ruhudur

Sür direnişinin büyük komutanı Çiyager, 'Direnişimiz de muhteşem olacak, şahadetimiz de muhteşem olacaktır' demiştir. Direnme kararlılığı böyle olmalıdır. Direnme kararlılığı böyle oldu mu, kaybedilmez. Bu di-

Açıkça bir soykırım politikası izleniyor ve bu açıkça dillendiriliyor, 'Ezeceğiz, yok edeceğiz' tehditleri sadece gerillaya yönelik değildir, tüm halkımıza yöneliktir. İrade kırma saldırısıdır. İrade kırılacak, onun üzerine soykırım yeniden tesis edilecek! Tayyip Erdoğan'ın amacı budur. Tayyip Erdoğan 12 Eylül rejiminin Kürtleri ve devrimcileri ezerek yaratmak istediği yeni cumhuriyeti yaratmayı hedefliyor. Direnişimiz 12 Eylül faşizminin amacını sekteye uğratmıştı. Erdoğan, bu amacı gerçekleştireceği iddiasındadır. 12 Eylülcüler iktidarcı İslam'ı, işbirlikçi İslam'ı sistem içine alarak Kürtleri tümenden yok etmek istiyorlardı. Bunun için Özal başbakan yardımcısı yapıldı ve önemli görevler verildi. 12 Eylül bunun için o günden başlayarak Fethullahçıları sistem içine aldı. İktidarcı İslam'ı planlı bir biçimde sistem içine alan 12 Eylül'dür. Ama sonradan iktidarcı İslam klikleri arasında mücadele başladı. Fethullahçılarla Erdoğan ekibi

● Gerillasından şehirdeki direnişçiye, demokratik siyasetçiye, demokratik kurumlara, her alanda var olan örgütlü birimlere kadar herkese ve her güce düşen görev; direniş iradesi ve kararlılığı göstermektir. Geçmiş dönemde, çatışmasızlık döneminde ortaya çıkan gevşek durumların, mücadeleye kilitlenmeyen örgüt, kadro ve yönetim, demokratik siyasal alan gerçeğinin, Özgürlük Hareketi'nin tereddütlü duruşunun ne düzeyde olumsuzluklara yol açtığını görerek mücadeleyi yükseltmede kararlı olmak, bu duruşu sarsılmadan yürütmek gerekmektedir.

çiliğe karşı mücadele dünyanın herhangi bir köşesindeki sömürgecilğe karşı yürütülen mücadele olsaydı yüz kere sonuca ulaşmış olurdu. Bugün Kürdistan'da yürüttüğümüz mücadeleyi dünyanın başka bir yerinde yürütseydik yüz defa sonuç alırdık. Demek ki, soykırımcılık gerçeği, saldırganlık, Kürdü yok etmek, imha etmek isteyen sistem, devlet ve Kürt düşmanlarının zihniyeti farklıdır, başka yerlerdeki benzemiyor. Bu durum karşısında, 'Dünyanın şu yerinde böyle olmuş, halklar şöyle kurtulmuş, diyebilir miyiz? Özcesi kendi coğrafyamıza göre, üzerimizde egemenlik kuran sistemin karakterine göre bir mücadele yolu ve yöntemi ortaya çıkarmamız gerekmektedir.

Saldırganlık ve niyetler ortadadır. Soykırımcı sömürgecilik Türkiye'de bütün Kürt düşmanlarıyla, faşistlerle ittifak yapmıştır. Kürt Özgürlük Hareketi karşısında zorlanınca, mücadele başarısız kalınca iç ve dış politikada çark edilmiştir. İçeride ve dışarıda düşmanları azaltacağız, dostları çoğaltacağız, denilmiştir. Kürtler dışında herkesle dost olma

1990'larda köyler yakılıp yıkılırken bu sefer şehirler yakılıp yıkıldı. Niye? Günümüzde halk şehirlerde de, sokakta da örgütlü hale geldi. Kürtler sadece dağlarda değil, Kürdistan'ın şehirleri, kasabaları, köylerinde örgütlü ve kendi kendini yönetir hale geldi. Eskiden birçok yerde % 30-40 oy alınıyordu, şimdi % 80-90 alınmaya başlandı. Bu bakımdan bütün toplum ezilmek istendi. Özellikle mahalle ve sokaklarda militarist hakimiyeti sağlamayı amaçladılar. Bunun için saldırdılar. Buna karşı teslim olunmadı, aylar süren, tarihte eşi benzeri az görülmuş kahramanca direniş gösterildi. Bu direnişin değerini hala anlamayanlar var. Bu direniş olmasaydı Kürt bitmişti, Kürdün iradesi kırılmıştı. Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesinin önü açılmıştı. Bu direnişlerle Kürdün direniş iradesi, ölçüleri, mücadele ölçüleri yükseltildi. Bugün Kürdün direniş ölçüsü, mücadele ölçüsü daha yüksektir. Nasıl ki 12 Eylül karşısında zindan direnişçiliği direniş iradesini, mücadele kararlılığını yükselttiyse, bu Kürdün tarihinde dönüm noktası olduysa, bütün toplumu etkilediyse ve o günden bu güne büyük mü-

renme duruşu içinde bulundu mu, kaybeden soykırımcı sömürgecilik olur, kazanan halk olur. Yeter ki özyönetim direnişlerinde gösterilen o yüksek kahramanlık ve mücadele iradesi tüm toplumda direniş ölçüsü haline getirilsin. Bu direniş iradesinin ve ortaya çıkardığı ölçülerin tüm toplumun mücadele değerleri haline getirilmesi gerekmektedir. Zaten görev budur, şehitlere bağlılık budur. Onların yarattığı kahramanlık ölçülerini bütün toplumun direniş ölçüleri haline getirmek hepimizin en temel görevidir. Onların yiğitliği bütün halkın yiğitlik ölçüleri haline getirilmelidir. Zaten böyle yaklaşırsak 14 Temmuz şehitlerine ve özyönetim direniş şehitlerine layık oluruz.

Bu dönem oldukça zorlu bir dönemdir. Düşman azgınca saldırıyor. Peki, böyle zor dönemlerde ihtiyacımız olan nedir? Kuşkusuz 14 Temmuz ruhudur, özyönetim direnişlerindeki kahramanlık ruhudur. Onların direniş ruhuyla, kahramanlığıyla bu mücadeleyi geliştireceğiz, yükselteceğiz ve şehitlerimizin özgür ve demokratik yaşam özlemini gerçekleştireceğiz.

arasındaki mücadeleyi iktidarcı, işbirlikçi İslam klikleri arasındaki mücadele olarak görmek gerekiyor. Şimdi Fethullahçılar tasfiye edildi. Erdoğan işbirlikçi İslam'a dayalı biçimde Türkiye'yi yeniden Kürt düşmanlığı üzerinden şekillendirmek istiyor. Onun için her türlü Kürt düşmanıyla işbirliği içindedir. Bu gerçek görülmelidir. Bu, sadece herhangi bir hükümetin saldırısı değildir. AKP iktidarının saldırısı; Kürtleri yok etme üzerindeki kendilerinin hegemon güç olduğu yeni bir Türkiye kurma saldırısıdır. Saldırının kapsamı böyledir, o zaman direnişe de bu saldırıyı boşa çıkaracak düzeyde bütün Kürt toplumunun katılımı gerekiyor. Çünkü saldırı bütün Kürtlere, Kürt toplumuna yöneliktir. Hiç kimse kendini kandırmasın. Bu açıdan; bu dönem direniş ve kararlılık dönemidir. Bu direniş ve kararlılığın sonuna kadar sürdürülme dönemidir. Ancak böyle bir duruşla bu soykırımcı sömürgecilğin saldırıları püskürtülebilir, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürtlerin özgürleşmesi sağlanabilir.

İktidar ve devlet inisiyatifinde olan bir medya her yaştan insanı zehirler

Helin Ümit

AKP-Erdoğan faşist rejiminin özgür basına yönelimi baskı kavramını da aşan bir durumu ifade etmektedir. Dahası saldırı ve susturma ile tümenden ortadan kaldırmayı amaçlayan bir düzeye ulaşmıştır. Öncelikle başta basın-yayın kurumları olmak üzere kadro ve çalışanlarının, yurtsever halkımızın ve demokrasi güçlerinin bunu kavraması gerekiyor. Elbette bu bir konsept dahilinde, Türkiye ve Kürdistan üzerinde uygulanan politikalarla eşgüdüm temelinde yürütülüyor. Söz konusu saldırıların, geçici bir baskı dönemi ya da konjonktürel bir durum olarak görülmesi yanılıdır. Ne kadar kalıcı bir durum olup olmayacağı ise mücadele yürüten güçlerin durumuna, etkisine, sonuç almasına bağlı görülmelidir.

AKP-Erdoğan yönetiminin Kürdistan'ı merkezine alarak Türkiye ve Ortadoğu'ya dayattığının neo-faşizm olduğunu iyi anlamak gerekir. Erdoğan'ın esas aldığı faşizm Hitler faşizmidir. Bu faşizm aynı zamanda Ortadoğu'nun despotik modellerinden de alabildiğine faydalanmaktadır. Kürtlerin toplumsal hafızasında derin yer tutan Asur despotizmi de aynı zihniyet ve faşist çizgi üzerinden yükselmiştir. Osmanlı padişahlarının bölgede İslam bayrağı arkasına saklanarak sağladıkları hegemonya da bu faşist çizgi temelinde gerçekleşmiştir.

Bugün de aynı çizgi temelinde Erdoğan-AKP faşizmi, Kürt halkının 'hakkından gelmek', Kürtlerin öz vatanını işgal etmek, değerlerini talan etmek, sadece malını ve mülkünü değil kültürünü, düşüncelerini, duygularını soykırımdan geçirerek kendisine ait kılmak istemektedir. Mevcut durumda ulus-devlet milliyetçiliğinin tıkanıdığı, aşıldığı bir yerde karşımıza çıkan bu dinci-milliyetçilik Türkiye'de kurumlaşma çabası içindedir. O yüzden bunun önünde tek engel gördüğü Kürt halkı ve Özgürlük Hareketi'ni teslim almadan kendisini güvende hisetmeyecektir. Ki bu konuda da yanılmamaktadır. AKP'nin hegemonyasını kurmasına, kendi ideolojik yapısını hakim kılmasına engel olan Kürt Özgürlük Hareketi'dir, Kürt halkıdır. Önder Apo bu konuda çok açık ve net konuşarak, "hegemonyaya izin vermez" demiştir. Özgür basına yönelik saldırılara öncelikle bu genel perspektiften bakmak gerekir.

Savaşların öncelikle ideolojik alanda yaşandığı söylemi sıradan bir söz değildir. Mücadele yürüten tüm güçler ideolojilerini, düşüncelerini hitap ettikleri topluma yaymak için basın-yayın çalışmasına önem vermiştir. Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketi de toplumu daha özgür ve kolektif yarınlara taşımak için basın-yayın çalışmalarını ilk günden başlatmıştır. Çok kısıtlı imkanlara rağmen büyük mücadeleler sonucunda toplumun doğru bilgiye ulaşması için büyük bir çaba gösterilmiştir.

Bununla birlikte içinde bulunduğumuz çağda iletişim teknolojisine yaşanan ilerleme iki yönlü bir gelişim ortaya çıkarmıştır. Birincisi, bilginin hızlı ve yaygın akışı, yayımlıdır. Görsel ve internet alanında yaşanan gelişme, telefon tek-

Zarok TV'nin kapatılması Kürt dili ve kültürü karşısındaki tahammülsüzlük değil, hakkındaki zamana yayılmış ölüm fermanının açıklanması oldu. İktidar süresi boyunca AKP ve Erdoğan, Kürt dili üzerindeki yasaklamaları kaldırmasıyla övünüyor. Zaten önü alınamayan Kürt kimliğinin özgürlük değerleri etrafındaki dirilişi ve mücadelesini bu şekilde barajlamak istemiş, 'artık Kürtlerin dil ve kimlik sorunu yoktur' çerçevesinde propaganda yapmıştı. Zarok TV'nin kapatılması Türk devletinin Kürtlere karşı bir soy kurutma, yok etme politikasını güttüğünü tartışmasız bir şekilde gösterdi.

nolojisinin ulaştığı düzey yeni iletişim alanlarını açmıştır. Bu toplumlar açısından zengin, farklı, çeşitli bilgi kaynaklarının oluşmasını ve kendisini de görünür kılmalarını sağlayan alanlar açarak demokratikleşme zeminini güçlendirmiştir. Toplumlar arasına kurulan duvarlar yıkılmıştır. Toplumların birbirine ulaşma ve anlama zemini çoğalmıştır. Ancak bunun yanında açığa çıkan diğer bir gerçeklik ise kapitalistlerin de bu gerçekliği görerek düşünsel, siyasi ve askeri mücadelelerini bu alana kaydırmalarıdır. Basın-yayın hiçbir dönemde olmadığı kadar iktidar ve devlet odaklı hale getirilerek toplumların demokrasi ve özgürlük alanı medya aracılığıyla işgal edilmiştir.

Medya alanı, günümüz dünyasında savaşların ilk önce yürütüldüğü bir alan konumundadır. Sadece bilgilendirme konumunu çoktan aşmıştır. Basın-yayın çalışmaları toplumu haberlerle sadece bilgilendiren bir konumda değildir. Sadece tercihleri de sunmamaktadır. Daha fazlasıdır. Toplumun beğenilerini oluşturan, sermayeye alan açan, duyguları yaratan, düşünceleri yönlendiren ve tercihleri belirleyen bir konumdur. İdeolojik mücadelenin en yoğun alanı olarak sistem güçleri tarafından ele geçirilmiştir. Bu araç ile toplumlar günlük, anlık bombardıman altında kalmakta, doğrular ile yalanlar iç içe geçmekte. Zalim kurtarıcı olmaktadır.

Yaygınlık ve etki bakımından güçlenen medya alanı, iktidar ve devlet inisiyatifinde her yaştan insanı zehirleyen bir konumdadır. Türkiye örneğinde görüldüğü gibi toplum yanlış enformasyonla tercihlerini belirlemekte, adeta toplu intihara sürüklenmektedir. Demokrasi gibi insanlık tarihinin geliştirdiği

yüksek değerlere bile düşman kesilebilecek bir realite açığa çıkarılmıştır. Yine Türkiye örneğinde görüldüğü gibi basın-yayın alanı ile sanal bir yaşam inşa edilmiştir. Toplum tüm geleneksel değerlerinden kopararak sahte hayaller ile yaşamaktadır. Dünyanın gözü önünde faşizmi kurumlaştırma kavgası veren AKP-Erdoğan iktidarı, faşizmin ne kadar faydalı bir sistem olduğunu tüm dünyaya kendisine bağladığı basın-yayın alanı üzerinden kabullendirmeye çalışmaktadır. Kürtlerin en meşru haklarını medya gücü üzerinden yok saymakta ve bunu meşru kılmaktadır. Tüm kirli ittifak ve ilişkilerini yine aynı güç üzerinden örtbas etmektedir.

Tüm bu saldırı ve yönelimlere karşı özgür basın kurumlarının mücadele yürüttüğü bilinmektedir. Değeri, yokluğunda daha fazla anlaşılır hale gelen basın-yayın çalışmaları, başta Kürtler olmak üzere Türkiye toplumunu, demokrasi güçlerini, sadece muhalif değil alternatif olma özelliği ile ciddi bir mücadele gücünün açığa çıkmasını sağlamıştır. AKP'nin bu gelişmelerden rahatsız olduğu, her fırsatta siyasi soykırım operasyonları, gözaltılar, baskı ve tutuklamalarla budama yaptığını geçen on beş yıllık süreç göstermiştir. Defalarca gazeteler kapatılmış, kadro ve çalışanları tutuklanmıştır. Dağıtımıcılar sürekli bir baskı ve kısıtlı imkanlarla çalışarak Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin açığa çıkardığı gelişmeleri, düşünce ve tartışmaları, eylem ve hedefleri halklara taşımak için canlarını hiçe sayarak çalışmışlardır. Dergilere hemen hemen her ay ceza yağdırılmasına ve kapatılma kararlarına rağmen direniş ile sürekleşen bir yayıncılık geliştirilmiştir. Görsel yayıncılıkta hiç de adil olmayan bir re-

kabete sürüklenmek isteyen yayıncılar, toplumu doğruya dayalı propaganda ederek ciddi bir prestij elde etmiş, temsil ettikleri yeni yaşam ölçülerıyla ilgi kaynağı olmuşlardır. Kendi içinde, tarz, tempo, yetkinlik ve zenginlik boyutunda çokça beklentilerin altında kalsa da sistemi zorlayan bir konuma gelmiştir. Bunu da hakikatin gücü ile yapmıştır.

AKP iktidarı, Kürt halkına açıktan fiziki soykırım saldırısı başlatmıştır

AKP'nin, özgür basın-yayın kurumlarına saldırısının ardındaki tüm gerçekleri ancak yürütülen Özgürlük Mücadelesi'ne karşı başlatılan yeni imha konseptiyle açıklayabiliriz. Çünkü AKP iktidarı, Kürt halkına yönelik açıktan fiziki bir soykırım saldırısı başlatmıştır. Günlük olarak katledilen insan sayısını veren basının, hiç bu insan hikayelerine dokunmadan bile anlattığı çok şey vardır. Kolektif bile bellek, acıların ortaklaşması bile başlı başına bir yaratımdır. Yıkılan şehirlere çevrilen objektifler hiçbir söze mahal vermeyecek kadar çok şey anlatır.

Yıkılan-yıkılan sadece bir duvar değildir. Yıkılan her ev içindeki anılarıyla birlikte yıkılır. Yıkılan bu evlerde insan geçmişi, paylaşımları ve gelecek için oluşturduğu düşüncelerle yıkılır. Ve insanlar bunu bilir, görür, yaşar. Bir suçlunun psikolojisiyle saklanır. Tek bir objektif ise suçüstü yapar. Doğruları en yalın haliyle gören ve dile getiren analar, kapı önlerinde vurulurken, toplumun kutsalları sayılan bu değerlere bir perde çekilmek istenir. Anası vurulan bir gencin önünde hangi güç durabilir. Masumiyetin sembolü çocukların katil bir rejim, üye-

rine dikilen o özgür basın objektiflerinin anaların gözleri olduğunu bilir. İşte bu yüzden buna tahammül edemez, saldırır. AKP iktidarı, Kürt halkına ve demokrasi güçlerine yönelik imha operasyonu yürüttüğü için öncelikle özgür basın kurumlarına saldıracaktır ve saldırmıştır. Bu işin doğasında vardır.

AKP Erdoğan rejiminin, iktidara gelirken, Türkiye ve Kürdistan halklarının demokrasi, özgürlük, hak ve adalet arayışını istismar eden, ekonomik denginin sağlanacağı gibi vaatlerle iktidara gelişinin oluşturduğu meşruluk bitmiştir. Unutmayalım ki, meşruluğunu koruyamayan ya da yaratamayan hiçbir güç toplum üzerinde varlığını uzun süre sürdüremez. Dolayısıyla AKP bitmiştir. Bitmeseydi bu kadar sert yönelimlere girmez, kendisini ancak savaşla ayakta tutan bir güç konumuna gelmezdi. Bitmeseydi, oyalama, kandırma ile idare etmeyi kendi çıkarlarına uygun bulmazdı. Ve eğer bitmeseydi, Kürt halkına karşı kültürel soykırım ve açıktan fiziki imhaya dayalı bir soykırım sürecini geliştirmezdi. Özgür basına yönelik saldırının altında yatan en önemli husus da budur. Fiziki ve kültürel soykırımı gerçekleştirmektedir.

Basın-yayın kurumlarına yönelik saldırılarla ikinci hedef bu saldırıları sürdüreceği zemini oluşturmaktır. Basın-yayın kurumları aktif oldukça da bu mümkün değildir. Asimilasyon kurumları, kültürel dejenerasyon ve Kürdistan üzerine yönelen ekonomik, askeri ve sosyal işgal saldırıları sonuç alamamaktadır. Basın-yayın faaliyetleri Kürt toplumunu bilinçlendirmekte, uyarmakta ve kültürel direnişi canlı tutmaktadır. Toplumun kendi kimliğini sahiplenme ve bu sahiplenme sürecini canlı ve dinamik tutmaktadır. Bu anlamıyla inkar edilen, yok sayılan bir halkın canlanıp ayağa kalkmasında özgür basın yayın çalışmalarının önemli bir rolü vardır. Özgür basın ile Kürt halkı, halk olarak bilinçlenmekte ve politikleşmektedir. AKP, eğer Kürt halkını ele geçirip denetimine almayı başarsaydı, böyle bir yönelime girmeyebilirdi. Ancak bunu başaramamıştır.

AKP'nin özgür basın kurumlarına saldırısını en çarpıcı gösteren Zarok TV'dir. Bu AKP'nin gerçek niyetini, amaçlarını, Kürt halkına yönelik planlarını çok çarpıcı bir biçimde açığa vurmuştur.

Zarok TV, Kürt çocuklarının kendi diliyle, kültürüyle oynamasını, büyümesini amaçlayan ilk Kürtçe çocuk kanalıydı. Asimilasyonun hızı ve yöntem zenginliği karşısında anlamı büyüktü. Zarok TV asimilasyona karşı bir panzehir rolünü görüyordu. Dolayısıyla Kürt halkının kültürel değerlerini yeni kuşaklara taşıma anlamında, Kürt dilini yaşatma rolü oynuyordu. Zarok TV'nin kapatılması Kürt dili ve kültürü karşısındaki tahammülsüzlük değil, hakkındaki zamana yayılmış ölüm fermanının açıklanması oldu. İktidar süresi boyunca AKP ve Erdoğan, Kürt dili üzerindeki yasaklamaları kaldırmasıyla övünüyor. Zaten önü alınamayan Kürt kimliğinin özgürlük değerleri etrafındaki dirilişi ve mücadelesini bu şekilde barajlamak istemiş, mücadelenin önünü

Rêber Apo'nun Özgür İnsan (Atina) Savunması'ndan alınmıştır

Kompo ortamının oluşmasında bazı felsefi ve siyasi yaklaşımlar

Eğer kendime ve şahsımda Kürt halkına ve dostlarıma karşı oynanan kompo ve ihaneti büyük bir onur savaşına dönüştüremezsek, lanetli tarih bir kez daha hükmünü icra etmiş olacaktır. Halbuki yalnız bu olaya ilişkin yüzleri aşkın can yoldaş, genç kız ve erkek kendilerini cayır cayır yaktılar, kurşunlara hedef oldular, tutuklandılar. Sırf onların anısına, olaya kapsamlı yaklaşmak gereği tartışmasıdır. Daha da ötesi, lanetli tarihin tekerrürünü önlemek, özgürlük devriminin başta gelen görevidir.

tadoğu ülkeleri çok ilgilendiler. Benim basit bir kukla olarak kullanılmayacak durumda olmam, her odağı kendi çıkarlarına göre bir PKK ve Kürt politikası geliştirmeye itti. Bu politikaların da önünde en büyük engel olduğum anlaşılınca, beni dışlamaya ve giderek tasfiye etmeye niyetlendiler. Asgari temel insan hakları ve demokratik yaklaşımlar esirgendi. Kendi Kürt

işbirlikçilerine alan açmak için açık veya gizli işbirliğine yöneldiler. Özellikle Iraklı Kürt işbirlikçilerle Türk, ABD ve İngiliz yetkilileri Ankara-Londra-Washington hattında işi resmi bir antlaşmaya kadar vardırıdılar. Bunun başarısı için AB nötralize edilirken, Atina oligarşisi maşa olarak kullanılmaya çalışıldı. Komplonun dayandığı zemin, gelişim felsefesi ve siyaseti böylesi bir öze sahiptir. Eğer kendime ve şahsımda Kürt halkına ve dostlarıma karşı oynanan kompo ve ihaneti büyük bir onur savaşına dönüştüremezsek, lanetli tarih bir kez daha hükmünü icra etmiş olacaktır. Halbuki yalnız bu olaya ilişkin yüzleri aşkın can yoldaş, genç kız ve erkek kendilerini cayır cayır yaktılar, kurşunlara hedef oldular, tutuklandılar. Sırf onların anısına, olaya kapsamlı yaklaşmak gereği tartışmasıdır. Daha da ötesi, lanetli tarihin tekerrürünü önlemek özgürlük devriminin başta gelen görevidir. Tarihsel kırılmayı lanetli kölelikten özgürlük yönüne doğru çevirmek, bu görevin başarısı olacaktır.

Ucuz ve yanlış yaşamayacaktım

a- Bir heyula gibi ta çocukluktan beri peşimi bırakmayan kuşkulu yaşam felsefemden hiç emin olmadım. En özgür sanılan koşullarda bile, bazen sert bir kayanın deliğinden geçiş yapamamanın, ter içinde kabuslu bir uykudan uyanmanın, uçarken bile nefessiz ve hareketsiz kalmanın çokça görülen rüyaları bu kuşkulu yaşamın uykulara sızması halidir. Yanımdaki anam başta olmak üzere, tüm insanlık hiç de bana özgürlüğümü tanıyacak, ona saygılı

olacak gibi gelmiyorlardı. Kitaplarda aranan doğru, gittikçe dipsizleşen bir kuyuya dalış gibi geliyordu. Her ana-baba çocuk doğuşlarını bir rahmet gibi kutlarken, bana büyük bir günah gibi geliyordu. Ortadoğu toplumundaki birey için mutluluk, gerçekleştirecek bir şey gibidir. En mutlu olunması gereken gelinlik güveylik anları bile, bana büyük ve iğrenç günahların başlangıcı gibi gelirdi. Bir yerlerde büyük eksiklik ve yanlışlık vardı. Ama nerede? Belki de kendimi hatırladığımdan beri, çok istense de hiç kimsenin dokunamayacak yardımından ötürü bu arayışı tek başıma yapmak zorunda olduğumu büyük kaygı, korku ve endişeler biçiminde fark ediyordum. Ucuz ve yanlış yaşamayacaktım. Doğru olmadan yaşanmayacağına göre, doğrunun kendisi nasıl bulunacaktır? Şimdi gelinen aşamada bu sorulara cevap verebilecek güçteyim. Komplonun kendisi ve dayandığı gerçekler, cevabın netleşmesinde hayli etkili oldular. Bu cevabın temelinde içinde doğup şekillenilen toplumun ilk elden doğrudan tanımlanması vardı. Ne var ki Kürt toplumu belki de eşine ender rastlanılan, varlığını koruyamayan, dağılıp sürecindeki öznelikten yoksun, paramparça objelerden ve maddi parçalardan öteye bir görüntü vermiyordu. Adeta dilsiz, sağır ve köleleştirilmiş kalıntı bir varlık görünümünü yansıtıyordu. Bizzat bu görüntüye bakarak gerçeği bulamayacağımı, hele hele diğer örnekler gibi bu duyarsız parçalardan bir özgürlük gücü oluşturamayacağımı endişeyle hep kendime itiraf etmiyorum değilim. Gerçekliği, arayış yürüyüşünü, tüm insanlık ve ardındaki evren üzerine yapma gereği erkenden ortaya çıkan bir anlayıştı. Belki de çocukluğumdaki eğilimim de buydu. Aile ve köy yasalarına hiç uymadım. O koşullarda bile doğruları kendi çocukluk eğilimimde bulacaktım. Çevreyle zıtlaşmamak, yanlış anlamalarını önlemek için örnek kabilinden 33 Kur'an suresini ezberledim; namaz kıldım, kıldırımdım. Siyasal Bilgiler Fakültesi son sınıfına kadar ilk sıralarda yer alan bir öğrencilik yaşamım oldu.

Bunlar görüntüyü kurtarmaya yetiyordu. Fakat benim için tümünün anlamı, sadece gerçeğin arayışı için gerekli koşullardan bazılarını oluşturmaktı. 1970'lerde başlayan devrimcilik için de, görüntüde gerekli her şey yapıldı. Örgüt kuruldu, hatta diplomasi

Özde Atina'da, genelde Avrupa'da şahsıma yönelik olarak gerçekleştirilen komplovari yaklaşımların, sıradan bir kişiye karşı tesadüfen veya savcının çok ustaca ve en ince ayrıntılarına kadar sözde anlatmak istediği gibi olmadığı kesindir. Çok açık olmasına rağmen, yine de bu yaklaşımları doğru ele alıp yorumlamak, tarihi olduğu kadar çarpıcı gelişmeleri de doğuracak anlama sahiptir. Bunlar şahsımla sınırlı olsaydı, bu kapsamda bir savunmayı gerekli görmezdim. Kişiliğimde bir halk ve dostları, 'vurdumduymazlığa' getirilerek muazzam bir emeğin ürünü olan özgürlük çabaları, çıkarlar uğruna en alçakça biçimde peşkeş çekilmek istenmiştir. Şüphesiz kompo ve ihanette, suçu sadece Atina oligarşisine yüklemek doğru değildir. Çok tarafı vardır. Hepsini sınırlı da olsa özlüce ifade etmek büyük öneme sahiptir. ABD'nin hesaplarından AB'nin hesaplarına, bazı Arap ülkelerinin tutumundan İsrail'in ve Rusya'nın çıkarlarına kadar çok sayıda devlet düzeyinde siyasi gücün rol oynadığını belirtmek gerekir. Neden sorusuna verilecek yanıt, şüphesiz Kürt olgusundaki zayıflıklar ve sorunun ucuz hesaplara kurban edilebilecek özelliklere sahip olmasıdır. Tarih boyunca hakim işbirlikçi tabakalar da dahil, üzerinde hüküm süren güçler, fazla bedel ödemediği gibi bu alanı halk ve ülke olarak kullanabilmişlerdir. Hesap sorabileceği bir aydın siyasi güce yeterince sahip olunamamıştır. Bir şeyler yapmaya kalkanlar, eğer onurlarını koruyarak sonuç almak istemişlerse başlarına felaketler yi-

ğilmiş, hesabını sonradan soranı da pek olmamıştır. Yakıştırılan, 'alavere-dalavere, Kürt Mehmet nöbete' deyişi adeta bir kural olmuştur. Çok acı da olsa söylemek durumundayım ki; kerhane işletmesinde, patron, bekçi ve kullanılan kullar ilişkisinde bir ticaret ve yaşam mantığı vardır. Az çok herkes ne yaptığını bilir. Kader felsefesine derinden boyun eğerek, gereken neyse düzeni öyle sürdürüp giderler. Kürdistan ve içindeki Kürt toplumsal olgusu o hale getirilmiştir ki, Kırk Haramiler'in soygun düzeninden bile daha geri insanlık dışı uygulamalara sahne olmuştur. Ne doğru dürüst hesap alanı ne de soranı vardır. En başta kendine karşı katmerli ihaneti ve yabancılaşmayı yaşayan sözde Kürt bireyi, üstteki işbirlikçisinden en diptekine kadar kendi öz varlığına karşı ya kara cahil ya ukala-lafazan ya da çok bilinçli hain durumdadır. Bir tavuk ve köpek için adam vurur ama tarihin artık kanıtlanmış ilk büyük insanlık devrimi olan 'Neolitik devrimi' gerçekleştiren kültürün toplumsal dokusunun ayakta kalan en eski halkı olduğu halde, en azından 15 bin yıllık biçimlenen kültürel varlığa sahip çıkmaya, bunun için bir damla ter dökmeye yanaşmaz. Ucubellik, ironi buradadır. Tüm lanetlilik, zorbalık, yalan ve gerilik bu gerçeklikte gizlidir. Benim çıkışımın en genel anlamıyla bir özgürlük hareketi olma imkanlarını ortaya çıkarması, bu tabloyu baştan aşağıya sarstı. İşbirlikçisinden tüm stratejik çıkar sahibi devletlere kadar bir araya gelerek tedbir geliştirmeye çalıştılar. 1990'lar sonrası, bunun yoğun çabasına tanıktır. Özellikle ABD, AB, Rusya ve Or-

bile yapılmaya çalışıldı. Biçimde Kürt ulusal kurtuluşu dünya örneklerine benzetilmeye çalışıldı ve çok da mesele alındı. Ama gerçekten itiraf etmeliyim ki bütün bunlar beni tatmin etmediği gibi, adeta içimi kemiriyordu. Yanlışlık devam ediyor, eksikliğimi gideremiyordum. Daha da ilginç olanı şudur: Annem de çocukken sürekli beni ahıra kadar götürüp boğdurma sahneleri düzenliyordu. Güya kendine göre terbiye edip akıl verecekti. Tabii ki benden umutları olduğu için bunu yapıyordu. Tüm yaşamımın seyrini giderek bu minval üzeri yürüdü. Devletin fiilen ve resmen dayattığı idam, bu sürecin son sembolik ifadesi oldu. Bunları anlatmam gerçeğin yarısıdır. Diğer yarısı, her zaman bazı bağıllarım ve övücülerim de oldu. Benden bin defa daha fazla bağlı ve değerli binlerce insanı nasıl inkar edebilirim? Köyün kızından kadınına, en güçlü öğretmenlere ve hayatın en cesur insanlarına kadar, binlerce büyük başlılık sahipleri vardır. İsa çarımha gerildiğinde etrafındakiler sadece ağlayabili. Muhammed öldüğünde cesedi üzerinde üç gün iktidar tartışması yapıldı. Lenin öldüğünde kimse kendini öldürmedi. Ama tutuklanmam ve sonra teslim edilmem üzerine Kürt halkının evlatları, oğul ve kızlarının yüzlerce kendini cayır cayır yakarken, acaba ne demek istiyorlardı? Kendini bomba yapıp patlatanlar neye öfkeliydiler? Hangi gerçekler onlara bunu yaptırıyor? Önünü bizzat almasydım binlercesi daha hazır. Bunlar Özgürlük Hareketi'nin bir yöntemi olarak değil, benim etrafımda gelişen olaylardı. Hepsini çözmek olmazsa olmaz kabilinden bir görevdi. Buna karşıtlarımın acı ve öfkelerini de eklemeyi unutmuyorum. Kürt olgusu sorunsallığı içine daldıkça, tam bir insanlık trajedisine dönüşüyordu. Korktuğum başıma geliyordu. Lisedeyken yazdığım bir edebiyat kompozisyonunda başlık, "Sen benim hiç doğmayan çocuğumsun" biçimindeydi. Çok saydığım hocam hep on numara vermeyi ve olağanüstü övmeyi bu sırada yapıyordu. Atina ve Avrupa'nın beni istemezliğinin altında bir zihniyet savaşının olduğunu giderek daha çok fark ediyordum. Ben ne verili feodal yaşamı ne de Avrupa yaşamını kabul ediyordum. Bunlar şahsımda doğuş yapamayacak sistemlerdi. Onlar beni niye kabul etsinlerdi? Peşinde olduğum yaşamı ise bulamıyordum. Milyonlara mal olmuş Moskova merkezli Kabe'ye uğradığımda, dinini inkar etmenin bütün gereklerini hoyratça yerine getiriyorlardı. Asya, Afrika ve Avrupa'da bana yer yoktu. Amerika, 'yakalarsam teslim ederim' derken, tarihte her zaman resmi toplumun egemen güçlerinin yalın, soğuk, vicdansız ve tam çıkarına göre mantığını tereddütsüz yürütüyordu. Kürtler için özgürlük arayışım tam da dünya çapında bir maceraya dönüşmüştü. Fakat ne acıdır ki kendimi bile henüz tam tanıyamamıştım. Kürtlere nasıl özgürlük sunabilecektim? Bırakın özgürlük vermeyi, her karşıma dikilen örgüt içindeki ve karşıdaki gözünü açan güçler, adeta, '5 bin yıllık genelev düzenimizi bozdurmayız' dercesine kendilerini dayattıkça dayatıyorlardı. Bu kadar düşmüş ve mallaşmış bir toplum ile karşı karşıyaydım. Fakat çıkmayan candan umut kesilmez misali arayışı sürdürcektim. Kompo sürecinin en hızlı ve yoğun döneminin dersleri şüphesiz yakıcı ve öğretici olacaktır. Benzerlerine ancak Buda ve Zerdüş örneklerinde rastlanabilecek koşullardan bahsederken, belki de mütevazı kalıyorum. Bu koşullar öğretici; hem de yalın ve çarpıcı bir biçimde.

Kilit mesele, toplum kavramını tüm boyutlarıyla doğru tanımlamaktır

Sonuç olarak; toplum kavramını kendince doğru tanımladığım kanısındayım. Kilit mesele, toplum kavramının kendisini tüm boyutlarıyla doğru tanımlamaktır. Bu konuda da hemen belirtmeliyim ki Sümer rahibi orijinal mitolojiyi yaratırken, belki de şimdiki hakim bilimin Avrupa sosyologlarından daha fazla insani gerçeklere yakındı. Avrupa bireyciliği, toplumun ve ekolojinin katliamcısı konumuna düşmüştür. Bilginler (eleştirisiz, düzenin emrindeki bilginler) gerçeğin kasaplarıdır. Gerçeği parça parça edip 'şuradan ye, buradan ye' diyen kasabın bir hayvan üzerinde yürüttüğü doğramayı, onlar tüm doğa ve toplum üzerinde yürütüyorlar. Önce 'deneme ve gözlem yöntemi' dediler, tanıdılar. Sonra 'uygulama ve pragmatizm dönemi' dediler, yiyip bitirdiler. Bu anlatımın dışında hiçbir şey, atomu insanlık üzerinde patlatmayı, çevrenin topyekün yıkımını izah edemez.

Kapitalist toplum üzerine çok yazıldı. Ama hakkında söylenmesi gereken en doğru söz söylenmedi. Sümer rahibi köleci sınıfın yükselişini bal gibi bilerek, 'tanrılar ve dışkılarından yaratılan insan' mitolojisini yaratıyordu. Avrupa uygarlığının bilim rahipleri ise aynı olguyu yarı cahilce yeniden yaratıyorlar. Hiç kimse, "Sümer mitolojisinde gerçeklik pek aranmaz. Avrupa merkezli bilimde ise sürekli deneyle kanıtlanan bilim vardır" demesin. Sümer mitolojisinin insani yaşama ya-

yıkımından ve genelde tam bir soyguna dönüşen finans kapitali ve krizlerini yaşadıkten sonra yavaş yavaş imana gelir gibi yapıyorlar. Bir özleştirilme sürecine girdiler. Bazıları her şeyi kaybetmemek için bunu yapma gereğini kavramışa benziyor.

Konuyla biraz da Sokrates ile bağlantılandıırırsam durumum daha iyi anlaşılabilir. Sokrates de büyük merak içinde, insan tanımını doğru yapmak istiyordu. Önüne çıkan herkesi sorduğu sorularla, yanlışlıyordu. Yöntemi yanlışlamaydı. Bunu kasten yapmıyordu. Atina toplumunun yalının içinde debelendiğini böyle kanıtıyordu. O zaman Atina toplumu ya kendini yalancı olarak kabul edecek ya da Sokrates'i yaşatmayacaktı. Yalanla doğrulanmanın en sert bir dönemine girilmişti. İddianamenin temel iddiası, 'Sokrates'in gençlerin kafasını karıştıran yeni tanrılar icat ettiği' biçimindeydi. Tanrısalılık, toplum kavramının en yüce ve kutsal anlamı tanımını ifade eder. Özüde toplumun en yüce ifadesidir. Eğer Sokrates bunun doğru olmadığını sürekli yanlışlama yöntemi ile kanıtıyorsa tabii ki yeni doğruluk tanımının bir peygamberiydi. Kendimi peygamberce addetmeye ihtiyaç duymuyorum. Ama o tarz yüceliklerden haber vermeyi insanlığa karşı temel bir görev belliyorum. Meramımı ciltler dolusu sosyal bilim analizleriyle ifade edebilirim. Fakat demek istediğim anlaşılırdır. Resmi dünya kapitalist sisteminin beni kabul etmemesinin sebebi, onların tanrılarıyla uyuşmamamdır. Topyekün tavrının altında bu mantık yatar. Tarihte umut arayışları hep hakim sistemlerin kıyılarında, dağların ve çöllerin kuytularına sığınmış topluluklarında aranır. Kürt top-

kavramı tanımlamayı doğruya daha yakın yapmam anlaşılırdır. Çağın verili toplumunu çözmeden, onu açacak sisteme ulaşamaz. Kapitalist dünya sisteminin krizi daha da derinleşerek sürecektir. Sonun ne olacağını, yapılacak çözümleme gücü belirleyecektir. Daha iyisi de, daha kötüsü de çıkabilir. İnsan toplumu insanın zihniyet gücüyle belirlenir. İnsan toplumu; akıl yasalarının, yaratıcı ve gelişimsel rollerinin en geniş ve hızlı olduğu olgudur. Fizik yasalarıyla, bitkisel ve diğer hayvansal canlılar dünyasının yasalarıyla niteliksel farklılıklar içerir. Önemli olan, toplumun dönüşüm yasalarının gücüne ve bilincine ulaşmak, toplumun yeniden yapılanmasını bu oluşmuş bilim gücüyle yaratmaktır. Reel sosyalizmin kaba materyalist determinist felsefesinin asıl tehlikesi, toplum yasalarını fizik yasalarıyla özdeşleştirme; kendiliğinden bir ilerleme anlayışına veya çağdaş kaderciliğine kendini koy vermesidir. Kaldı ki gerek makro fiziğin gerekse mikro fiziğin bulunduğu yeni gerçeklik, kesintisizlik ve düz çizgide determinist gelişme yasalarının olmadığına ilişkindir. Tüm olgular arasında bir 'kaos aralığı' vardır. Bu aralık olmadan hiçbir niteliksel gelişmenin sağlanamayacağı anlaşılırdır. Günümüzde evren ve doğaya ilişkin bakış açımızın, en azından Rönesans'ta yaşanan dönüşüm kadar bir dönüşüme ihtiyaç duyduğu biriken bilimsel verilerin de bir sonucudur. Sistemin kaosunun, dünyaya temel bakış açımızı niteliksel dönüşüme tabi kılmadan aşamayacağımızı iyi bilmeliyiz. Zihniyet devrimi derken bu kastedilmektedir. Yeni bir Sümer mitolojisine ihtiyaç yoktur. Sümer tarzı tapınak gerçekliklerine de aynen baş-

çile merkezleri, tasavvuf, gizem evleri, kehanet merkezleri, oruçlar, namazlar bu geleneğin gelişen ve yobazlaşan biçimleridir. Aynı iz üzerinde sanat evleri, tiyatrolar, edebi, felsefi ve bilimsel disiplinler oluşmuştur. Küçümsememeli derken bunu kastediyorum. Günümüzde kaostan çıkışın tapınakları nerede ve neler olmalı? sorusu yakıcıdır. Şüphesiz geçmiş, taklit edilerek yaşanmaz. Ama gelenek temel alınmadan, yeni olan da yaratılamaz. Şimdiki üniversite, bilim merkezleri ve think-tank kuruluşları bu amaçlara hizmet etmekten uzaktır. Buralar bir nevi kişisel kurtuluş kağıtlarını, muskalarını dağıtan yerler durumuna gelmişlerdir. Bir dönem Mısır uygarlığında 'ahreti kurtarma senetleri' dağıtılırdı. Günümüzün diplomaları da bir nevi 'dünyasını kurtarma senetleri' gibidir. Bu yaklaşımla mevcut kaostan yeni toplumsal yapılanmalar doğmaz. Aynı zihniyetle kurulan ister muhalif, ister düzen partileri ve kuruluşları olsun, yeniliği yaratamazlar; en çok düzen reform ve restorasyonuna katkıda bulunabilirler. Nitekim kurulan devrimci parti ve hareketler de benzer akıbetten kurtulamamışlardır. Ciddi bir toplumsal yenilenme ve sistem kuruluşu için en basitinden 'sosyal bilim merkezleri' diyebileceğimiz, temel idrak ve irade merkezlerinden başlamak da verimli sonuçlar verebilir. Sosyal bilim merkezlerinin rahiplerin kutsallığında, en çağdaş bilim adamlarından, disiplinli çalışma gücüne kadar özellikleri kişiliklerinde yoğunlaştırma hedefi ve gücü olanlardan oluşması işin özü gereğidir. Bir anlamda din adamının mabedi, filozofun okulu, bilim adamının da akademisi, bu merkezlerde bir sentez oluşturup insan toplumunun

kınlığı, bin kat daha bilimsel olguya yakınlığı ifade eder. Önemli olan toplumu kasaplar gibi parçalamadan yaşamaksa, Sümer bilginleri ve ardı sıra gelen peygamberler sınıflı anlamda bile insanlıkla dopdoluydular. Onlar kutsallık derecesinde insan yaşamına yakın idiler; ona değer verirdiler. Avrupa uygarlık sosyologları, atom ve çevre

lumsal olgusu hem coğrafya hem de insan olarak kıyıdaki bu kuytu köşelerden biridir. Kaybolan temel insani gerçekliğinin toplumun hayati kavram tanımlamasına zemin sunabilecek özellikler taşıdığından başından beri farkındaydım. Her temel bilimsel esrarın doğru tanımı yakalaması gibi benim de bu alanda ısrarla toplumsal

vurmayaacağız. Ama bu tapınakları da küçümsemeyeceğiz. Havrası, kilisesi ve camisi de dahil, tanrısal tapınakların en orijinallerinin Sümer zigguratları olduğunu derinliğine kavramalıyız. Zigguratlar rahiplerin yoğunlaşarak uygarlığın kavram ve temel yapı biçimlerini oluşturdukları merkezlerdir. Bu tapınaklar ve daha sonraki büyük

tüm hayati sorunlarına gerektiğinde kırk yıl çile çekerek yanıt arayacaklardır. Kapitalizmin toplum ve birey katliamını ancak bu tür merkezlerin gücüyle durdurabiliriz. Bu merkezler devrimci partilerin ideolojik büroları olmadığı gibi, basit buluşlarla yetinen bilim adamlarının tez oluşturma mekanları da olamaz. Siyasete yön veren

filozof yönetim merkezleri de değildir. Ama gerektiğinde toplumun tüm kurumsal ve bireysel unsurlarına değişim gücünü, bunun bilinci ve iradesini verecek erdemde ve yetenekte kurumlardır. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de insan toplumu için vazgeçilmez beyin kurumlarıdır. En çok kapitalist sistemde toplumun beyinsel kurum merkezleri tahrip edildiği için belki de tarihin hiçbir döneminde görülmeyen bir ihtiyaçla bu merkezlerin inşasına girişmek gerekir.

Kendi şahsımda Avrupa uygarlığıyla olan çekişmemden çıkardığım en temel

En sıradan bir Kürtçe alfabe ve türkü kaseti bile soruşturma ve yargılama konusuna dönüştürülmüştür. Kürdüm demek kriminalize edilmiş, her Kürt kendi varlığından korkar ve dolayısıyla kaçır hale getirilmiştir. Olgu ve sorun tam bir kabusa dönüştürülmüştür. Devrimci gençlik bu kabusu ancak Deniz Gezmişlerin idam sehpasında, "Ben Türkler ve Kürtlerin özgürlüğü ve kardeşliği için ölüme şerefle gidiyorum" soylu tavrıyla yırtmıştır. PKK'nin kuruluşu ve 15 Ağustos 1984 Hamlesi ise bu uyanışın yönetim tarafından bir sendrom halinde anla-

kunabileceğini sanarak, İsrail ile 1996'da tam bir stratejik ittifaka yönelmiştir. Bu ittifakla Suriye üzerinde savaş tehdidi en ileri noktaya kadar tırmandırılmıştır. Aynı mantıkla ABD ile ortaklık da stratejik düzeye yükseltilmiştir. Yeter ki PKK'yi terörist ilan etsin, ne isterse kabul görecektir. Özellikle ekonomik alanda AB ülkeleri ne istiyorlarsa keyiflerine uygun sonuca bağlanmıştır. Rusya ve bağlısı Bağımsız Ülkeler Topluluğu'na da aynı mantıkla yaklaşmıştır. Rusya'da barındırılmamam için; başta Mavi Akım Projesi olmak üzere geniş ekonomik

zisyona itmiştir. Bu gerçeklik içinde Türkiye'nin konumunu en yakından takip eden ABD'nin, Yunanlılar eliyle bana karşı geliştirdiği komplo ne anlama gelmektedir? Açık ki fazlaca zayıflatılmış bir Türkiye'nin, 'benim' karşılığında kendisine teslim olacak kadar bağlanacağına inanmıştır. İster ölüm, ister dirimin Türkiye'nin elinde bir bomba olarak duracağını çok iyi bilen ABD, Yunan ve hatta İsrail üçlüsü, böylelikle Türkiye'ye ilişkin taleplerini rahatlıkla karşılayacaklarına emin olmuşlardır. Ne de olsa, 'en tehlikeli düşmanlarını' eline vermişlerdi. Kıbrıs

yeri olarak karnının dibine yerleştirilmiştir. Tıpkı 1925'lerde dayatılan isyan süreci gibi bu süreç de cumhuriyete seksen yıl kadar büyük kayıplara yol açtıracaktır. Aynı sağlıksız yaklaşım, bir o kadar, hatta daha yıkıcı olarak kaybettirebilir.

Deniz Gezmişler iliklerine kadar, 'Bağımsız ve Özgür Türkiye' sevdalıydılar. Kürtler de bu onurdan pay istiyorlardı. Bu şiarın Mustafa Kemal Atatürk'ün de karakter şiarı olduğu inkar edilemez. Doğru politikayı bu şiarla aramak gerekir. Atatürk, Helen Cumhuriyeti'nin ünlü devlet adamı Venizelos'la bu şiar altında dostluk kurmuş, sorunları çözmeye çalışmıştır. Kürtlere de yaklaşımının özü buydu. Ama 1925 isyanıyla İngilizlerin Musul-Kerkük'e dayalı komploculuğu bu politikayı boşa çıkarınca, her iki taraf sadece kaybetti. Sonuçlar hep 'Pirus Zaferi'ydi. Eğer tarihten ders almak yaşamın başarısının vazgeçilmez esası ise bu Pirus Zaferleri için asla savaşılmamalı ve bu tür savaşlara yol açacak komploculuğa fırsat verilmemelidir. Bu tür komplolara açık yaklaşımlara da bir daha düşmemeli ve fırsat vermemeliyiz.

Toplumsal yaşam, soylu dostluk ve arkadaşlıklar olmadan yaşanmaya değmez

c- Komplo ve ihanetin geliştirilmesinde zayıf dostluk ve yoldaşlık ilişkileri de oldukça etkili olmuştur. Daha çocukluktan beri güçlü arkadaş bulamama korkusu, bu süreçte adeta yalnız başıma ve çaresiz bırakılmama kanıtlanmıştır. Sağlam dostluklar ve yoldaşlıklar için olağanüstü çabalar harcanmasına rağmen, anamın çocukken öngördüğü kehanet gerçekleşmeye yüz tutuyordu. Halen hatırlıyorum: Benim arkadaş ve dost canlılığımı görünce, "Ahmak, bırak bunları. Çıkarları için seninledirler, senin istediğin gibi çalışmaz ve seninle olmazlar. Boşa çıkar, yalnız kalırsın" derdi. Demek ki, hayat tecrübesi çocuk hayallerinden daha gerçekçiymiş. Tabii ben hala toplumsal yaşamın, soylu dostluk ve arkadaşlıklar olmadan anlamlı ve yaşanmaya değer olmayacağına dair inancımı koruyorum. Doğu kültüründe daha kalıcı izleri kalmış olmasına rağmen, Batı kültüründe dost ve arkadaşlıkların gelişeceğini fazla gözüm kesmiyordu. Bazı Helenli ve Avrupalı ziyaretçiler geldiklerinde, kendilerini Doğulu zihniyetle karşılıyordum. Kendimle çelişmezdim. Arkasında ne kadar derin bir bireycilik ve dar menfaatçilik olsa da, bunları hakiki dostlar gibi karşılamak durumundaydım. Benim için bu bir karakter meselesidir, bilinç meselesi değildir. Bir çocuk veya yoldan saptıran bir kadın da olsa dostluk için gelmişse bakış açımına göre sonuna kadar inanacaktım. Bu yaklaşımın, 20. yüzyıl politikacılığı içinde felaketlere açık olduğu başından bellidir. Fakat bu konu basit bir bilme, inanma meselesinin de ötesinde, iki farklı ve köklü zihniyetin varlığıyla bağlantılıdır. Temelinde sınıflı hiyerarşik toplum uygarlığının rol verdiği, 'politika için her araç mubahtır' anlayışıyla, 'kamusal politik alan en yücelikli değerler meydanıdır, dolayısıyla en erdemli yaklaşımları gerektirir' zihniyetini esas alan komünal toplum anlayışı yatar. Politikacılığım, eğer tutarlı yürütülmek isteniyorsa tarzını da ilkesine göre oluşturacaktır. Dıştan yaklaşanlar istedikleri kadar görevleri, çıkarları ve hevesleri gereği beni basit amaçları için kullanmak iste-

Kemal Pir ve Mehmet Karasungur-Bekaa

Politikacılığım, eğer tutarlı yürütülmek isteniyorsa tarzını da ilkesine göre oluşturacaktı. Dıştan yaklaşanlar istedikleri kadar beni basit amaçları için kullanmak istesinler, ben toplum için bellediğim esas zihniyet yapıyla çelişmeyecektim. Şüphesiz bu karakterim büyük gelişmelere de yol açmış ve benden bin kat daha güçlü binlerce yoldaşın etrafımda buluşmasının temel nedeni olmuştur. Bir Kemal Pir ve Haki Karer gibi Kürtlükle hiç alakalı olmayan devrimcilerin sadece arkadaşlığının olağanüstü etkileyciliğiyle hareketimizin en soylu, sadık ve kararlı yol arkadaşları olmaları da özünde bu ilkenin bir sonucudur.

sonuçlardan biri de budur. Komplo ve ihanet sürecine verdiğim en anlamlı yanıtın böyle olması gerektiğine inanmak kadar, bunun için çalışma azim ve kararlılığını tek kişilik tutukevinde sürdürme onuru içindeyim.

Türkiye dış politikası genelde Kürtlerin, özeldir PKK'nin tecrit ve reddine ayarlanmıştır

b- Türkiye Cumhuriyet yönetimlerinin Kürt olgusu ve sorununa yaklaşımları, Osmanlı İmparatorluğu yönetiminden daha geri, inkarcı ve çözümsüz olmuştur. Halbuki Kürtlerin cumhuriyetin kurucu bir ögesi olduğu bizzat Mustafa Kemal tarafından yayınlanan çok sayıda emir ve mesajlarında açıkça dile getirilmektedir. Bunda şüphesiz 1925-38 isyan sürecinin cumhuriyetin varlığına ilişkin derin endişeler yaratması belirleyici etken olmuştur. Mustafa Kemal Atatürk'ün bu konudaki en son konuşması 1924 İzmit Konferansı'nda yapılmıştır. Öz olarak Kürtlere kapsamlı bir özgürlük statüsünün tanınacağı biçimindedir. İsyancılar sonrası temel politika ise; meseleyi küllendirme ve yok sayma biçiminde geliştirilmiştir.

şılmasına yol açmıştır. Sorunu tarihsel ve toplumsal boyutları içinde ele almak yerine deşetle karşılanmış, sınırsız operasyon ve işkenceler uygulanmıştır. Kim soruna dokunursa vatan haini muamelesine tabi tutulmuştur. Tüm iç ve dış ekonomik ve kültürel politikalar, sorunun inkar ve bastırılmasına seferber edilmiştir. Bu çerçevede en çarpıcı politika diplomasi alanında sergilenmiştir. Tüm Türkiye dış politikası genelde Kürtlerin, özeldir PKK'nin tecrit ve reddine ayarlanmıştır. Dünyada bunu bilmeyen kalmadı. Tabii bu politikanın başarılı olması için Türkiye'nin elde olan tüm olanakları bir yatırım malzemesi olarak kullanılmıştır. Bir devleti istediği tavra çekebilme için ne istemişse vermeyi politikasının başarısı olarak algılama mantığına bir kural derecesinde saptırılmıştır. Sanki bir kutsal ilkeymiş gibi büyütülmüştür. Öyle ki, bu yüzden hem hazin hem de ironik ve paradoksal olarak, Kuzey Irak'ta yarı Kürt devletinin doğuşunda, Türkiye Cumhuriyeti'ne bizzat ebelik yaptırılmıştır. Yani istemediğini tam da kendi eliyle doğurtmuştur. Bu noktaya nasıl geldiğini anlamak için biraz daha yakından bakmak gerekir.

Türkiye, stratejik bir yardımının do-

çıklarlar sunulmuştur. Laiklikten vazgeçme pahasına, PKK aleyhinde sonuç almak için İran ve Suudi Arabistan politikaları cumhuriyetin temel bakış açısından koparılmıştır. Türk-İslam sentezi adı altında antibilimsel bir paradigmaya kayılmıştır. Bu havuç politikalarının yetmediği yerlerde ise, son haddine kadar tehdit politikaları devreye sokulmuştur. Suriye'ye, Yunanistan'a ve bulunduğum zaman İtalya'ya karşı da izlenen yol bu olmuştur.

Bu politikaların sonucu tam bir, 'Pirus zaferi' olmuştur. Taviz vere vere, Türkiye kendi tarihinin en derin krize itilmiş; iki yüz elli milyar dolar borca boğulmuştur. AB'ye girebileceği halde dışında tutulmuştur. Kuşku bakış tüm Arap ülkelerinde derinleştirilmiştir. Son yaşanan Irak tezkeresi meselesiyle aynı kuşku bakışa İsrail ve ABD de dahil olmuştur. Türkiye ile dünya ilişkileri diplerde seyretmiştir. İran, kazanılmak şurada kalsın, Suriye ile birlikte, 'Ya biz ya ABD-İsrail' ikilemiyle en kritik ilişki noktaları haline getirilmiştir. Bu biçimde kendini zayıflatan Türkiye Cumhuriyeti, içte temel ideolojik yörengesinden uzaklaşmış, dışta ise baş tehlike saydığı Kürt sorununu kendi eliyle en sakıncalı po-

ve Ege meseleleri daha rahat ele alınacak, İsrail çizgisi en güvenilir dostlukla yürütülecek, ABD'nin en güvenilir müttefiki olarak talep edilen her yere koşturulacaktı. Daha İtalya'dayken kendi kendime şöyle demiştim: Beni bu kadar güçten isteyeceklerine, en temel insan hakları karşılığında beni benden isteseler daha akıllıca olmaz mıydı? Aslında Özal, Erbakan ve ordunun dolaylı mektuplaşmaları, doğrunun bu yoldan geçtiğini geç de olsa fark ettiklerini gösteriyordu. Ama yerleşik politikanın gücü, yeterince cesaretli ve çözümleyici olmalarına el vermiyordu. Böylelikle çözümsüzlük çözüm oluyordu. Tıpkı basit bir örnek olarak Kıbrıs'ta da çözümsüzlüğün çözüm olarak görülmesi gibi. Sonuçta ise; ülkenin hayatı çıkarlarının tıpkı AB ve Irak konusunda görüldüğü gibi tehlikeye düştüğüdür. Helen Cumhuriyeti ile ilişki de bundan farklı değildir.

Sonuç olarak; Kürt olgusu kapsamında bana sendromatik yaklaşım tam saçmalama sınırlarına varmıştır. Elde edilen ise istenilen tersi olmuştur. İddia ediyorum, Irak'ta Kürt milliyetçiliğinin denetimine bırakılan Kürt sorunu, bundan sonra her an patlamaya hazır bir bomba halinde Türkiye'nin en zayıf

baratının kontrolüne verilirken, Yunanistan Dışişleri Bakanı Pangalos'la sözde görüşmeye gidiyordum. Pangalos'un ihanet içinde olduğunu, daha sonraki bir cümlesinde net anladım: "Pencereden gireni, bacadan atarlar." İmhalık bir duruma sokulduğumda da şu cümlesi dikkat çekiciydi: "Apo Mesih'in yanında, bir melek gibi yaşamaktadır." Stavrakis'in tutumu da düşmanca ve hainceydi. Direkt ABD'nin kararlarını uygulamıştır. Ne kadar kendi yetkisini ne kadar hükümet yetkisini kullandığını bilebilecek durumda değilim. Başbakan Simitis'in, hangi etkenler altında, 'kovulma' ve Kenya'ya sürü-

Baştan itibaren Kenya'ya yollanmam açıkça komployla bağlantılıdır. Neden direkt Güney Afrika Cumhuriyeti değil de Kenya? Çünkü burada ABD'nin tam kuklası bir rejim vardır. Teslim planı için en uygun olan yerdir. Bir Mandela ve Güney Afrika Cumhuriyeti böylesi komplolara düşmezdi. Türkiye'ye teslim edildiği de aynı ihanet sergilenmiştir. Elçi Kostulas, pek rahat olmasa da, bu görevi başarıyla yürütmüştür. Planın tamamen farkındaydı. İltica dilekçemin kabul edildiğini söyleyerek beni uyutabilmişti. En son Kalenderis, "Pangalos'un özel emriyle Hollanda'ya gidiyoruz" diyerek, beni Kenyalı hainlere teslim etmede en

verildiği, Sabah gazetesinde yazı serisi olarak işlenmiştir. Çok sayıda kanıt ve tanık, teslim edilme olayının koordineli yürütüldüğünü göstermektedir. Özel olarak İsviçre'den getirilen uçakla Kenya'ya kaçırılmamın içinde, NATO gizli operasyon bölümünün de rolünün kuvvetle muhtemel olduğunu göstermektedir. NATO'nun müşterek bir kararı olma ihtimali vardır. Fakat bu husus kanun dışı olduğu için NATO özel kuvveti olan Gladio ile yürütülmüştür. Tıpkı İtalya benzeri birçok ülkedeki operasyonlar gibi. ABD'nin bu politikalarının AB zemininde ne kadar derin çatlaklara yol açtığı günümüzde daha iyi görülmek-

kirirsa sonuçta kendi politikası kazanmış olacaktır. Bu yaklaşım, verilen desteğin tamamen taktik çıkar amaçlı olduğunu açıkça ortaya koymakta, en ufak bir insani yönünün olmadığını göstermektedir. Bütün hesaplar, benim kör bir direniş içine girerek öleceğim üzerine yapıldı. Ölmem üzerine gün sayıldığı, Atina gazetelerinde bile işlendi. Şahsımın klasik milliyetçi yaklaşımdan uzak olması ve kör şiddete açık olmaması, ilkel Kürt milliyetçiliğinin önünü açarak diledikleri gibi Kürt sorunu ile oynama hesapları bunda belirleyici olmuştur. Teslim edildiğim gün bazı Kürt milliyetçi önderlerin, hemen Atina'ya geldikleri bilin-

Atina Karma Yeminli Mahkemesi'nin lehimde vereceği karar, AİHM'de İmralı kararına ilişkin verilen hükümler açısından önem taşımaktadır. AİHM, tüm itiraz maddelerimizi kabul etmesine rağmen, kaçırılmayı göz önüne getirmemiştir. Nasıl tehlikeli bir komplo içinde kaçırıldığıma değinme gereği duymamıştır. Sanki teslim edilmem öncesi olup bitenler hukuku ilgilendirmiyormuş gibi dar hukuki kistaslar içinde kalmıştır. Halbuki bana ilişkin AİHS'nin en temel maddesi; can güvenliği ve hukuki bir yonteme dayanmadan, keyfi olarak gözaltına alınamayacağı biçimindedir. Benim durumum, sadece keyfi gözaltı değil, ucu her türlü imhaya açık bir kaçırılmadır. Çok sayıda devlet güçlerinin rol oynadığı, planlı, gizli, tamamen uluslararası hukuku çiğneyen bir kaçırılmadır. AİHS 5/2 maddesi çiğnenmiştir.

Ulusal hukukun da devre dışı bırakıldığı açıktır. Hep vurguladığım gibi; Helen Cumhuriyeti sınırları içinde verilecek karar, en çok tutuklanmadır. Bunun dışında tüm muameleler hukuk dışıdır. Mahkemenin bu hukuk dışılığı bir yolla telafi etmesi gerekir. İmralı yargılamasını ve AİHM yaklaşımını geçersiz sayabilir. Çünkü ilk yargılanacağım ve dolayısıyla güvencesi altında olmam gereken mahkeme, Atina Karma Yeminli Mahkemesi'dir. Bu mahkemenin kararı öncelik taşır. Diğer mahkemelerin kararlarının hüküm ifade edebilmesi için Atina yargılamasının sonucu gerekmektedir. Hukuksuzluk üzerine, hukuk inşa edilemez. Bu açıdan Atina Karma Yeminli Mahkemesi'nin kararı hem bir ilk örnek teşkil etmesi hem de diğer yargılamalara zemin teşkil etmesi açısından önem arz etmektedir. Pratik sonucu pek önemli olmasa da, AİHS 5/2 maddesinin işletilmesi açısından da sonuç doğurabilir. İtalyan Roma İstinaf Mahkemesi'nin ilticamın kabulüne ilişkin verdiği karar da göz önüne getirilmelidir. Mahkeme esas olarak halen Helen Cumhuriyeti sınırları içinde olduğumu göz önünde bulundurarak, İmralı'da tutuklu olmamı da gayri kanuni olarak değerlendirmek durumundadır. Teorik olarak Helen Cumhuriyeti sınırları içinde olduğum kabul edilerek yargı yürütülmelidir. Bunun gereklerini ortadan kaldıranların suç teşkil ettikleri açıktır. Böylelikle, örneğine az rastlanır bir hukuki kalpazanlığın önüne geçilmiş ve hukuk devletinin gerekleri yerine getirilmiş olur.

Sonuç olarak; insanlık ve halklarımızın dostluk tarihinde bir kara leke olan bu komplo olayında mahkemenin kararı, adil bir hakem olarak dindirici bir etki yaratabilir. Kendim bunu bir intikam sorunu olarak değerlendirmeyi karakterime uygun bulmamaktayım. Siyasi ve ahlaki savunmamda yaptığım gibi, yine de dostluk ve barış için bir köprü rolünü sürdürmekte kararlıyım. Türk-Helen ilişkilerinin, benim üzerimde oynanan bu oyunla, özellikle ABD'nin isteğiyle düzeltilmesine fazla güvenilemez. Kalıcı dostluklar ancak halkların demokratik dayanışmalarıyla kurulabilir. Benim de yapabileceğim, artık tarih boyunca kanlı uygarlık güçlerinin politik yöntemlerinden köklü bir biçimde kopmak, siyasi mücadelenin temeline halklarımızın demokratikleşme mücadelelerini oturtmak ve başarı kazandırmak olacaktır. Şuna derinden inanıyorum ki; Kürt-Türk ilişkilerinde sağlayacağımız köklü bir demokratik uzlaşma ve barış ortamı, Helen halkının da yüzyıllardan beri derin umudu olan barış ve dostluğun en güçlü güvencesi ve gerçekleştirici gücü olacaktır.

lüşümün kararını verdiğini iyi açıklaması gerekir. Bu yetkililerin en üst karar sahipleri olarak, detaylı ifadelerine ihtiyaç vardır. İtalya Başbakanı Massimo D'Alema'nın Roma girişimindeki tavrı örnek alınabilir. Benimsemese de, zorla veya komployla çıkaramayacağına, bunun ancak gönüllülük temelinde olabileceğine sonuna kadar bağlı kaldı. Üç ay kaldım. İltica işlemi başlatıldı. Sonra bu hak verildi. 15 Ocak 1999 çıkışında da yazılı mektup bırakma şartını ısrarla getirdi. Başka türlü İtalya'dan çıkışının kanunsuz olacağını çok iyi bilerek bu tavrı sergiledi. Helen Cumhuriyeti'nde bu prosedüre hiç bağlı kalmamıştır. Atina'ya girdikten sonra bir iltica hakkım vardır. Bunu hiç kimse engelleyemez. Sonucu ancak mahkeme belirleyebilir. Suç teşkil eden bir konum varsa o da gözaltı ve tutuklanmayla değerlendirilir. Bu araçlar ki en meşru araçlardır ve tüm AB ülkelerinde geçerlidir. Bu prosedüre başvurulmadığı gibi dostluk ilişkilerini kullanarak, önce Nagzakis'i aldatarak istihbaratın kontrolüne verilmem, ikinci adımda da 'Devlet sözü veriyoruz' aldatmacasıyla Kenya'ya yollanmam gerçekleştirilmiştir. Eğer bana fanatik dostluk bağıyla bağlı olduğumu araç olarak kullanmasaydı, Savas Kalenderis'in vaatlerine inanmazdım. Burada suç teşkil eden, iradeyi ifsat vardır. Bunun için hem kendisinin hem de istenirse diğer tanıkların ifadesine başvurulabilir.

açık ihanet görevini yerine getirmişti. Burada benim sınırsız dostluk güvenimin kullanıldığı da çok açıktır. Kuşku duymam için en ufak bir açık vermemişlerdir. Bir ihanetin bu kadar ustalıkla oynanmasına, ancak şapka çıkarılır. Bu bilgilerin detaylarını, eğer istenirse avukatların gösterecekleri tanıklar ve belgelerle verebilirler. Dinlenmeleri talebidir.

Tüm hareketlerim baştan sona, Yunan istihbaratının kontrolü, bilgisi ve yardımıyla gerçekleşmiştir. Benim devlet güçlerinin bir yardımı olmadan bu hareketleri başarmam maddeten imkansızdır. Kaldı ki Atina girişimim dışında da, Helen devletinin Atina Temsilciliğimiz kanalıyla önemli oranda maddi ve manevi desteği olmuştur. Bunlarla ilgili olarak da, avukatlar, dost tanıklar ve ilişki kurulan devlet yetkililerinin ifadelerine başvurabilirler. Bütün bu hususlar göz önüne getirildiğinde, teslim edilmem olayının iç yüzünü nasıl kavrayabiliriz? İnanılması güç bu gelişmeler, hangi etkenler altında ortaya çıktı? Somut bilgilerden yeterince haberdar olmasak da, sınırlı bilgi ve gelişmelerden bazı sonuçlar çıkarabiliriz. Baştan itibaren inisiyatifin ABD ve İngiltere istihbaratının elinde olduğu, bunun da Türkiye MİT'i ve İsrail MOSSAD teşkilatıyla işbirliği halinde yürütüldüğü birçok yazı dizisi ve kitaba konu olmuştur. Bunları uzun anlatmayacağım, belge olarak sunulabilir. Daha Atina'ya henüz geldiğim Şubat ayında Ankara'ya hemen haber

tedir. Bütün bu hususları en iyi bilebilecek kişi, Başbakan Simitis'tir. Ayrıca Stavrakis'in direkt ABD'nin emriyle hareket ettiği, İngiliz avukatlarının hazırladığı savunmada gösterilmiştir. Gerek ABD, gerekse Türk yetkililer, işbirliği yaptıklarını en üst düzeyde ifade etmişlerdir. Geriye şu sorulara yanıt vermek kalıyor: Tüm tarafların bu işte, komploda çıkarları nedir?

Birincisi; ABD kendisi için stratejik müttefik olarak gördüğü Türkiye'yi kendisine bağlamak için bu yardımı mükemmel bir fırsat olarak görmüştür. Bütün Ortadoğu, Orta Asya ve Balkan faaliyetlerinde Türkiye'den yararlanmayı, bu teslim edişle zirveye çıkarmıştır. Aynı hususlar İngiltere için de geçerlidir. İsrail de, Türkiye'yle geliştirdiği stratejik ilişkisinin bu olaydaki rolüyle ne kadar önemli olduğunu kanıtlamıştır. İsrail'in beyin rolü, diğer alanlarda ve özellikle Kenya'da sonuç alıcı olmuştur. Peki, Helen Cumhuriyeti'nin menfaati nedir? Bir defa çok bağımlısı olduğu ABD'nin emrini yerine getirmiştir. Sonrasında, Kıbrıs ve Ege sorunlarında ABD'nin tam desteğini alarak, karşılığını fazlasıyla alacağını hesaplamaktadır. Diğer aşağılık bir yaklaşım Pangalos'un sözünde gizlidir: "Mesih'in yanındaki melek" demekle, imhadan başka bir sonucun beni beklemediğini çok iyi bilmektedir. Benim Türkiye'nin elinde ölmem, tam bir, 'iti ite kırdırma' politikası olarak mükemmel işlerlik kazanacaktır. İtler ne kadar birbirlerini

mektedir. Bütün hesaplar, komplo ve ihanetin ölümüyle sonuçlanacağı temelinde yürütülmüştür. Hukuki yanını bir yana bırakalım, bu yaklaşımda insani hiçbir yanın göz önüne alınmadığı açıktır.

Hukuksuzluk üzerine hukuk inşa edilemez

c- Savcının iddianamesindeki yaklaşımın AİHS ve Helen pozitif ulusal hukukuna aykırı olduğu yaptığım kısa değerlendirmeden de rahatlıkla anlaşılabilir. Hiçbir makam tehdit altındaki bir vatandaşını veya siyasi iltica başvurusunda bulunanı, 'kovma' yetkisinde olamaz. Özellikle benim İtalya sürecim, bunun için en iyi örnektir. Sadece pozitif hukukun gerekleri yerine getirilse bile, bu olaydaki sorumluluğun hükümete düştüğü açıkça görülecektir. Zaten olay sırasında hükümetin büyük telaşı ve bakan istifaları bunu göstermektedir. En ucuz kayıpla suçlarını örtbas etmek istemişlerdir. Neden hemen başlangıçta hakkımda soruşturma yürütülmedi? Suçluysam, ilk anda suçluydum. Her şey bilgileri dahilindeydi. Olay umdukları gibi gelişmeyip benim kim vurduya gitmem gerçekleşmeyince, yani nedeni belirsiz, sadece Türk yönetimini sorumluluk altına sokan bir mecrada gelişmeyince yargılama yoluna gidilmiştir. Tasfiye olsaydım, kesinlikle bu yargılanma gerçekleşmeyecekti.

Bêrîtanların direniş ve zafer çizgisinde özgürleşme zamanıdır

Özgür yaşamın yolunu aydınlatan Ekim ayı şehitlerimizi anarken, uğrunda savaştıkları ve şehit düştükleri amaca sıkıca sarılmak, bilince çıkarmak güçlü bir örgütlülük, eylem ve değişim gerektirir. Kürdistan'da yıkım savaşını yürüten, kırk yıllık mücadelemizin tüm kazanım ve değerlerini tasfiye etmeyi amaçlayan, Ortadoğu haritasında Kürtleri yok hükmünde sayan, kadına en çirkin cinsiyetçi politikalarla saldıran tüm insanlık düşmanı güçler ile mücadelenin sonucunu kadınların, gençlerin ve tüm halkımızın direnişi belirleyecektir.

Gurbetelli Ersöz-Zeynep

Andrea Wolf-Ronahî

Mihriban Saran-Azîme

Nermin Akkuş-Hêlîn Çerkes

Meryem Hazar Çolak-Meryem

PAJK Koordinasyonu

Özgür kadın mücadelesi açısından büyük değer ifade eden, anlaşılması ve gereği yerine getirilmesi gereken yeni bir Ekim ayındayız. Her halkın, her toplumun hatta her bireyin yaşamında önemle üzerinde düşünülmesi ve sonuç çıkarılması gereken günler, süreçler, tarihler vardır. Ne mutludur ki; Önder Apo'nun açığa çıkardığı özgür kadın mücadelesinde hareket olarak böyle zamanlara, tarihlere kavuşmuş bulunuyoruz. Zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış kadınların özgürlük ve onurlu yaşam adına seçeneği yaratması ancak bu uğurda kendisini adayarak mümkün olmuştur. Her toplumun ortak ruhunu, bilincini oluşturan kutsal değerler o toplumu ayakta tutan temel dayanak ve güven kaynağıdır. Bu nedenle kutsalı tanımak, onlarla yaşamak ve yaşatmak manevi bir bağlılık olduğu kadar, yeni bir yaşam anlamına da gelmektedir. Bu anlamda Özgür Kadın Hareketi olarak kimliğimizi tanımlayan günlere ve büyük şahsiyetlere ulaşmış olmak en büyük gelişme ve kazanımdır.

Kadın Özgürlük Hareketi tarihimizde Ekim ayı 'Kadın şehitler ayı' olarak anılır ve ayrı bir öneme, yere sahiptir. Bu ayın neredeyse her günü bir öncü yoldaşımızın şahadet günüdür. Kadın Özgürlük Hareketimizin ordulaşma, partileşme evresine birebir öncülük düzeyinde komuta olarak katılan, rol oynayan, kadın özgürlük mücadelesinin gelişmesinde bizzat damgasını vuran kadın yoldaşlarımızın her biri, özgürlük tarihimizde bir kilometre taşıdır. Ekim şehitleri Bêrîtan, Azîme, Zeynep, Meryem, Zinarîn, Sarya, Canda, Mizgîn, Ronahî, Erîvan, Hêlîn, Bermal, Kurdê ve Rotînda arkadaşlar şahsında tüm devrim şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, özgürlük mücadelemizdeki kararlılığımızı yineliyoruz.

Başarılı bir yürüyüş ancak özgürlüğe doğru atılan adımlarla mümkündür

Öncü kadın şehitlerimiz, ezilen kadınlar ve halklarımız için onur ve güzellik nişanesidir. Yine 9 Ekim Uluslararası

Kompro'suna karşı bedenini ateş topu yapan kadın yoldaşlarımız, komploculara karşı direnişin sembolü olmuşlardır. Özgür Önderlikle yaşama kararlılığımızı bir kez daha belirtiyoruz. Yine 9 Ekim Uluslararası Komposu'nu gerçekleştiren güçleri tüm nefretimizle lanetlerken, bu komploya karşı direnişte şehit düşen kahraman şehitlerimizi saygıyla anıyor, Ekim ayı kadın şehitlerimizin oluşturduğu çizgi temelinde, zafer kararlaşmamızı yineliyoruz.

Şehitler ayı olan Ekim ayında üzerimize düşen görevleri kavramak, kadın şehitlerimizin mesajlarını doğru okumak ve hissetmek kadar içinden geçtiğimiz süreçlerin doğru algılanmasını gerektirir. Özgürlük yolunda yürüdüğümüz her adım bizden başarıyı, zaferi istemektedir. Özgürlük yürüyüşü başka türlü yürüyüşleri kabul etmez. Özgürlük isteyenler mutlaka zaferi esas almıdır. Zafer yürüyüşünü esas almayanlar asla başaramazlar. Dolayısıyla özgürlük için başarmaktan başka çıkar yol yoktur. Bu bir toplum için geçerli olduğu kadar, birey açısından da geçerli olmaktadır. Kölelerin, boyun eğmişlerin, gelecek ümidi taşıyamayanların, başkalarının ellerine bakanların başarısı olabilir mi? Ne istediğini bilmeyenler ve kaderine razı gelmişlerin zafer yaratıcısı olduğu nerede görülmüştür? Başarılı bir yürüyüşün sahibi olmak ancak özgürlüğe doğru atılan adımlarla mümkündür. Başarısız olmanın özgürlüğü de ancak bir niyet, bir istem, güzel bir hayal olarak kalır. Doğru zaman ve mekanda, yani yerinde ve zamanında doğru adımı atamayan, doğru sözü söyleyemeyen, eyleme geçemeyenler özgürleşemezler. Önder Apo'nun politikleşme olarak tanımladığı durum tam da budur. Bu anlamda zafer çizgisini pratikleştirmeden, her anını bu çizginin gereklerine göre oluşturmadan şehitlere layık olmak, yoldaş olmak mümkün değildir. İçinden geçtiğimiz süreci de hep bu perspektiften, bu bakış açısının süzgecinden geçirek değerlendirilmekteyiz.

Demokratik uygarlık çizgisi ile kapitalist uygarlık çizgisinin mücadele odağında yer alan Kürdistan merkezli Ortadoğu'daki gelişmeler, tarihin seyri

belirleyecektir. Bu mücadele her yerde ve her an gerçekleşmektedir. Dünyanın genelini kapsayan bu savaş, her şeyden önce ideolojik olduğu kadar yıkım savaşları olarak sürmektedir. Sürdürülme biçimi her ülkede farklı olsa da özü itibarıyla kapitalist modernitenin tüm direnen kültürlere, kesimlere, topluma, kadına karşı yürüttüğü bir savaştır. Ortadoğu'da 3. Dünya Savaşı olarak isimlendirilen ve sonuçları kestirilemeyen bu kaotik sürecin sadece bazı alanlarda ve dar, teknik araçlarla yürüdüğünü düşünmek ciddi bir yanılgıdır. Toplumsal değerler ve zihniyet dünyasında karşı saldırı olarak etkili yürütülmektedir.

Özgür yaşamın yolunu aydınlatan Ekim ayı şehitlerimizi anarken, uğrunda savaştıkları ve şehit düştükleri amaca sıkıca sarılmak, bilince çıkarmak her zamankinden daha fazla bilinç, örgütlülük, eylem ve değişim gerektirir. Kürdistan'da yıkım savaşını yürüten, kırk yıllık mücadelemizin tüm kazanım ve değerlerini tasfiye etmeyi amaçlayan, Ortadoğu haritasında Kürtleri yok hükmünde sayan, kadına en çirkin cinsiyetçi politikalarla saldıran tüm insanlık düşmanı güçler ile mücadelenin sonucunu kadınların, gençlerin ve tüm halkımızın direnişi belirleyecektir. Kuşkusuz her mücadele ve devrim öncülerle başarıya ulaşır. Kadın devrimimiz öncülerini yaratmıştır. Yeni yaşamın anahtarı özgür kadın, özgür yaşamın gerçekleşmesinde saklıdır. Yeni yaşam; erkek egemenlikli, kadın kölelikli dünyaya karşı özgür yaşama dayalı demokratik modernite gerekliliği olmaktadır.

Sistem kaostan çıkmak için sürdürülebilir denge arayışı içindedir

Roja'ya da yoğunlaşan savaş gerekliliği anlaşılmalı istenirse; yaşananın sadece bir paylaşım savaşı olmadığı görülecektir. Ortadoğu coğrafyasının çeşitli yerlerinde birden bire gündemleşen, çeşitli iktidar güçlerini deviren, bir çok ülkede ulus devletlerin restorasyonu ile sonuçlanan saldırılar, Rojava gibi küçük bir coğrafyada sonuç alamamaktadır. Hem coğrafik olarak hem de alt yapı olarak oldukça zayıf bırakılmış, var olan imkanları çeşitli

biçimlerde elinden alınmış, bir nevi eli kolu bağlanmış bir gerçekliğe sahip olan bu sahada kendi iktidarının hesabını yapan güçler, sahada bir çok oyunu kurmuşlarsa da başarılı olamamıştır. Bu alandaki çıkarlarından vazgeçmemiş olsalar da gün geçtikçe daha fazla zorlanmakta, Önder Apo'nun demokratik modernite çizgisinin başarısını görmezden gelmemektedirler. Hatta bir nevi çaresizlikle uzlaşmak zorunda kalmaktadırlar. Rojava örneğinde ortaya çıkan mücadele deneyimi, uygarlık mücadelesinin askeri alan üzerinden değil, yaşam tarzı ve modeli üzerinden yürütüldüğünü gösteren çarpıcı bir örnek olmaktadır.

Silahlı çatışma ve mücadele yoğunluğunu yitirmeden devam etse de, buna yol açan ana konu; yaşamı tanımlama ve buna göre sistem oluşturma arayışlarıdır. ABD ve Rusya gibi güçlerin yok saymadıkları Kürt varlığı ve örgütlülüğünü buna göre değerlendirdiklerine dair hiçbir şüphe yoktur. Bu nedenle katı ulus devlet yapılarını esnetmeye çalışırken, onların dağılmasına özen göstermekte, hatta korumaktadırlar. Türkiye'nin hamlesi gibi gözükse ama özünde Kürtlerin bölgede statü kazanmasının önüne geçmeyi hedefleyen son hamlenin arkasında bu gerçeklik vardır. Cerablus'ta Türk devletine yeşil ışık yakan ABD öncülüklü küresel emperyalizm, son iki yüzyılda bölgede kurduğu ilişki diyalektiğini korumak ve bu temelde yeniden bir yapılanmaya gitmek istemektedir. Bu 'yeniden' kavramını sil baştan bir yenilik olarak algılamak hatırdır, yanılgıdır. Sistemin yapısal krize çare arayan güçler bölgede sürdürülebilir bir denge oluşturmaya çalışmaktadır. Bu dengede Kürtlerin yeri nedir sorusunun cevabı net bir şekilde verilmemekte, belirsiz, muğlak konum korunarak Kürtleri bölgedeki ulus devlet yapılarının kontrolü altında tutma, yeri geldiğinde terbiye etmede bir sopa olarak değerlendirilmek istenmektedirler. Özgürlük mücadelesinin 40 yıllık deneyimiyle bilinçlenen Kürt halkı ise bu durumu asla kabul etmeyeceğini ortaya koymuştur. Bu anlamda çelişkinin derinleşerek devam edeceği ve kendi cevaplarını üreteceği önemli bir süreç yaşanmaktadır.

Kürt halkının tarihsel kültürü komünal-kollektif kültüre dayanır

Uygarlıkla çelişkili bir varoluşu yaşayan, böylesi bir toplumsal kültürü temsil eden Kürt halkının bu konumdan çıkmasının yolu; sömürgecilğe karşı özgürlük çizgisini, yani Apocu çizgiyi pratikleştirmektir. Buna karşı uluslararası hegemonik güçler ve sömürgeci ulus devletler, özgür Kürdün iradesine karşı, işbirlikçi Kürt siyasetini palazlandırılmaya çalışmaktadır. Bu politika sistem içileştirme, işbirlikçi hale getirme, kendi varlık ilkelerinin reddi temelinde başkalaşıma uğratarak teslim alma olarak tanımlanabilir. Bakur'da koruculuk ve asimilasyon politikası etkili yürütülmektedir. İmha, inkar siyasetinde ısrar kadar toplum işbirlikçilikle teslim alınmak istenmektedir. Bu dayatma özünde, Kürtlüğün yok oluşu, kendisini var kılan temel özelliklerinden arınması ve ulus devlet zincirleri altında son nefesini vermesi anlamına gelmektedir. Başurê Kürdistan özelinde oynatılmak istenen oyun da budur. Bu çirkef oyunu bozan hareketimiz ise, Kürt halkının varlığını temsil ettiği kültür üzerinden demokratik ulus temelinde, halkların ortak demokratik sistemini inşa etmek istemektedir. Bu da ancak Kürtlerin kendi öz dinamikleri, kültürü üzerinden sistemleşmesiyle mümkündür. Kürt halkının temsil ettiği kültür, tarihsel olarak komünal-kollektif kültüre dayanmaktadır. Bu kültür Kürtlerin kendi öz dinamikleri üzerinden varlık göstermesini sağladığı gibi diğer toplumlarla da ortak yaşamı içermektedir. Yani hem kendi kültürüyle hem de diğer halklarla özgür, demokratik birlikteliği mümkün kılmaktadır.

AKP-Erdoğan çetesi Kürtleri yeniden kafeslemek için mücadele etmektedir

Bakurê Kürdistan'da kıyasıya süren mücadelenin merkezinde de bu durum vardır. Bakur'da Kürt halkına kapitalist uygarlık güçlerince teslimiyet dayatılmaktadır. En az 15 bin yıllık bir geçmişe sahip olan mevcut uygarlığa karşı direniş halindeki Kürt halkının bu direniş kültürünü, geleneğini Kürdistan Özgürlük Hareketi sürdürmektedir.

komünal yaşam tarzını geliştirmek sürekli bir mücadele gerektirir. Kolektif çalışma, komünal özellikleri kendimizde güçlendirme, tüm bireyci hastalıklardan kurtulma sistemi bilinç ve ruhsal olarak güçlü red ile mümkündür. Sınıflaşmaya, köleliğe karşı Kadın Özgürlük Mücadelesi'ni yükseltmek özgürlük alanlarını çoğaltacaktır. Bêrîtan arkadaşın direnişi binlerce kadını gerilla saflarına, özgürlük alanlarına taşımış, kadın devrimine inancı güçlendirmiştir. Bu ruh ve irade toplumsal bir gerçeklik halini almıştır.

çirilmiş. Kafesinden çıkması zor olduğu kadar çıktığında karşılaştığı tuzaklar da çoktur. Bu anlamda her devrimci kadının hikayesi, bir yeniden yaratılış hikayesi olmuştur. Zeynep, Zinarîn ve Meryem arkadaşlar, kendi kişiliklerinde bu farkı oluşturan ve bunun farkında olan bilinçli kadınlar olarak özgür kadın mücadelesinde öncü kadrolar olmayı başarmışlardır. Bunu yaratanın Önder Apo'nun ortaya koyduğu ideolojik duruş ve çizgisi ile buluşma olduğu açıktır.

Bunun için kendimizi eğitmeye büyük önem vermeliyiz. Önder Apo, kadın arkadaşların her zaman gelişimine büyük önem vermiştir. İdeolojik, felsefik gelişimimizi önemseydiği kadar savaşan kadın gerçeği, militan gerçeği üzerinde de durmuş ve ancak böyle özgür kadına ulaşabileceğini hep ısrarla belirtmiştir. Bu anlamda ulaştığımız düzeyi, edindiğimiz tecrübeyi yeterli göremeyiz. Ekim şehitlerinin izinde yürümek; öncelikli olarak zihniyet alanında kendimizi güçlendirmek ve öncü özellikleri kendimizde pekiştirmek. Bunun için ilkeli yaşamak, cins mücadelesini yükseltmek ilk eylemimiz olmalıdır. Bu eylem olmadan devrimci kadının kendisini yapılandırması ve başka eylemlere yönelmesi mümkün değildir.

Zorluklar içinde geçen hayatlarının bir anlamının olduğunun bilincinde olan bu büyük devrimci kadınların, zorluklar ve sorunlardan kaçtıkları görülmemiştir. Tersine Zinarîn arkadaşın söylediği; 'Savaşmak için doğmuşum', 'Savaşmak için yaşıyorum' sözündeki gerçekliği gibi... Kadının savaş içerisinde yer almasının bile bir savaşla gerçekleştiğini ne kadar yalın ve çarpıcı bir dille anlatmakta. Bu anlamda; şu anda kadınların kazandığı tüm mevzilerin önce zihniyetlerde oluşmuş kalıpları kırma mücadelesiyle geliştiğini bilerek, mücadele yöntemlerimizi ve yürüttüğümüz mücadelelerin açığa çıkardığı sonuçları görme düzeyimiz değişecektir. Bir çok arkadaş mevcut durumda sahip olduğu gücü kullanamamaktadır. Bunun bir nedeni zorluklardan ürkmeye olarak değerlendirilebilir. Yine bazı arkadaşlarımızda mücadele saflarına gelmekle devrimci olduğu gibi bir yanlıgı vardır. Oysa zorluklarla mücadele etmeden ve sorunlara çözüm gücü olmadan devrimci olunmayacağı gibi mücadele ortamına gelmekle erkek egemen sistemin oluşturduğu zihniyet ve davranış kalıplarından kopulmuş olunmuyor. Kopuşun imkanına, örgütüne, gücüne ulaşmış olsa da, mücadele geliştirilmez ve süreklileştirilmezse, devrimci ortamda eski yaşam alışkanlıklarıyla yürümeye ve kalma durumu devam eder. Bu anlamda devrimcilik, Önder Apo'nun belirttiği, "24 saat Önderlikle yaşamak" tarzına kavuşturulmalıdır. Zeynep, Zinarîn ve Meryem arkadaşlar, bunun nasıl olduğunu gösteren öncü kadın kadrolar olarak anlaşılmalı, araştırılmayı ve özümsemeyi bekleyen değerlerimizdir.

Gerçekleşen kadın devriminin evrensel yanını iyi görmek gerekir

Ekim ayı kadın şehitlerimiz mücadelemizin karakterini, niteliğini belirleme özelliğini de taşımaktadır. Bu ayda şahadete ulaşmış olan Mizgîn (Hüsne Akgöl), Canda Türkmen (Sanem Bertan), Hêlîn Çerkez (Nermin Akkuş) arkadaşlar, Türkiye halklarından olan kadınlar olarak özgürlük mücadelesinin içerisinde yer alarak Türk ulus devletinin geliştirmek istediği Kürt inkarcılığına ve soykırımına karşı durmuşlardır. Bu inkarcılığın sadece Kürdün değil, Türkiye halklarının da inkarı ve sömürüsü pahasına geliştiğinin bilinciyle Türkiye ve Kürdistan devriminin bağlarını güçlü kurdular. Önder Apo, "Türkiyeli kızlar niye bize bu kadar ilgi duyuyor?" diye sorarak Türk ve diğer halklardan kadınların ilgi odağı olan devrimimizin farkını ortaya koyuyordu. Bu anlamda mücadelemizin çeşitli tarihlerinde şehit düşen Türkiyeli kadın şehitlerimizi, özgür kadın çizgisinde şekillenen kişilikler olarak ele almak, sadece yanı başlarında yok sayılan bir ulusun devrimci mücadelesine katılım olarak değerlendirmemek gerektiğini belirtmeliyiz. Çekim gücü olan şey;

özgür yaşam ve bu yaşam tutkusuyla gelişen, kendini devrimci eyleme yaratmak olduğu açıktır.

Bu anlamda gerçekleşen kadın devriminin evrensel özelliğinin farkına varmak gerekmektedir. Bu konuda diğer halklardan kadınlara karşı sorumluluklarımızı yerine getirmek için daha yaratıcı ve özgün yaklaşımlar geliştirmek önem kazanmaktadır. Türkiyeli şehitlerimiz, özgür kadın çizgisinin dar milliyetçi eğilimlere kaymasını imkansız kılmıştır. Bununla birlikte evrensel olan kadın sorununa kendi özgünlüğümüzde geliştirdiğimiz çözümler ve daha fazlasıyla duyarlı olmamız gerektiği de açıktır. Türkiyeli, Ortadoğulu, Fars, Arap başta olmak üzere, dünya kadın devrimini sürükleyecek güçte olduğumuz açıktır. Bunu bilmek, bundan büyük heyecan duymak son derece önemlidir. Tüm kadınları özgürlük mücadelesine çekmek ve her düzeyde kadın örgütleri oluşturmak boynumuzun borcudur. Halkların birlikte yaşam zemini ve demokratik uluslaşma kadınların ortaklaşması ile oluşacaktır.

Ekim ayı, aynı zamanda 1998 yılında Uluslararası Komplonun startının verildiği, Kürt halkının ve kadınların geleceğine, insanlığın lanetli tüm güçlerinin saldırı halinde olduğu bir dönem olarak tarihe geçti. Başta kadınlar olmak üzere, Kürt halkının her yaştan, her kuşaktan, her kesiminden bireyinin öfkesini topladı. Özgür Kadın Hareketi açısından kabus olarak yaşanan bu süreçte, özgür kadın militanlığı ilk tepkisini Bermal ve zindanlarda Kürdê ve Rotînda arkadaşlar şahsında verdi. Önderliğin, tarih, halk ve kadın gerçeği karşısındaki konumunu derinlemesine kavrayan bu arkadaşlar, 'Gü-

Nerede olursa olsun herkesin Önder Apo etrafında kenetlenmesi, tüm dünyaya gereken mesajı vermiştir.

Bu tarz eylemler açısından Önder Apo'nun yaptığı uyarılar ortadadır. Kendisinin büyük acı duyduğu ve asla kendisi için bu yöntemlere başvurulmaması gerektiğini özenle ve ısrarla vurgulamaktadır. Uluslararası Komplonun sürecinde Önderlik için eylem yapan arkadaşların verdiği mesaj; Önderliksiz yaşamı kabul etmemedir. Bugün mücadele alanları, imkanları daha da artmıştır. Kadın Özgürlük Hareketimiz Ortadoğu'da ideolojik, askeri, siyasi öncü bir güçtür. Özgür kadın çizgisini hayata geçirecek yol ve yöntemlere ulaşacak irade ve kararlılığa sahibiz. Ortadoğu'nun yeni moral değerlerini yaratan Kadın Özgürlük Hareketi olarak daha yaratıcı, hamlecî ve sonuç alıcı olacağız kesindir. Bu anlamda Uluslararası Komplocu güçlerden daha fazla hesap sorma zamanıdır. Kürdistan'ın dört bir yanında, dağlarda, şehirlerde mevzilenen kadın savunma güçleri olarak, yine toplumsal örgütlenme düzeyimizle tüm saldırıları boşa çıkararak zaferi kesinleştirmek temel görevimizdir.

İçinden geçtiğimiz süreç Uluslararası Komplonun kendisini yeniden etkili kılma, mücadelemizi tümünden tasfiye etmeye çalıştığı bir süreçtir. Önderliğimize, kadınlara, halkımıza yönelik pervasız saldırılar boyutlanmıştır. Kadınlar olarak Önder Apo'dan uzak kaldığımız her an bizim için hesap sorma andır. Mücadelemizin merkezinde Önder Apo'nun özgürlüğü ve bunun için demokratik ulusun inşası ve demokratik özerkliğin oluşturulması vardır. Bu ikisi birlikte gerçekleşecek olgular olmaktadır. Önder Apo'nun özgürlüğü Kürdistan'ın dört bir tarafında

Gülnoz Karataş-Bêrîtan

Bêrîtan çizgisini, iktidar ve devletçi uygarlığın yarattığı köle kadın-efendi erkek ölçülerini reddediş ve kopuş olarak görme, kendi öz kültürüne dayalı demokratik komünal uygarlığa başlanan bir özgürlük ahlakı ve eylemi olarak yorumlayarak pratikleştirme ısrarı, Önder Apo'nun, "Aramızdaki makas fazla açıldı" uyarısına yanıt olacak bütünlüşmeyi oluşturacaktır. En fazla da yürüttüğümüz mücadelede sonuç almak, yakaladığımız tarihsel fırsatı başarıya taşımak için, Bêrîtan çizgisinde özgürleşmeyi esas almamızdır. O yüzden zaman Bêrîtan çizgisinde özgürleşme zamanıdır diyoruz.

Her devrimci kadının hikayesi bir yeniden yaratılış hikayesi olmuştur

Ekim ayı kadın şehitlerimizden Zeynep, Zinarîn ve Meryem arkadaşların gerçekliğini bilince çıkarmak, anlamak, her türlü zorluğa karşı kadın olarak kendimizi özgür temelde yeniden var etmenin gereğidir. Şehitler sadece içinde buldukları dönemlerde karşı karşıya kaldıkları zorlukları göğüsleme biçimleriyle değil, aynı zamanda kendi kişiliklerini nasıl oluşturdukları sorularıyla da ele alınmayı gerektirir.

Devrimci öncü kadın olarak duruş ve katılımlarıyla Kadın Özgürlük Mücadelemizi büyüttüler. Kadın, kişiliğine dayatılan nesne olma konumu ile çelişkiye düşmeden ve zorluklar içinde çözüm gücü oluşturamadan devrimci olamaz. Kadınlar erkek egemenliği altında çok yönlü kölelik ilişkilerine bağlanmıştır. Bu bağlar fiziki, katı, sert yasalarla belirlenen bağlar değildir. Görünmez bağlar ile kadının duyguları, hayalleri, geçmişi ele ge-

Zeynep (Gurbetelli Ersöz) arkadaş aydın özellikleri olan, uzun süre basın-yayın çalışmalarına öncülük etmiş bir kadın arkadaşdır. Bu anlamıyla Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin cins bilincinin oluşmasında rolünü oynamış, hem erkek egemenlikli sistemin şekillendirdiği erkek yaklaşımlarıyla hem de klasik geri kadın duruşlarıyla mücadele içerisinde kendisini şekillendirmiştir. Sorgulama gücü çok yüksek olan, düşünce ve eylem ilişkisini güçlü yakalayan bir kadın olarak Zeynep arkadaş, bu özellikleriyle geriliklerle çarpışa çarpışa kendisini yaratmıştır. Önder Apo'nun kadınlar açısından en fazla önemseydiği özelliklerden olan düşünce gücünü temsil etme, Zeynep arkadaşta en belirleyici yan olmaktadır. Farklılıkları olsa da Zinarîn arkadaş açısından da benzer yönleri ifade etmek mümkündür. Duyularının gücüyle beslediği düşünce dünyası yaşam ve savaş ilişkisini güçlü kurmasını beraberinde getirmiştir. Okuyanların derinden etkilendiği 'Zinarîn'in Güncesi' yaşadığı iç mücadelenin büyüklüğünü, duygularının gücünü göstermektedir. Yine Zeynep arkadaş gibi kendisini sürekli eğiten, öğrendikleriyle yetinmeyen, özgürlüğe ve Önderliğe ulaşmanın azmiyle yaşayan bir arkadaş olarak Özgür Kadın Hareketi militanlarına ortaya çıkan değerler ile kendini yeniden yaratma çağrısı yapan yüce bir yoldaş olmuştur.

Kadın militanlar olarak mücadelemizin ortaya çıkardığı birikimleri özümsemek kadar büyümek gereklidir. Mücadelede ulaştığımız düzeyi yeterli görmeden süreklileşen bir arayışla kendimizi daha güçlü yapılandırarak, düşünce kalıplarını değiştirerek, toplumsal değişimi gerçekleştirmeliyiz. Bunu öncelikli zihniyet alanında yapmalıyız.

Nursel İnce-Sarya

neşimizi Karartamazsınız' eylemleriyle Önder Apo'nun etrafına ateşten bir çember olarak, Önderlik yoldaşı olmanın sorumluluğunu büyük bir coşku ve kararlılıkla yerine getirdiler. Bu tarz eylemlerin anlık olmadığını, bilinç ve duygu yoğunlaşması temelinde geliştiğini iyi kavramak gerekir. Düşman saldırılarının kapsamı ve hedefini yeterince kavrayan bu arkadaşlarımızın zindan koşullarında gerçekleştirdikleri eylem, düşmana büyük bir darbe olmuştur.

oluşturacağımız demokratik özerk yapılar ile olacaktır. Önümüzde duran temel görev; bu sürecin öncü militanları olarak görevlerimizi, sorumluluklarımızı gereksiz yerine getirmektir.

Bu temelde Kürdistan Özgür Kadın Partisi olarak, Ekim ayı kadın şehitleri şahsında, tüm devrim şehitlerimizi bir kez daha anıyor ve mücadelelerini zaferle taçlandırma sözünü bir kez daha veriyoruz.

Devrimci Halk Savaşı'nda aslolan öncünün devrimci mücadelesidir

Dilzar Dilok

Evrende tüm canlılar, yaşamlarını örgütlemek, yaşam alanları, yaşam araçları ve yaşamı mümkün kılan tüm ihtiyaçları temin etmek üzere varolurlar. Evrenin özgürlük arayışı olarak tanımlanan amacı bu temelde görünür olur. Evren, kendi içindeki varlıklarla özgürlüğün tanımını oluşturur. Evrendeki her varlığın kendi mevcudiyetini süreklileştirmesi, o varlıkların özgürlük düzeyiyle ilgilidir. Zamanların içine yerleşen evrim, değişim, dönüşüm ve daha başka zaman etkileriyle birlikte kendi varlıklarını süreklileştirmeleri, varlıkların özgürlük düzeyini ortaya koyar.

Bu gerçeklik insanda zirve yapar. Özgürlük; yaşam ve varoluşla neredeyse özdeşleşir. Neredeyse dememiz yaşam tanımlarının farklılaşmasından ve günümüz dünyasının parçalanmış toplumsallığında, kendi kimliğini tanımlayamayan insan gerçeğinde ortaya çıkan milyarlarca insanın kendince tanımlar yaratmasından öte, hiyerarşik zihniyet yapılarının gölgesinde oluşan tanımlara gerçeklik yüklemesindedir. Özce, hayal ile hakikatten oluşan yaşam yerine hayal ile yalandan oluşan algıların ikame edilmesindedir. İnsanın yanılgıları, insanın özgürlüğünü elinden alan, insanı her şeyden önce kendi zihniyetinin sınırları içinde köleleştiren güçtedir.

Evren içinde her bir zerrinin evrensel bütünlük içinde varolmasının özgürlük olduğu gerçeğinin sadeliği, insanda karmaşıklıklaşır. Karmaşa, salt hiyerarşik zihniyet yapılarından kaynaklı değildir. İnsan, tüm varlıklar içinde kendini farklılaştırır, doğayı değiştirip dönüştürerek kendini de değiştirmeyi bir yaşam kuralı bilen başka bir varlıktır. Bu durum tüm canlılar için geçerli olan sade kuralların insanda karmaşıklıklaşmasına yol açar. İnsan zekası, varolan yaşam eşiklerinin tüm zorluklarının üstesinden gelmesi, tüm dayanıksızlığına rağmen ayakta kalmayı başarması sayesinde ve diliyle, hafızasıyla, yarattığı toplumsallığıyla insanı evrenin en karmaşık varlığı haline getiren büyük bir güçtür.

Toplumsallık insanın en büyük gücüdür. Toplanmada ortaya çıkan nicel ve nitel güç kadar, sınırsız evren gerçeği içinde yerleşik hayat, hayvanların evcilleştirilmesi, alet yapımı, öğrendiklerini aktarması gibi yöntemlerle kendine yaşamı mümkün kılan sınırlar yaratmayı başarması, insanı tüm evrenin en güçlü varlığı haline getirmiştir. Bundan dolayı insanın toplumsallığı ve bunu mümkün kılan dil, tarih, özgür yaşam, kendini savunmanın en sonuç alıcı yöntemleri insanın varoluşuyla, özcesi özgürlüğüyle aynı anlama gelir.

Kürdistan halkı, tüm bu insan olma, toplum olma, varolma şartlarının elinden alınmasından öte, ulus devletlerin inşasından bu yana her şeyini kaybeden, ne yok olabilen ne de varolabilen, varlık ile yokluk arasında, fazlasıyla zayıf bırakılmış bir varoluşa mecbur bırakılmıştır. Yüzyıllık kapsayan bir süredir emperyalist paylaşım anlaşmalarının sonucu olarak parçalanmışlığı ve toplum olamayı tüm dünya dengelerinin getirilip bağlandığı bir işgalci-sömürgeci merkeze dönüştürülmüş bir halktır. Yaşam ve varoluş kavramlarının bir coşku yaratmadığı, kendisi olmanın bir anlam oluştur-

Partisiz bir halk hareketi olmaz. Öncüsüz bir halk hareketi geliştirilemez. PKK'nin ideolojik, siyasal ve örgütsel öncülüğü olmazsa halk hareketliliği gelişemez. Bugün istenen sonucun ortaya çıkmamasının kaynağında bu vardır. Büyük bir zihniyet değişimi, büyük mücadele aşamaları, kanla yaratılan büyük bedeller ardından, hakim modernitenin saldırıları karşısında yeniden konum almak, düşman dediğimiz karşı sistemi tanımlamak ve bu düşman karşısında nasıl durmak gerektiğini netleştirerek, bu duruşa ulaşacak adımları atmak esastır.

madiği, varolmanın yokolmaktan biraz ayrılan bir manaya dönüşmediği bir mevcudiyete mecbur edilen Kürdistan halkı, bu haliyle tüm sosyolojik tanımlamaların, tahlillerin ve adlandırmaların da dışında kalmış-bırakılmıştır.

Partimiz PKK'nin kendini ezilenlerden önce, tüm dünya egemenlerinin tarihine bir bıçak gibi kazımasının kökeninde bu sosyolojik anlamsızlığı gidermesi, Kürdistan halkı üzerinden geliştirilen insan tanımından kopuşu ortadan kaldırması, yeni bir sosyal bilimin oluşturulmasına yönelik attığı dev adım vardır.

PKK için, 'Bir insanlık hareketidir' sözü, PKK'nin en güçlü eylemlerindedir. Çünkü insanlığı unutturulan, inkar edilen ve sömürgeci hakim dilin ötesinde sosyolojik olarak da inkar edilen Kürdistan halkının bağrından yükselen bir insanlık haykırışı barındırır bu söylem. Bir halkın varolma, kendisi olma ve kendi tanımını oluşturma istemi kadar, kendi hakikatinden koparılmış bir hacim-kütle olmayı reddetmesinin eylemidir. Söylemdeki pozitif ima aynı zamanda fazlasıyla güçlü bir negatif anlam barındırır. İnsan olduğu inkar edilen bir halkın özgürlük mücadelesinin öncülüğünün haykırılması, her türden egemenliği reddettiğinden dolayıdır anlamın negatifliği.

PKK öncülüğü halka dayanarak gelişmiş ve var olmuştur

İnsan-toplum tanımları çokça ayrıştırılırsa, farklı uç boyutlara taşınsa da özünde insan tanımı toplumsal insan tanımıyla özdeşdir. Bu tanımı oluşturan kimi şartlar vardır: Bedensel varoluş, beslenme, barınma-özsavunma ve çoğalmanın gerçekleşmesi, iletişim imkan-koşul ve araçlarının zamanla kapsamılaşması, birlikte olma, yaşamı birlikte yaratma vs tüm bu insan ve toplum olma şartları insanlık hareketi olma id-

diasında bir partiyi yaratacak kadar yok edilmişti Kürdistan halk gerçekliğinde. Bundan dolayı PKK'nin tüm söylem, eylem ve amaçlarında Kürdistan halkının insanlık hareketi vurgusu, bu söylemin ağırlığına denk bir insan-toplum tanımına ulaşarak yaşamasını sağlamaya odaklanmıştır.

PKK tarihi, verilen amansız mücadele, bire bin sığımış olan özgürlük eylemleri ve yaşamın yeniden tanımlanmasını her gün gerçekleştirecek olan bir kimlik kazanma, yenilenme, insan olma sınavlarının başarıyla sonuçlandığı örneklerle doludur. Gerilla mücadelesinin başlaması ve tüm Kürdistan halkı nezdinde benimsenerek sahiplenilmesi, bunun en keskin kesitini oluşturmaktadır.

Tüm mücadele zamanlarının, eylemlerin ve amaçların odaklandığı tek şey, halk olarak var olma ve özgür yaşamadır. Bundan dolayı doğuş yıllarında halkın özgürlük hareketini sahiplenmesi gerçekleşmiş ve PKK'nin bugünkü varlığı mümkün olmuştur. Halka dayanmayan ve halkla birlikte çözüm oluşturmayan hiçbir hareket başarıya ulaşamaz, devrim gerçekleştirilemez.

PKK öncülüğü halka dayanmasaydı gelişemez, büyüyemez, süreklileşemez ve nihayetinde varolamazdı. PKK öncülüğü halka dayanarak gelişmiş ve varolmuştur, bugün de devrimin halklaşmasının kapsam kazanarak inşaya dönüşmesi de, PKK öncülüğü ile gerçekleşecektir. Halk hareketine dönüşen bir devrim mücadelesinin zafere taşınması için de kesinlikle öncüye ihtiyaç vardır. Öncülük ve halka dayanma konularının birbirine ilişkisi varoluşsaldır. Biri olmadan diğeri olmuyor ve birinin varlığı, diğerinin varlığına bağlıdır. Zaferin eşliğine gelmiş bir halk hareketi, öncü olmazsa, sayılı günler içinde yenilgiye ve kırılmaya gidebilir.

Güçlenerek varlığını sürdüren, işleyen ve çalışan bir öncülük olursa serhildan olabilir. Öncü güçlenirse serhildan güçlenir. Öncü büyürse serhildan büyür. Aynı oranda öncü zayıfladığında, serhildan da zayıflar. Serhildanın zayıflaması düşmanın halkımız karşısında kendini güçlü hissetmesini ve fırsat bulduğunda saldırmasını cüretlendirir. Bugünkü durum tam da bunu anlatmaktadır. Zaten bu duruma dikkat çeken Önderliğimiz, Kürdistan'ın bazı sahaları somutunda tek bir PKK'li göremediğini söylerken, tüm Kürdistan'daki Parti öncülüğünü, bunun temsilcisi olan kadro gerçekliğini anlatmıştır.

Önderliğimiz; "Halk, örgütlediğimizin kadardır" derken, öncünün öncülük görevlerine bir kez daha dikkat çekmiştir. Öncü kadro devrimci çalışmayı en üst düzeyde yürütmediğinde, halkı örgütlediğinde, halk içinde her türlü demokratik ulus inşa çalışması yürütmediğinde halktan söz etmek, halkın sokağa dökülmediğinden söz etmek büyük yanılgı olmaktadır. Aslında bu belirleme, mevcut durumda hareket ve öncü kadroları olarak halka yaklaşımımızdaki yanılgıları ortaya koymaktadır. Bu belirleme aynı zamanda kapitalist modernitenin insansızlaştırma-toplumu parçalama bombardımanına maruz kalan halkımızın yaşadığı durumu da özce dillendirmektedir. Ancak, bu durumu başarısız pratiklerimizin ya da halk örgütlemesine giremeyişimizin süreklileşen bir gerekeşi olarak ele almak yerine, sistemin halk üzerindeki tahribatlarıyla savaşacak bir güç yaratmalı ve zaferi hedeflemeliyiz. Çünkü; Kürdistan Özgürlük Mücadelemizin yarım asırlık mücadelesi boyunca Önderliğimizin en fazla önem verdiği konular, öncülük ve halk örgütlenmesi konularıdır. Her ikisinin birbirine bağlı kadar biri olmadan

öbürünün olmayacağı ve her ikisinin birlikte devrim yapması gerektiridir.

PKK süreklileşen bir özgürlük türküsü olmayı başarmıştır

Aryen toplulukların varoluş ve diriliş destanı olan Demirci Kawa öyküsünün anlamına denk bir varoluşu gerçekleştiren PKK, yarım asırlık bir mücadele yürüyüşüyle süreklileşen bir özgürlük türküsü olmayı başarmıştır. Kendi tarihine kattığı tüm bedelleriyle, emekleriyle, insanlarıyla yok edilen, yok sayılan bir halkın yaşam tutkusunu, yaşam iddiasını ve binlerce yıldır gizli kalmış olan özgürlük arayışını ortaya koymuştur.

Bu mücadelenin amansız yılları, mücadelenin zirve yaptığı yıllardır ve bu yıllar gerillalaşma ve halklaşmanın geliştiği yıllardır. Bu yıllar gerillanın ordu-laştığı, sömürgecilik karşısında önemli bir güç haline geldiği, Kürt bireylerinin bin yıllık suskunluğunu yırtıp varolmayı haykırdığı, bunun için kendi öz savunmasını yapmaya başladığı yıllardır. Gerillanın rolü belirgin bir şekilde ortaya çıkmış ve pratikleşmenin önemli adımları atılmıştır. Bunun yanında halk boyutunun aynı düzeyde, hatta daha yüksek düzeyde geliştirilmesi de çok büyük bir öneme sahiptir. Bu dönemler halkın yeni bir kimlik kazandığı, yeni bir dil ve zihniyet kazandığı dönemlerdir. Bu dönemlerde yaratılan kimlikle birlikte Kürt gerçekliği önemli bir tarihsel kesit yaratmıştır.

Bu yıllarda, halk örgütülüğünün gerillayı büyütmeye, yaşatmaya ve varetme temelli ele alınması ve pratikleştirilmesi kendi zamanında önemli bir rol oynamış, varlığı kesinleştirmiş ve bir dönemi zaferle tamamlamıştır. Bununla birlikte artık aynı rol, misyon, siyasal espriyle

Zindanda iradenin zaferi faşizme karşı toplumsal direnişi de zafere taşıracaktır

Muzaffer Ayata

Cezaevlerinde olan tutsaklar *birincisi*; kendi aralarında direniş içerisinde olacak, hapishaneleri direniş alanına çevirecek, kendilerini doğru savunacak, faşizmi yargılayıp mahkûm edecek, mahkemelerin işlerini kolaylaştırmamaları için güçlü bir siyasi duruşları olacak. *İkincisi*; kendilerini sağlam, örgütsel, ideolojik-politik, tarihsel bilince ve duruşa kavuşturacaklar. *Üçüncüsü*; ailelerini, toplumu olabildiği kadar olumlu etkileyip motive ederek örgütlülüğü yaymaları gerekir.

AKP, Türkiye'de faşist bir sistemi kurulaştırma-ya çalışıyor. Cumhuriyet kuruluşundan günümüze kadar Türkiye sivil ve demokratik bir sisteme kavuşmadı. 93 yıl boyunca sıkıyönetim, olağanüstü hal ve askeri darbeler temel yönetim biçimleri oldu. Cumhuriyet kurulurken Avrupa kapitalizminin parlamenter yönetim modeli esas alındı. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra çok partili sisteme geçildi. Ancak Türkiye için köklü bir değişim ortaya çıkmadı. NATO üyeliğiyle birlikte Türkiye'de güçlü bir gladyo örgütlenmesi de, bu militarist ve ırkçı zihniyetle şekillenen devlet geleneğine bir kördüğüm daha ekledi.

Türkiye'de meşhur bir söz vardır, 'Vatan söz konusu olduğunda gerisi teferruattır.' Bu lafları ilk yöneticilerden Demirel'e, Kılıçdaroğlu'na kadar tüm Türk yöneticileri kullandılar ve gereğini yerine getirdiler. Bu söylemle, 'Gerekirse tüm insan hakları, hukuk ve etik değerler bir tarafa atılır' deniliyor. İşkence, katliam ve sürgünler artık 'vaka-i adiyeye' den sayılır. Cumhuriyet zaten Kürtleri inkar ve sosyalistlere karşılık temelinde kurulmuştu. Bu kesimler rejim için düşman ve tehlike olarak belirlenmiştir. NATO üyeliğiyle birlikte bu düşmanlıklar uluslararası alana da mal edilmiş ve ortak mücadele edilmiştir.

Kültür, inanç, ve etnik zenginliğe sahip bir coğrafyada bulunan Türkiye, demokratik bir yapılanmaya ve halkların varlığına, çok kültürlülüğe açık hale getirilmediği için sürekli 'düşmanlar' ve korkular üretmek varlığını sürdürmeye çalışmıştır. Dikkat edilirse cumhuriyet kurulduğundan beri Türk ordusu herhangi bir dış düşman ve devletle savaşmamış, asıl savaşı içeride, kendi toplumuna ve Kürtlere karşı sürdürmüştür. 1920'deki Koçgiri katliamından, Dersim soykırımına, oradan da günümüze kadar aralıksız Kürtlere karşı savaş ve saldırı durumunda olmuştur.

Türkiye'de OHAL hep normal haldir

Kuruluşundan itibaren militarist bir yapıya sahip Türk devletinin tarihi aynı zamanda darbeler tarihidir. İlk darbe 27 Mayıs 1960'ta gerçekleştirilirken ikinci askeri darbe 12 Mart 1971'de yapıldı. 1978'de Türkiye'de sıkıyönetim ilan edildi. 12 Eylül 1980'de de bu sefer daha kapsamlı bir askeri darbe düzenlendi ve tüm Türkiye askeri rejim kışkacına alındı. Bu faşist yapılanma, şekli olarak yerini olağanüstü hale bıraktı. 2002'de güya OHAL yürürlükten kaldırıldı. Ama pratikte yerleşmiş ve tahkim edilmiş devlet sistemi darbe sistemi olmaya devam etti. Türkiye hala 12 Eylül'ün yaptığı anayasayla yönetiliyor. Kısacası sıkıyönetimler, darbeler ve OHAL'ler Türkiye'de normal hallerin yerine geçmiştir.

AKP 2002'de iktidara geldiğinde mevcut rejimden rahatsızmış pozlarına girdi. Kamuoyunu oyalamak ve destek almak için propaganda malzemesine ihtiyacı vardı. Ayrıca ordudan çok korkuyordu. Çünkü 28 Şubat müdahalesiyle Erbakan'ın da içinde olduğu hükümet düşürülmüştü. Hem içeride hem de dışarıda desteğe ihtiyacı vardı. AB'ye girme yanlısı olarak görünmeye, kısmi reformlarla liberal ve demokratik güçleri yanına çekmeye çalıştı. Ancak iktidar olmak ve devletin olanaklarına konmak dışında AKP'nin hiç bir hedefi yoktu. Zihniyet ve siyasi gelenek olarak devletçi, milliyetçi, gerici ve mezhepçiydi. Hiçbir demokratik mücadele yürütmemiş, bu uğurda hiç bir bedel ödemiş.

Erdoğan artık 12 Eylül anayasasına rağmen mevcut haliyle Türkiye'yi yönetemez hale geldi. Dünya ve bölge değişti, Türkiye değişti. 2002'den beri Türkiye'yi yöneten Erdoğan oyalama ve aldatmayla daha fazla yol alamazdı. 7 Haziran 2015 seçimleriyle de bu ortaya çıktı. Mevcut AKP hükümeti yeterli

oy alamadı ve iktidardan düştü. İktidarı yitirmemek ve HDP şahsında ortaya çıkan demokratik seçeneği ortadan kaldırmak için bir darbeyle seçim sonuçlarını yok saydı. Sonrasında ise tam bir savaş atmosferinde 1 Kasım seçimleri ile zorla tekrar hükümet oldu.

Erdoğan iktidara geldiği günden itibaren, sınırlı bir bölgede süren olağanüstü hale son vermekle hep övündü. Ama şimdi kendi yönetiminde tüm Türkiye olağanüstü hal ile yönetilir duruma geldi. 15 Temmuz askeri darbe girişimi gerekçesiyle gerçekleştirdiği karşı darbe ile kendi diktatörlüğünü güçlendirmek için tüm Türkiye'de OHAL ilan etti. Bu OHAL öncekinden çok daha ağırdı ve sonuçları itibarıyla Türkiye'de yeni bir rejim oluşturma, faşizmi kurulaştırma sürecini hızlandırdı. Yüz bini bulan insan memurluktan, işten atıldı, atılıyor. Devlet içinde etnik temizlik yapmaktan tutalım muhalif olabilecek kim varsa tasfiye ediliyor. OHAL tam bir darbe mantığıyla işlemeye devam ediyor.

AKP ve Erdoğan daha önce de meclisi işletmiyorlardı. Erdoğan karar alır, parlamento uyardı. AKP grubunu emir eri durumuna getirmiş, demokratik bir işleyiş yerine biat kültürünü hakim kılmıştı. Buna rağmen istediği hızda yol alamıyordu. 15 Temmuz darbe girişimi onun için tam bir 'Allah vergisi' oldu. Kendisi de darbe için, "Allah'ın bir nimeti" tanımlası yapmıştı zaten.

Bunu fırsat bilen Erdoğan kendine en ufak bir muhalefet potansiyeli taşıyan tüm kesimlere görülmemiş bir faşizm ile yöneldi. On binlerce insan bir çırpıda memurluktan atıldı. Generallerden anayasa mahkemesi üyelerine, yargıtay üyesi hakimlerden emniyetin üst düzey bürokratlarına kadar binlerce insan gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. İşadamları gözaltına alınıyor, mal varlıklarına el konuyor. Bir çırpıda onlarca TV ve radyo kapanıyor, mallarına el konularak gaspediliyor. Onlarca belediye başkanı görevden alınıyor, tutuk-

lanıyor. Belediyeler işgal edilerek kayyum atanıyor. Halkın seçtiği belediye başkanları ve milletvekilleri aşağılanıyor, tehdit ediliyor.

AKP'nin hedefi örgütlü toplumu dağıtmak ve teslim almaktır

Bu olanlar normal koşullarda Türkiye'de kıyameti koparmaya yeter de artar. Ancak öyle bir korku dalgası, hukuksuzluk ve ırkçı kampanya yürütülüyor ki, insanlar olan biteni olağan karşılar duruma getirilmiş durumda. Muhalif basın diye bir şey kalmadı, bitirildi. Tüm medya AKP'nin borazanı haline getirildi. Hukuksuzluğu derinleştirmek ve farklı sesleri bastırmak için var olan basın, AKP, polis ve savcılar önünde yürür hale geldi.

AKP'nin tüm Türkiye ve Kürdistan'ı teslim alıp ülkeyi büyük bir cezaevine dönüştürmek istediği açıktır. Hedef örgütlü toplumu dağıtmak ve istediği diktatörlük rejimini inşa etmektir. Demokratik ortam gelişir, toplum örgütlenir ve hakkını ararsa Erdoğan ve AKP istediği rejimi kuramaz, bu haliyle iktidarda bile kalamaz.

15 Temmuz darbe girişimini fırsat gören Erdoğan, daha önce iktidarı paylaştığı ve darbeden sorumlu tuttuğu Fethullahçılarla da tasfiye ediyor. Fakat başta kendisi Fethullahçılarla ittifak kurdu, devleti onlara peşkeş çekti. Yasa ve hukuk tanımadan her türlü hırsızlık ve yolsuzluğu yaptılar. Sonra da devlette daha çok hakim olma uğruna iktidar kavgasına girdiler. İş darbe ve karşı darbeler kadar vardırıldı.

Erdoğan ve tayfası bunun hesabını vereceğine yine mağdur numaralarına yatarak, OHAL ve KHK'lere sığınarak Özgürlük Hareketi'ni ve demokratik güçleri ezmeye çalışıyorlar. Toplumun bastırıldığı, yoğun tutuklama ve baskıya uğradığı, insan haklarının askıya alındığı, farklı renklerin, inançların ortadan kaldırıldığı homojen, tek tip faşist bir ulus yaratılmak isteniyor. Ulus devlet

eksensiz zihniyetler, doğal ki tekçi yönetimlere, diktatöryal-faşizan yönetimlere yönelirler. Başka biçimde kurulaşmaları, ayakta kalmaları mümkün değildir. Erdoğan ve AKP de bunu icra ediyor.

Burada Erdoğan kişiliğini anlamak da önemlidir. Kasımpaşa'dan çıkmış, lümpen sokak kültürüyle harmanlanmış, dinciliğe bulaşmış, mezhepçi, Türkçü, devletçi bir gelenekle kişiliği şekillenmiş. Bir biçimde siyasette yükselmiş ve İstanbul belediyesi gibi bir yönetim deneyimi ve imkanına kavuşmuş. Tabii İstanbul bir devlet kadar büyük ve olanaklara sahip bir kent. Orada elde ettiği olanaklarla, havuz medya dedikleri basını oluşturma, parti kurma, etrafına insan toplamayı gerçekleştirmiş.

Necmettin Erbakan'ın ordu ve ordunun basındaki ve yargı içindeki uzantılarıyla önu kesilmişti. Erbakan gibi bir insanı Türkiye'nin başında görmek istemiyorlardı. Erdoğan ise fırsatçı, pragmatist bir tiptir. Bu boşluğu görünce hızla Erbakan'dan uzaklaştı. Erbakan'ın uzun yıllar emek verdiği bir hareketi dağıttı. İktidar sevdalılarıyla ki çoğu Doğru Yol Partisi'nden, ANAP'tan, MHP'den, gerici, sağcı, vurguncu çevrelerden bir koalisyonla AKP'yi oluşturdular. AKP bir fikir, bir mücadele, bir muhalefet partisi olarak doğmadı. Verdikleri bir bedel de yoktur. AKP'yi oluşturan kadroların neredeyse hiçbirisi 12 Eylül darbesinde zindanlara düşmemiş, işkence görmemiş, işini gücünü kaybetmemiş, yoksulluk çekmemiş, illegal yaşamak zorunda kalmamış kişilerden oluşturuldu. Devlet de onların varlık sebebidir.

AKP'yi oluşturan siyasi yapının devletle çelişkisi devletin maddi imkanlarını bölüşme temelindeydi. İktidarlarını pekiştirmek ve kendilerini örgütlemek için devlet ve demokrasi amaç değil bir araçtır. İktidarla devlet imkanları yandaşlara peşkeş çekilmiş bu şekilde iktidar etrafında bir toplanma yaratılmıştır. Bu yüzden Erdoğan düşerse AKP diye bir parti kalmaz, bu yapı çil yavrusu

gibi dağılır. Çünkü içlerinde amaçlara, özgürlüklere, demokrasiye inanmış kimse yoktur. Türkiye halkına, çelişkileri kullanarak, üzerindeki baskıları dile getirerek mağdur edebiyatıyla kendilerini muhalifmiş gibi sundular. Ne zaman ki devlet içinde güçlendiler, başta desteklerini aldıkları sol-liberal, demokrat çevrelerden giderek uzaklaştılar. Artık seçimle geldikleri gibi seçimle gitmez oldular. Buna en çarpıcı örnek ise 7 Haziran seçimleriydi.

HDP ve Kürtler üzerinde büyük baskı kurdular, katliamlara giriştiler. Buna rağmen HDP'nin seçimlerden güçlü çıkmasını hazmedemediler ve iktidardan düşme korkusuyla Kürdistan'da 24 Temmuz'da topyekun savaş başlatarak, tam bir kan revan içinde 1 Kasım'da yeni bir seçime gittiler. "Türkiye ancak güvenlik konseptiyle yönetilir ve istikrar da bundan geçer" diyerek, halkı düşünemez hale getirecek kadar korkuttular. Zaten zorla "iç güvenlik" adı altında polise sınırsız hak veren yasaları meclisten geçirdiler. Bütün bunlar Kürdistan'da kapsamlı bir savaşın hazırlığıydı. Kürdistan'da savaş olursa Türkiye'nin payına doğal olarak olağanüstü haller, sıkı yönetimler, darbeler, baskı ve terör düşer. Kürdistan yakılıp yıkılırken, Türkiye'de güller açmaz, güneş doğmaz. O savaşın karanlığı, dumanı Türkiye'ye de düşer.

Kürdistan'daki direnişi kıramayan AKP büyük paniğe kapıldı

İşte Erdoğan bu sistemin sözcülüğünü yaptı. Dikkat edilirse İsrail'e karşı kabadayılık yaptı, Rusya'ya meydan okudu ki, uçaklarını düşürdü ve "Gerekirse bir daha düşürürüz" dedi. "Suriye-Şam'a girer, Emevi Camiisi'nde namaz kılarız" dediler. Ama sonunda bu devletlerin hepsinin ayağına kapandılar. Kürdistan'daki direnişi kıramayınca, Rojava'daki kazanımlar ve direniş ortaya çıkınca, Kürt dünyasında bir canlanma, kurumlaşma, örgütlenme oluşunca hepsi adeta paniğe kapıldı. Yani Kürtlerin var olması ve özgürleşmesi kendilerinin korku kaynağı oldu.

Halbuki bu durumda Kürtlerle ittifak yapacaklarına, Ortadoğu'da daha etkili ve demokratik bir rol oynayacaklarına Kürde düşmanlığı tercih ettiler. Kürtlere düşman, Kürtleri bastırın Türkiye'nin demokratik damarlarını kurutan bir sistem doğal olarak faşist ve ırkçı olacaktır, diktatöryal olacaktır. Şu an Erdoğan darbeyi de kullanarak bu sistemi işletiyor. Toplumla nefes aldırıyor. Hergün haber bültenleri, ne kadar muhalif profesör, iş veren, akademisyen, yazar, gazeteci, edebiyatçı, memur, belediye başkanı varsa hapse atılma haberleriyle dolu. Bu da kriz, kaos, korku ve şiddet üzerinden Türkiye'yi yönetmeye çalıştıklarının en açık göstergesi oluyor.

Türkiye'yi böyle yönetenler hapisanelere on binlerce insanı tıkarsa hapisaneler hukuk mücadelesi alanı olmayacaktır. Bir defa bu kadar insanı toplu hapse atmak bir bastırma hareketidir. Bu hukuki bir süreçten öteye önce muhalefeti, tehlikeli ve kendilerine engel gördüklerini ortadan kaldırma sürecidir. Bu kesimleri toplumun içinden çıkarıp dört duvar arasında etkisizleştirme, yani muhalefeti bastırma hareketidir. Sıra bunların yargılanmasına gelecek ve göstermelik de olsa bir yargılama yapılacaktır. Doğru ve adil yargılama olmayacaktır. Çünkü sağlıklı soruşturma ya da gözaltı süreçlerine tabi tutulmadılar. Binlerce insan hapse atılıyor, toplu dosyalar hazırlanıyor ve ihtiyaç duyulduğu zaman insanları yıllarca mahkemelere bile çıkarmadan içeride tutabiliyorlar. Güçleri yeterse yargılar ya da topluma

yeterince hakim olur, devleti tamamıyla ele geçirirler ve muhalefeti bastırırlarsa bir kısmını bırakarak yargılama yükünü hafifleteceklerdir.

Şimdi AKP siyasetine varolan cezaevleri de yetmemekte, sürekli yeni cezaevleri inşa etmekte. Erdoğan şimdi Avrupa'ya üyelik süreciyle Kopenhag Kriterleri'ni uygulamak yerine, Türkiye toplumuna ve Kürtlere bol bol Avrupa markalı cezaevi ikramında bulunuyor. Toplumun parasıyla toplumu hapisanelerde çürütüp sindirmeye çalışıyor.

12 Eylül'de sıkı yönetim hapisaneleri ve mahkemeleri işkence merkezleri oldu. İnsanlık dışı uygulamalara, işkencelere, öldürmelere, sakatlamalara karşı direnişler, ölüm oruçları, kendini yakmalarla karşılık verildi. Bu direnişler ile faşist yüzü açığa çıkan Türk devleti dünyada teşhir oldu. 12 Eylülcüler bunları inkar etti. Bu işkenceleri ve insanlık dışı uygulamaları uluslararası alana yansıtmayı bile suç saydılar.

Evensel kriterler temelindeki uluslararası sözleşmelere rağmen Türkiye, Avrupa devletlerinden güçlü bir tepki görmedi. NATO üyesiydi ve Batı için güçlü bir pazardı. Ortadoğu'daki rejimler ise Türkiye gibiydi. Şimdi de Türkiye, Avrupa Birliği uyum yasalarını bir tarafa

Bir yandan bütün toplumu hapishane yaşamına alacaksınız, düşünemez ve konuşamaz hale getireceksiniz, her tarafta istihbarat ağırları örgütleyeceksiniz, güvenlik kameraları, dinleme, gözetlemeler yapacaksınız ve bütün toplumu kayıtsız-şartsız denetime alacaksınız, sonra hapishanedekilere de, "Uslu duracaksınız, ben özgürlüğünüzü gasp edebilirim, sizi aşağılayabilirim, bunu normal karşılayın" diyeceksiniz! Bunu kimse kabul etmeyecektir.

atmış durumda. Avrupa devletleri de iktidar çıkarları ve çelişkilerine boğulmuş durumdadır. Ortadoğu kaynamakta, çözüm yaratılamamaktadır. Bu konuda Avrupa da, Amerika da zayıf durumdadır.

Ortadoğu bu kadar kan revan içindeyken Türkiye bunu fırsat görüyor ve yararlanmak istiyor. Kürdistan'daki savaş tırmandırıldı, Türkiye'de baskıyı derinleştirdi. Diktatöryal faşizmini kurumsallaştırıyor. Bunun sonucunda hapisanelere baskı, sürgün, işkence düştü. 12 Eylül'de de, 12 Mart'ta da böyle olmuştu. AKP-Erdoğan iktidarının olağanüstü hal ilan etme nedeni de özel yasalara ve yetkilere dayanarak hak aramanın, muhalefet yapmanın yollarını kapatmak, toplumu korkutmaktır. Bundan hapisanelerin payına düşen de toplumsal dayanaktan, demokratik muhalefetten koparılma ve yalnızlaştırılmaktır.

Fakat Türk devleti büyük çıkmazlarla karşı karşıyadır. Bu AKP için de geçerlidir. Eğer Fethullahçılar kendilerine yapılanları sindirmeyecek ve bu kadar ağır ithamlar, karalamalar, aşağılama ve toplu tutuklamalara tepkileri olacaksak en azından mahkemelerde kendilerini güçlü biçimde savunacaklardır. AKP'nin ne yaptığını herkesten daha iyi biliyorlar.

Ne yaptılarsa büyük oranda birlikte yaptılar. Polis teşkilatındaydılar; dinlemeler yapıyorlardı ve AKP'ye ilişkin istihbarat bilgileri herkesten daha fazladır. 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarıyla hükümeti düşecek pozisyona getirdiler. Ellerinde bütün bilgi ve belgeler vardı. Uzun yıllara dayalı örgütlenmeleri, deneyimleri ve birikimleri de var. Doğal olarak bu yapıyı yargılamaları kolay olmayacaktır.

Korku mekanizmaları üreten AKP herkesten daha çok korkmaktadır

Aynı durum Kürtler için de geçerlidir. Binlerce Kürdistanlıyı, siyasi parti yöneticileri, belediye başkanları ve çalışanları, toplumun önder kesimleri, gençlik vb devlete karşı itiraz gücü olan herkesi hedefleyip hapse atıyorlar. Siyasi nedenlerle bir araya getirdikleri onbinlerce tutsağı kolay yönetemezler. Bunlar iktidara biat etselerdi zaten cezaevlerine atılmalarına gerek kalmazdı. Bir yandan bütün toplumu hapishane yaşamına alacaksınız, düşünemez ve konuşamaz hale getireceksiniz, her tarafta istihbarat ağırları örgütleyeceksiniz, güvenlik kameraları, dinleme, gözetlemeler yapacaksınız ve bütün toplumu

kayıtsız-şartsız denetime alacaksınız, sonra hapishanedekilere de, "Uslu duracaksınız, ben özgürlüğünüzü gasp edebilirim, sizi aşağılayabilirim, bunu normal karşılayın" diyeceksiniz! Bunu kimse kabul etmeyecektir.

Bu kadar gaddarlık, bu kadar üsttenci olma, bu kadar iktidara tapınma, insanlığı unutmaya, yönetmeyi sadece şiddet, baskı, terör, korkutma, insanları düşünemez hale getirme, sürekli kafalarına vurarak yönetme biçimi iktidar için de korku mekanizmalarını üretir. Erdoğan'ın korkuları herkesten daha fazladır. Polis ordusuyla geziyor. Çünkü büyük suçlar işledi. Halkçı olsaydı, özgürlükçü ve demokratik bir Türkiye mücadelesi yürütseydi, Kürdistan sorununu barışçıl yollarla çözseydi hem daha çok benimsenirdi hem de bu korku kaynakları ortadan kalkardı. Bu kadar istihbarat ve polis ordusuna sığınmasına da gerek kalmazdı. Doğal olarak cezaevlerine saldırmaları bu korkuların bir kaynağıdır. Çünkü binlercesini uyanık, bilinçli, olup bitenin farkında, politikayı izleyen, örgütlenebilen, deneyimleri olan, bu ülkede söyleyecek sözü olan insanlardır. Bu kadar insanı ne kadar korku ve hapislik koşullarında tutabilirsiniz!

Direniş ve demokratik ittifak gelişirse AKP ayakta kalamaz

AKP, Türkiye'deki Kürtlerin önünü kesmek için bugün Suriye'de işgal hareketi başlattı. Şimdi Irak'ta da bir biçimde savaşa girmenin yollarını arıyor. Bölge devletleriyle yine uluslararası güçlerle ne kadar ittifak kurmaya çalışırsa çalışsın zemin kaygandır, tehlikeler büyüktür. Bu durumda karşı karşıya gelme durumları da vardır. Türkiye'yi bu belaya sokanlar bunun hesabını verirler. Eğer Türkiye'de Kürtler ezilmez ve direnişlerini büyütürler sürdürürse, Türkiye'de demokrasi güçleri demokrasi iddiasından vazgeçmez ve güçlü ittifaklar kurarsa, AKP'nin yaptıklarını iç ve dış kamuoyuna doğru yansıtılabilsen bu hükümet fazla ayakta kalamaz. Zaten Erdoğan ve AKP'nin dünyadaki imajı da iyi değildir. DAİŞ ile olan ittifakları, demokrasi karşıtlıkları, baskı ve terör rejimi kurmaları, muhalefeti tasfiye çabaları az çok biliniyor durumdadır.

Cezaevindeki insanlar herkesten daha çok bunu hissediyor. Baskıyı, sürgünü, hukuksuzluğu, haksız yargılanmaları, mahkemelerin iktidarın emir kulu haline geldiğini, mevcut gerici faşist yasaları bile uygulamaktan uzaklaştıklarını, hükümetin güncel siyasi çıkarlarına göre davrandığını günlük olarak yaşadığı için farkındadırlar. Bu açıdan iyi örgütlenmek, kendini doğru eğitmek, 'mekan dardır ve dışardaki imkanlar elimden gitmiştir' biçiminde gerekçeler yerine zindanları da direniş alanlarına, mekanlarına çevirmek gerekir.

İnsan sadece elinde maddi imkanlarla, teknik araçlarla insan değildir ya da mücadele sadece onlarla yürütülmez. Asıl büyük silah insan iradesidir. Eğer insan, iradesini bilirse onu doğru bir bilinçle donatabilirse, yönünü, istikametini belirler, kararlı, uygun taktikler, uygun yöntemlerle yürürse ve en önemlisi de sağlam örgütler, birlikler kurarsa her koşul altında bütün zorlukları yener. Asla zalimlere meydanı boş bırakmaz. İnsan olma iddiası taşıyanlar; etik değerlerden yoksun, iktidarın nimetlerine tapınmış, onların arkasından yerlere sürünen, çıkarıcı, açgözlü toplumu dağıtmayı bile marifet sayan, bütün dayanışma duygularını, insani meziyetleri yerlere seren bu gruba karşı adaletin, özgürlüğün, demokrasinin ve eşitliğin bayrağını yere düşürmemelidir. Bunun deneyimleri ve imkanları vardır.

Günümüzde Türkiye cezaevleri 12 Eylül karanlığındaki gibi ağır koşullarda değildir. Her şeyden önce 12 Eylül'den beri oluşmuş bir direniş geleneği, kültürü, mirası ve örgütlü bir yaşam birikimi var. Yine 40 yıldır yürütülen bir mücadele deneyimi var. Tüm bunlardan alınacak güçle örgütlenirse Kürdistanlı özgürlük tutsakları bütün cezaevlerine önderlik yapabilir. Böylesi bir durumda tüm Kürdistanlı özgürlük tutsakları ve genel olarak siyasi tutsakların hepsi bundan güç alacak, onları ilham kaynağı olarak göreceklerdir. İçerde de topluma umut vereceklerdir. İradelerinin yenilmediğini, karanlık ve zor günlerin aşılabileceğini, bir iktidarın ve gücün her şeye mutlak hakim olamayacağını gösterebileceklerdir.

12 Eylül karanlıklarında tüm bunlar ispatlandı. Mazlum Doğan'dan Dörtlere, Kemal Pir ve Hayri Durmuşlara, ölüm oruçlarına kadar en zor, en karanlık, en amansız koşullarda iradenin yenilmezliği ortaya konuldu. Böylelikle topluma büyük bir güç ve cesaret kaynağı oldu. Kürdistan gerillasının, Kürdistan'daki direniş hareketinin örgütlenmesinde, motive olmasında, moral değerlerinin yükseltmesinde büyük bir

rol oynadı ve devrimin kesintiye uğramasını bu direnişler engelledi. Bu açıdan şimdiki koşulların daha uygun olduğunu bilmek gerekiyor. Hiç kimse karamsarlığa ve umutsuzluğa kapılmamalıdır.

Faşist AKP yönetimi, tutsakları uzak cezaevlerine sürgün ederek ailelerini de böylelikle cezalandırmak istemektedir. Kürt halkının yoksul olduğu bilindiği için maddi olanakları kısıtlayarak tutukluları sindirmek temel politikalarıdır. Çünkü tutsakların birçoğu yoksul kesimlere dayanmaktadır. Fakat Kürdistan'da halk her şeyde rağmen tutsaklara sahip çıkar, böylesi bir gelenek vardır. Şehirlerin siyasi havası farklıdır. Tutsaklar uzak cezaevlerine sürülünce hem ülkeden ve toplumdan kopartılıyor hem de onları siyasi destekten mahrum etmek amaçlanıyor. En önemlisi de sağlıklı bir yargılanmanın yapılmaması hedefleniyor.

Ailelerin yollardaki geliş-gidişleri, bu durumdan dolayı nükseden sağlık sorunlarının yanı sıra fiziki zorluklar ile sindirilmesi hedefleniyor. Böylelikle her yerde olabildiği kadar muhaliflerin, özgürlükçü tutsakların koşulları zorlaştırılarak iradeleri teslim alınmak isteniyor. Psikolojileri ve bilinçleri üzerinde baskı yaratarak, sindirerek, yorarak, meşgul ederek, enerjisini farklı alanlarda harcamasını sağlatarak, bunaltarak, yalnızlaştırarak tutsağı, örgütlü bir siyasal varlık olmaktan çıkarmak için bütün yöntemleri denemek istiyorlar. Türkiye bu konuda sicili hem çok kötüdür hem de büyük bir deneyime sahiptir. Dünyadan edindiği deneyimlerin ötesinde 12 Mart 1960'lardan, 12 Eylül vahşi işkencelerinden günümüze kadar edindiği deneyimler var. Bunu OHAL koşullarında muhalefetin sindirildiği, toplumun örgütsüz kılındığı zamanlarda daha rahat uygulayabilir. Zaten 12 Eylül zindanlarında tutsakları işkence ve zordan daha çok, yaratılan siyasi atmosfer etkisizleştiriyordu ya da sinmeye götürüyordu. Bu atmosferi aşanlar ise faşizme karşı direnilebileceğini, ırkçı militarist zihniyetin onları yenemeyeceğini gösterdiler.

Bugün Türkiye'de sadece işkence, hapis, sürgün yok; bunlardan katbekat daha fazla psikolojik propaganda ve özel savaş var. Toplumunu bunaltma, sindirme, korkutma, sağlıklı düşünemez hale getirme temel iktidar uygulaması

olmuştur. Özel savaş araçları coptan ve silahtan daha etkili kullanılarak sonuç alınmaya çalışılıyor.

Zindan direnişi toplumsal direnişle birleşmeli

Bu açıdan Türkiye ve Kürdistan'da cezaevlerinde olan tutsaklar *birincisi*; kendi aralarında direniş içerisinde olacak, hapisaneleri direniş alanına çevirecek, kendilerini doğru savunacak, faşizmi yargılayıp mahkûm edecek, mahkemelerin işlerini kolaylaştırmamaları için güçlü bir siyasi duruşları olacak. *İkincisi*; kendilerini sağlam, örgütsel, ideolojik-politik, tarihsel bilince ve duruşa kavuşturacaklar. *Üçüncüsü*; ailelerini, toplumu olabildiği kadar olumlu etkileyip motive ederek örgütlülüğü yaymaları gerekir. Bu örgütlülüğü derinleştirerek içeriye dışarının direnişini ortaklaştırmak büyük önem taşıyor.

Diğeri bir husus ise; uluslararası alana yansıtmak için dışarıdakilere daha çok iş düşmektedir. Devletlerin politikaları kolay değişmez, Avrupa Birliği, Avrupa Konseyi, Avrupa Parlamentosu hazırladıkları raporlarda Türkiye'deki insan hakları ihlallerini biraz işliyor. Ama bilelim ki, devletlerin ayrı mekanizmaları var, çıkar ilişkileri var. ROJ TV, NATO pazarlıkları sonucu kapatıldı. Şimdi ise Fransa'nın şirketleriyle Türkiye'nin yaptığı pazarlık sonucu Med Nüçe ve Newroz TV kapatılıyor. İçeride Türkiye'nin kapattığı televizyonların yanı sıra Avrupa'daki televizyonlar bile kapatılabiliyor.

Türkiye bütün zenginliklerini, halkın bütün değerli kazanımlarını savaşa ve silaha yatırıyor, uluslararası güçlere peşkeş çekiyor. Tüm bunları da Kürtlerin ezilmesi ve demokratik muhalefetin tasfiyesi için yapıyor. Türkiye'nin zenginlikleri boldur. İkide bir, "Biz 80 milyon vatandaşız" diyorlar. Bu kadar insan çalışır emeklerini bu şebekeler sömürürse her zaman bol bol yiyecekleri, yemleri olur. Bedelini de halk ve toplum öder.

Bu açıdan dış propagandayı deşifre etmek, örgütlü uluslararası dayanışmayı bıkmadan usanmadan yükseltmek gerekir. Basınla, sivil toplum örgütleriyle, sendikalarla, aydınlarla yani insanın etkileyebileceği, ulaşabileceği tüm çevrelerle bunu yürütmemiz lazım. Nasıl ki devletlerin, hükümetlerin ve şirketlerin birlikleri, ittifakları ve çıkarları varsa, gelişmelerine rağmen birbirlerinden vaz-

geçmiyorlarsa, bizim de dünyadaki devrimci, demokratik birlik ve dayanışma çalışmasından, amaçlarından ve hedeflerinden vazgeçmememiz lazım.

Özgürlüğe sevdalı insan her koşulda zulme karşı durur

Dünya sadece şirketlerin ve devletlerin dünyası değildir. Bu dünya onlara terk edilecek kadar da sahihsiz değildir. Onun sahihsiz olmadığını göstermemiz gerekir. Özgürlüğe, eşitliğe, adalete, insanca yaşamaya susamış milyarlarca insan bu dünyada yaşıyor. Bu açıdan dünyamıza, insanlığımıza, toplumsallığımıza sahip çıkmak içeride ne kadar gereklirse dışarda da o kadar gereklidir.

Bir diğer husus da; tutsakların direnişini, sadece dışarda yürütülecek bir faaliyet olarak görmemek gerekiyor. 'Biz dışarda eylem, miting, yürüyüş ve eğitim yapıyorduk, halkı örgütüyorduk. Şimdi bunlar elimizden gitti. O zaman dışarı çıkmayı bekleyelim. Bakalım mahkemeler ne olacak, ne zaman tahliye oluruz?' gibi bir havaya kapılmak, doğal olarak devletin işine gelir. Bu, onların da istedikleri, amaçladıkları bir şeydir. Tam tersine hayatın her yeri mücadele yeridir. Büyük bir sorumlulukla

İnsanlar bilinçli varlıklardır.

Doğru eğitilmez, doğru bilinçlenmezse işte görüldüğü gibi Osmanlı ocaklarını örgütlemeye kadar gider, DAİŞ tarzı iktidarın piyonu, katili, işkencesi olma durumuna düşerler. Toplumda bu kadar ihanet varken, bu kadar kendini satma, aşağılanma varken; ona karşı güçlü bir tepki, öfke, örgütlenmek şarttır. Bu kadar insan bilinçli bir şekilde ihanete yatmıyor. Fakat ihbarcılık, insan öldürme bilinçli bir durumdur ve kötülüğe işaret ediyor.

dışardan daha fazla yoğunlaşarak, okuyarak, düşünerek, tartışarak; direniş zamanla, imkanla, mekanla, alanla sınırlı tutmamak lazım. Yaşam bir direniş alanıdır. İnsan özgürlüğe sevdalanırsa, insani meziyetleri esas alırsa, zorlukların ve yoklukların üzerine çıkarsa; gerçek hem kendini bulur -yani benliği ve insanlığı ile buluşur- hem de zalimlere, adaletsizliklere ve zulme karşı her koşulda durmasını bilir. Ki bunu kabul etmez, sindirmez, hazmetmez. Toplumun böyle insanlara, önderlere ihtiyacı vardır.

İnsanlar bilinçli varlıklardır. Doğru eğitilmez, doğru bilinçlenmezse işte görüldüğü gibi Osmanlı ocaklarını örgütlemeye kadar gider, DAİŞ tarzı iktidarın piyonu, katili, işkencesi olma durumuna düşerler. Bunlardan ders çıkarmak lazım. Toplumda bu kadar ihanet varken, bu kadar kendini satma, aşağılanma varken; ona karşı güçlü bir tepki, öfke, örgütlenmek şarttır. Bu kadar insan bilinçli bir şekilde ihanete yatmıyor. Fakat ihbarcılık, insan öldürme bilinçli bir durumdur ve kötülüğe işaret ediyor.

Vatan uğruna her şey mubah değildir. İnsan, adalet ve özgürlük bir feruat hiç değil. Toprakları kültüre, yaşama, üretime açan, insanlardır. İnsanları toprağa feda edeceğine, toprakları insanların güzel yaşayacağı alanlara çevirmek gerekiyor. Cehennem yerine cennet yaratmak gerekiyor.

Tutsaklar eğer bu perspektiften hayata ve direnişe bakarsa AKP'nin onları hiç mi hiç sarsamayacağını görecektir. Sabır da gerekiyor. Büyük direnişler, tarihi olaylar, büyük toplumsal çatışmalar ve krizler; nasıl ki güçlü, hızlı, etkili örgütlenmeyi, eylemi, taktiği, stratejiyi gerektiriyorsa aynı zamanda büyük bir sabrı ve dayanma iradesini de gerektiriyor. Bunlar kolay, birkaç günde, birkaç ayda sonuçlanacak işler değildir. Ayrıca yaşamımızı sorgulayacağız. Biz ne için yaşayacağız, 70-80 yıl ne yapacağız, sadece dar bir alan mı bütün enerjimizi, aklımızı sınırlan- dıracağız? Hayır!

Bir insan bütün evreni, bütün toplumu bağrında yaşatabilir, taşıyabilir, temsil edebilir. Yaşam felsefesi, özgürlük felsefesinin sağlıklı ve güçlü olması burada çok önemlidir. Yoksa dar, marjinal,encil, basit, olan bitenden çok çabuk etkilenen ya da duyarsız, edilgen, güdülebilen, kolay yönetilebilen bir nesne durumuna düşmek mümkündür. Toplumda böyle insanlar çokca vardır. Tür-

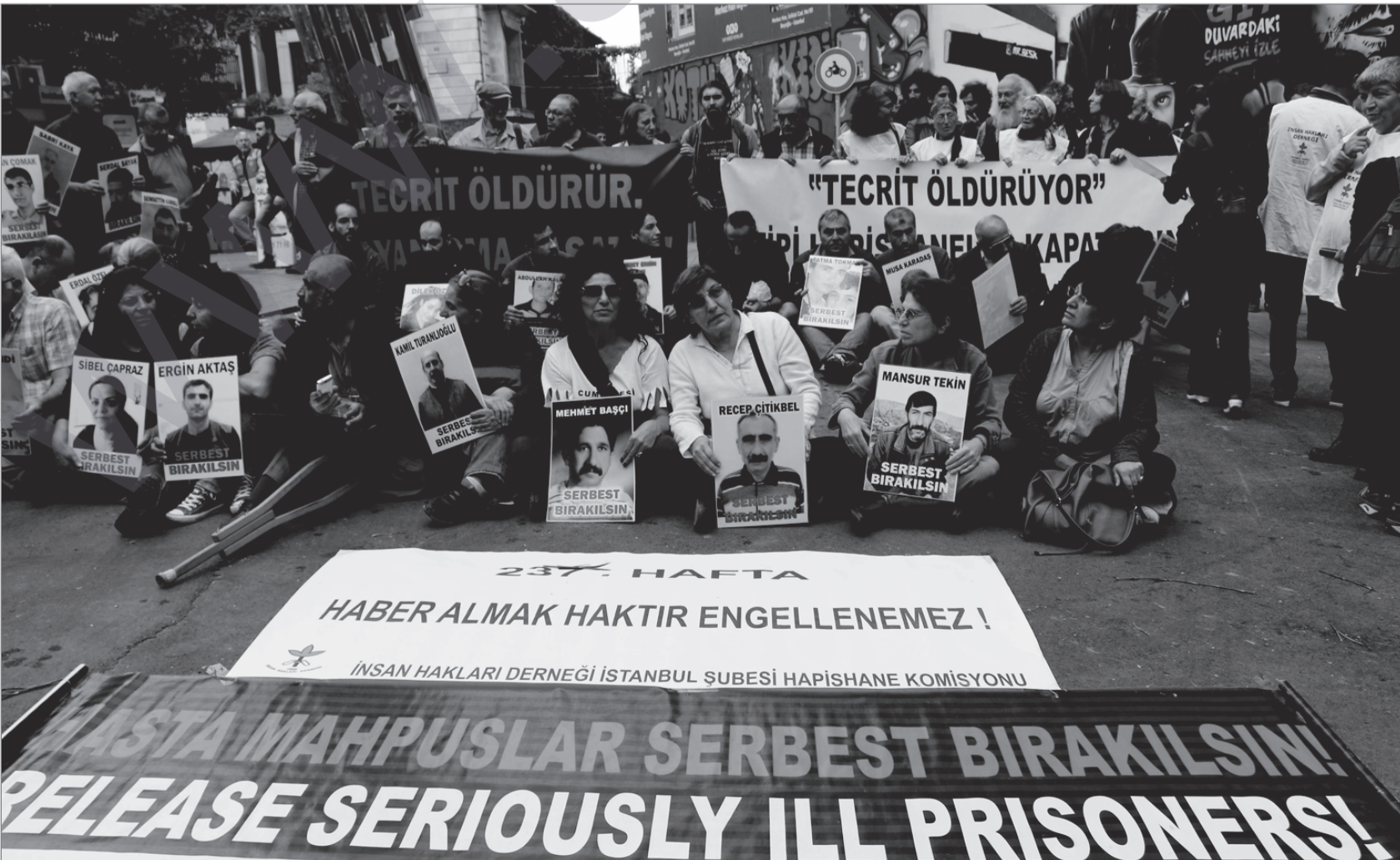
kiye'de mezhepçilik niye bu kadar güçlü? Irkçılık, milliyetçilik niye bu kadar taban buluyor? Toplum böyle düşünmeye zorluyorlar. AKP, İslam'ı, dini kullanıyor ama Türkiye tarihinde hiçbir zaman kapitalizm bu kadar pervasızlaşmamıştır. Para bu kadar tanrısallaşmamıştır. Çıkarıcılık, paracılık topluma bu kadar sirayet etmemiştir. Bu Türkiye tarihinde bir zirvedir. Nerede İslami geçinen aydınlar, filozoflar, hak, hukuk, adalet arayışçıları? Yok! Hepsini yerde sürünüyorlar. Hepsini iktidarın şakşakçısı, yalakası durumuna düşmüş. Basit birer ihbarcı durumuna düşmüş. Bu düşkünlük bile insanda büyük bir öfke yaratır. Yücelmek, insanlığı temsil etmek, insanlığın ne olduğunu bu guruhlara göstermek gerekir.

Gelişmelere karşı duyarsızlık iç ve dış kamuoyunda var tabii. Avrupa'da üç milyon Kürdistanlı, Türkiyeli yaşıyor. Devletlerin de ilişkileri çıkar üzerinden şekillenir. Basın da devletlerin, hükümetlerin, tekellerin denetimindedir. Kürdistan sorununda zaten uzun yıllara dayanan bir sansür var.

Bu duyarsızlıklar içeride nasıl ki direniş ve örgütlenme gerektiriyorsa, bunu Avrupa ve bölge haklarına da yansıtmak lazım. Devrimci dinamiklerini, demokrasi güçlerini, kültürel İslam'ı, adaleti savunan bütün kesimleri ihmal etmeden hem örgütlemek hem ittifaklar kurmak hem bilgilendirmek hem de ortak etkinlikler oluşturmak gerekiyor. Bunu aşmanın başka bir yolu yok. Satmak ve satın alma hükümetlerin, iktidarların, kapitalist şirketlerin yaptıkları işlerdir. Devrimciler ve halkçı güçler ancak birlik, dayanışma ruhuyla ortaklaşabilirler; imkanlarını, bilgilerini, deneyimlerini paylaşabilirler, faşizme karşı ortak durabilirler. Faşizm her yerde insanlığa düşmandır. Başka ülkede olması onun iyi olduğu anlamına gelmez. Ya da, 'Bizden uzak olsun ne hali varsa görsün' tarzı savuşturacak bir sorun değildir.

Bugün Türkiye'de bir bela olarak Erdoğan ve iktidarı, ortaya varlığını koyuyor. Suriye kan gölünü dönmüş, Irak param parça. Diktatörüklerin ülkelerini ne hale getirdiği ortadadır. Suudi Arabistan'ın nasıl yönetildiği, Yemen'in nasıl kan içinde olduğunu görüyoruz ve buralarda çözüm yoktur. Sadece iktidar kavgaları, egemenlik çatışmaları var. Ülkelerin maddi manevi, insani kaynakları tüketiliyor. Ama ortaya bir sonuç çıkmıyor. İnsanlığı bir adım öteye götürececek bir proje de sunmuyorlar. Bu açıdan alternatif bir hareket, bir düşünce gücü olarak kendimizi örgütlemek, halka dayanmak, tarihsel direniş geleneğine dayanmak ve bu kültürü daha da geliştirecek yeni nesillere taşımak gerekiyor. İnsanlıkla, diğer toplumlarla paylaşmamız, güncel çözümler bulmamız lazım.

Teorik olarak belirleme yapmak yetmiyor. Bir de nasıl örgütlenmemiz gerekiyor. Bu iş nasıl örgütlenir, kimlerle yapılır, kimler bu işte çalışabilir. Yurtdışında kimlerle yapılabilir, kimle ortaklaşacaksınız, kime ulaşacaksınız. Hangi araçlarla, hangi teknikle. Kendini örgütlemek, iş bölümü yapmak ve bir düzen-disiplin içerisinde bu çalışmalarını yapmak gerekiyor. Bunlar olmayacak işler değildir. Nihayetinde bu işler, toplumlar, sınıflar ya da insanlar tarafından bu hale getirilmişse yine insanlar ve toplumların düşünce ve zihniyet değiştirip doğru örgütlenmesi ile çözülecek bir meseledir. Yukarıdan birilerinin çözeceği sorunlar değildir. Faşizmin zoru, şiddeti varsa, hakkın, hukukun, adaletin de gücü vardır. Yeter ki bu güce sahip çıkan insanlar olsun, hareketler olsun. Kendini örgütleyip yaşamın her alanına cevap verecek biçimde direnebilirler.

Coşkun akan bir ırmak gibiydi Tolhildan

Tolhildan yoldaş Özel Kuvvetlere katıldıktan çok sonraları, yer aldığı bu kurumun yönetimine yazdığı bir raporunda neden Özel Kuvvetleri tercih ettiğini anlatacaktır.

Tolhildan yoldaş raporunda şunları belirtiyor:

“Reber Apo şahsında halka ve harekete dayatılan imha saldırısı, sürecin ve ortamın yoğunluğu bireyi sorgulamaya götürmektedir. Sorgulama; bir Özel Kuvvet elemanının mevcut durum karşısında duyarlılık, tavır, duruşu üzerinden gelişmektedir. Mevcut sorgulama durumu, geçmiş zorlanma ve duruş zayıflıklarını değerlendirmeyi ve ders çıkarmayı bu temelde güçlü bir pratikleşmenin zeminini gerçekleştirmeye dayanmaktadır.

Özel Kuvvetlerin, Önderliğin teminatı olma misyonuna dayanarak 2000 yılında kuruma katılım talebinde bulundum. Bu temelde kuruma katıldım. Önderliğin yaşam güvencesi olmak katılımımı anlamlandıracak temel dayanak olacaktı. Bu temelde katılımımı gerçekleştirmeye çalıştım. Ne entelektüel bilgi birikimi ne de savaş tecrübem vardı, ancak güçlü bir katılımımla gereken sonuçların alınabileceğini, bu temelde pratiğe hazırlık anlamında belli bir düzeye ulaşılabilirliğine inanarak katılmaya çalıştım. Bu konuda kendime güven ve başarıma isteğim yetersiz değildi. Üstlendiğim misyona layık olmak ve katılımımı anlamlandırmaya çalıştım. Ancak fedailikte öneri, istek olmaz. ‘En iyisini örgüt bilir’ anlayışıyla bu talebimi dayatmayı doğru bulmadım. 2003’te pratikleşme, mücadele de daha aktif bir konumda olma isteğim daha dayatıcı oldu. Bunun için kendimi hazır görüyordum, ama ben bunu resmi ortama dayatmaktan çok, ortama yansıtmayı tercih ettim. Kendimi Kuzeye endeksleyerek hazırlanmaya çalıştım. Bu konuda yoğunlaşma ve hazırlık düzeyimin yetersiz olduğu söylenemez. Bunun yanında kimse hazır olmadığını belirtebilecek duyarlılığı göstermedi. Ben yine de bu isteğimi fedailik anlayışı çerçevesinde gerçekleştirmeye çalıştım. Var olan yoğunlaşmanın tam anlamıyla olmasa da ihtiyacı karşılayabileceğini düşünüyordum” diye devam edecekti.

Tolhildan yoldaşla 2000 yılından 2006 yılına kadar birlikte kalan bir yoldaşın söyledikleriyle Tolhildan yoldaşı anlatmaya çalışacağız.

“Tolhildan arkadaşı 2000 yılında Xine’de tanıştım. Özel Kuvvetlerde, yeni oluşan devrede beraberdik.

Tolhildan arkadaşı tanıdığım kadarıyla aile çevresi yurtseverdir. Kendisi 99 yılında Önderliğin esareti ile birlikte harekete katıldı. Genç bir arkadaşı. Metropolden, İstanbul’dan katılım yapmıştı. Tekstil işinde yer almıştı.

Fakat çok dikkatimi çeken bir nokta tekstilde yer alan ve katılan gençlerin çoğundan büyük bir farkı vardı. O kültür, o yaklaşım, o tekstildeki veya metropoldeki yaşam tarzı kendisinde hissedilmiyordu. Tam aksine daha çok genç değil de, olgun, kendisini daha çok örnek bir birey olarak yansıtmaya çalışan, ortama karşı sorumlu gören bir yaklaşımı vardı. Bunlar kendisinde ilk belirlenen şeylerdi.

Onun dışında yaşamdaki duruşu, yaşama katılığı, arkadaşlarla alıp vermesi, ilişkileri örnek alınabilecek şeylerdi. Disiplini ile hemen dikkat çekiyordu. Kurallar, yaşam, öğrenme isteği özellikle de kendisinde özgürlüğün intikamı ya da ezilen bir halkın intikamı almak olarak özgürlüğü en üst düzeyde yaşamak arzusu üst boyuttaydı.

Gençti, aslında bir yönüyle genç olması kendisine bir avantaj sağlarken, diğer yandan özellikle örgüt içerisinde genç arkadaşlara yaklaşımlar daha biraz pozitif yaklaşma, daha biraz incitmeden çalışmalara katma zemini iken, kendisinde biraz küçük görmeden ziyade şımartılma olarak görüyor ve bundan rahatsız oluyordu. Bir militanın ya da PKK içerisinde genç ya da olgun olsun ikisinin arasında farkın olmaması için yoğun çaba içerisindeydi.

Adı-soyadı: **Fadıl TOKDEMİR**

Kod adı: **Tolhildan**

Doğum yeri ve tarihi: **Xana Hewêl (Baykan) 1982**

Katılım tarihi: **2000**

Şahadet tarihi ve yeri: **Eylül 2007-Mawa-Mêrdîn**

Onun dışında çok yoğun duyguları vardı. Fiziksel olarak güçlü bir bünyeye sahip değildi, ama ona rağmen özellikle askeri alanda, pratik alanda, en ufak bir zorluk belirtisinde kendisini af etmezdi. Kendisine amansız yüklenirdi. Fiziki olarak zorlanabileceği bir çalışmanın dışında kaldığında, bunun hissini duyduğu anda buna tepki veriyordu. Bu gerçekten insanda ona karşı büyük bir hayranlık yaratıyordu.

Bir yandan yurtsever bir çevreden gelmiş, kendi çevresi ve ailesinde şehitleri olan birisi olmasından dolayı arkadaşların onu zorlu yerlere vermeme kaygısı vardı. Ne de olsa Özgürlük Hareketi’nin yazılmamış birgök yasası ve hasasiyetleri vardı. Bunlardan bir tanesi bir çevreden çok şehit varsa, Parti mümkün mertebeye o gençleri korumaya alarak toplumun, ailenin duygularını incitmeye özen gösterir. Bunu bilen Tolhildan yoldaş, yer yer bu yaklaşımlardan dolayı zorlanıyordu. Onun için çok yoğun bir mücadele içerisindeydi. Bunları bertaraf edip bir an önce özlemini duyduğu sıcak savaş sahasına gitme istemi vardı. Metropoldeki yaşama, özellikle Kürtlüğe karşı yoğun yürütülen inkar ve imha politikalarına karşı bir öfkesi vardı ve bu öfkelerini pratik alanda en hızlı bir şekilde yaşama geçirme arzusunda idi. Bir yandan bunları yaşarken, diğer yandan yaşam içerisinde ona karşı bu yaklaşımları gördüğü için kendisini daha fazla katarak bunu kırmayı hedefliyordu.

Bireylerde moral bozukluğu anlarında ya da yaşanan bir olayda kendi gelişmelerini durdurma, geri çekilme yaşanabiliyor. Ancak Tolhildan arkadaşta bu gözüküyordu. Bu yüzden her baharda sıcak savaş sahaslarına nasıl gideyim, ne zaman gideyim şeklinde yoğunlaşması vardı. Kendini bunun için, taktiksel, ideolojik düzeyde hazırlamıştı. Ve bu şekilde 2006 yılında Bakur sahasına geçti.

2006’da Botan’a yürüdü. Gidiş zamanında kendisinin yanında değildim, fakat arkadaşlar anlatıyorlardı. Coşkusunu, heyecanını herkes ile paylaştığını, herkese moral verdiğini söylüyorlardı. 2000’den 2006’ya gidene kadar zaman zaman araya mesafe girse de birlikte kaldık. Bu birliktelik sürecinde genç olmasına rağmen özellikle de yaşamdaki duruşu ve olgunluğu ile büyük bir hayranlık ve takdir uyandırdı. Ne kadar bizim deneyimlerimiz, örgüt içerisinde yaşam tecrübemiz daha fazla olsa da kendisi bizden birçok noktada daha ileri bir duruş sergiliyordu.

Onu anlatırken zorlanıyorum. Ancak şunu söyleyebilirim; Tolhildan yoldaşı tanımak ancak onunla yaşamak, onunla paylaşmakla olur. Şahadetini duyduğumda da hazmedemedim. Böyle genç, dinamik, yaşama yön veren bir arkadaşın gidişi çok erken olmuştu. Tolhildan arkadaşta yaşama yön vermek sadece konuşmak, teori yapmak temeline değildi, yaşam duruşuyla bulunduğu ortama yön verme yeteneği üst düzeydeydi. Tolhildan arkadaş bulunduğu her ortama kesinlikle ve kesinlikle yön verirdi, doğru yola girme konusunda, bağlılık konusunda, duyarlılık konusunda, yoldaşlık konusunda kendisine biçtiği bir misyon vardı. Birde onun bu duruşu karşısında herkes kendisine bir çeki düzen vermek zorunda kalırdı. Çünkü duruşu, yaklaşımı, bakış açısı insanda kendini zorlanmaya neden oluyordu. Bu özellikler onu çok fazla ön plana çıkarıyordu.

Belki arkadaş çok fazla okula gitmemişti. Teorik olarak birçok şeyin teorisini formüle edip

ya da daha değişik boyutlarda değişik şeylerle dile getirmiyordu. Ancak Önderliğimizin söylediği gibi; “anlamak yapmaktır” biçiminde bir katılımı vardı. Ve bu tarz yaşamda karar kılmış ve kendisini ikna etmişti. Ve yeter ki birey kendisini Önderlik çizgisinde ikna etsin. Geriye kalan gürül gürül akmaktır, gürül gürül coşmadır. Nitekim Tolhildan yoldaş coşkun akan bir ırmak gibiydi. “Ne anladysam onu pratikleştirmek zorundayım” dercesine yaşıyan biriydi.

Botan ve Gabar süreçleri birlikte yaşayan Gulan ismindeki kadın yoldaş da ayrıca Tolhildan yoldaşla paylaştıklarını bize şöyle anlatıyor:

“O da orada bulunan birçok arkadaş gibi çok gençti, dolu doluydu. Bakur’a geçmenin büyük heyecanını taşıyamaktaydı. Bakur’a geçmek onun için anlamlı olduğu kadar Botan’a, Gabar’a geçmek çok daha ayrı bir anlam taşıyamaktaydı.

Bir an önce Botan’a ulaşmak, sıcak savaş ortamında yer almak, düşmana en ağır darbeleri vurmak en büyük istem ve amacıydı.

Tolhildan arkadaş çok doğal gülüşü ve esprileriyle yaşama farklı bir renk katardı. Etrafındaki arkadaşları moraline, coşkusuna ortak eden özelliklere sahipti. Çok saf temiz duygulara sahip duygusal bir karakteri vardı. Kaygısız ve hesapsız katılımıyla herkesi adeta bu hesapsız katılıma davet ederdi.

Yanındaki arkadaşlara çok güvenir, kendisi de güven doluydu. Kalıplara sığmayan doğal bir karakterle içinden geldiği gibi hareket ederdi. Tolhildan arkadaş tüm ortamın güvenini ve sevgisini kazanan biri olup ortamın en genç arkadaşları arasında yer almaktaydı.

Bakur ortamı moraline moral katmış, coşkusunu yükseltmiş, yürüyüşüne daha fazla hız kazandırmıştı.

Erken şehit düşeceğini hissetmişti belki de bu nedenle birçok şeyi bir arada yapmak, kısa bir an’a çok şey sığdırmak istiyordu. Düşmana, ölüme aldırılmaz alay eder, gülüp geçirdi.

Rahat, birçok şeyi paylaşabilecek bir dost, bir yoldaşı Tolhildan. Samimi ve dürüst yanlarıyla beraber herkesten alıp verebilen diyalog kurabilen bir özelliğe sahipti.

2006’da Bakur’da bir defa düşmanla girilen temasta yaralanmıştı. Gabar’a geçmiş, kısa bir dönemde iyileşip tekrar Mawa’ya dönmüştü.

2007 Ağustos’unda Amed’ten gelen bir grubu karşılamak için Süleyman arkadaşla ovaya Dicle nehrine kendilerini bırakmışlardı. Amed’ten gelenler suyun diğer tarafında el sallayıp birbirlerini selamlıyorlar fakat düşman daha önceden arkadaşları fark etmiş, arkadaşları kapsamlı çemberler atıp pusuda bekliyorlar, daha sonra çatışma yaşanıyor. Süleyman ve Tolhildan arkadaşlar şehit düşüyor. Diğer gruptaki arkadaşlardan şehitlerde vardı.

Uzun bir süre beklelik olay doğru muydu? Acaba kurtulan olmadı mı? Hep büyük bir umutla yaklaştık arkadaşlar çıkıp gelecekler diye. Halbuki iki gün sonra Dicle’de buluşacaktık, uğurlanacaktık.

Derin vadilere indim sonra uçurumlara, dağların doruklarına, Dicle’nin akışkanlığında ya da dürbün atarken araziye belki görürüm umuduyla yürüdüm bekledim seni.

Zap’ta, Cûdî’de, Gabar’da bıraktığın izler vardı. Aradım seni yağmurların altında islanan bedinin üşürken islanan toprağın etrafa saçtığı en doğal en sade kokusunda seni hissettiren genç savaşçı. Sesin bir kuşun ötüşündeki melodide, doruklarda fırtınanın uçultusunda, rüzgarın sert esintisinde, yükseklerden kopan çığır çığlıklarında resmin nakşedilmişti Cûdî, Gabar ve Mawa kayalıklarına.

Gerilla stranındaki ezgide, eylemlerde nam-ludan çıkan mermilerin sesindeydin. Bir ananın ağıtında, lorinde, çektiği tıllilerindeydin. Sen ve onlar her yerdeydiniz. Yüreklere düşüncelerde, hislerde, duygularda, doğanın her köşesinde, yılın her mevsiminde, günün her anında daydınız. Anıları ve esprileriyle, gülüşleri, söyledikleri söz ve stranlarla yine bıraktıkları izlerle, yarattıkları değerlerle hep vardılar ve var olacaklar tarih sayfasında yer edinenler. Ülkemin çocukları ve genç özgür savaşçıları.”

Evet, ülkemizin güzel evlatları “Anıları ve esprileriyle, gülüşleri, söyledikleri söz ve stranlarla yine bıraktıkları izlerle, yarattıkları değerlerle hep vardılar” ve var olmaya devam edeceklerdir.

Anılarımızın önünde saygıyla eğiliyoruz.

Ruhun şad olsun güzel genç yoldaş, ruhun şad olsun.

Mücadele arkadaşı